biblioteca rao
TRACY MACK MICHAEL *CITRIN*
MISTERUL SPIRITULUI INVOCAT
Traducere din limba engleză LAURA FRUNZĂ
M
editura rao
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României MACK, TRACY
Sherlock Holmes şi Ştrengarii din Baker Street: Misterul spiritului invocat / Tracy Mack şi Michael Citrin; trad.: Laura Frunză.
— Bucureşti: Editura RAO, 2011 ISBN 978-606-8255-64-4
I. Citrin, Michael
II. Frunză, Laura (trad.)
821.111-31 = 135.1
Editura RAO Grupul Editorial RAO Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România www.raobooks.com www.rao.ro
TRACY MACK and MICHAEL CITRIN
Sherlock Holmes and the Baker Street Irregulars – casebook no. 2 The Mystery of the Conjured Man e Tracy Mack and Michael Citrin, 2009 Toate drepturile rezervate
Publicată prin înţelegere cu Scholastic Inc., 557 Broadway New York NY 10012 USA
e RAO International Publishing Company, 2007 pentru versiunea în limba română
ISBN 978-606-8255-64-4
Pentru Levi Harrison Citrin
„De obicei… cu cât mai straniu este un lucru, cu atât mai puţin misterios se dovedeşte a fi”. Sherlock Holmes Liga Roşcaţilor
Stimate cititor,
Iţi solicit încă o dată răbdarea de a citi această mică introducere.
Dacă ai citit *Cazul nr. 1*: *Cei trei magnifici Zalinda*, ştii deja că Sherlock Holmes – cel mai mare şi mai

inteligent detectiv particular din lume – nu lucra singur. Mulţi au auzit de prietenul şi biograful lui, doctorul John Watson, care şi-a asumat cu mândrie contribuţiile la cazurile lui Holmes. Dar, deşi Watson a fost un tovarăş loial, nu prea putea fi considerat priceput în ştiinţa deducţiei. Şi totuşi, până acum, el şi-a asumat meritul de a-l fi asistat pe maestrul detectiv şi nu i-a recunoscut pe cei care l-au ajutat cel mai mult.

PREFAŢĂ

Ajutorul adevărat al lui Holmes a venit din partea unei găşti de băieţi fără adăpost, care aveau rolul de „ochii şi urechile lui” pe stradă şi au jucat un rol important în rezolvarea unor mistere. Nu vorbesc de nimeni alţii decât de Ştrengarii din Baker Street!

Aceşti băieţi curajoşi au fost uitaţi de Watson – dacă intenţionat sau întâmplător nu vom afla niciodată – şi trecuţi cu vederea de istorici. Până în ziua de astăzi, eforturile lor au rămas în cea mai mare parte nepovestite. Nu eşti de acord că această omisiune reprezintă o crimă în sine? Şi, mai mult, că a venit vremea să le dăm Ştrengarilor ce li se cuvine?

Vă implor: împărtăşiţi această informaţie cu ceilalţi! Căci numai atunci va triumfa dreptatea.

Dar mă ia gura pe dinainte. Mai întâi, vă invit să mai călătoriţi încă o dată cu mine în Londra epocii victoriene, într-o vreme când copiilor le erau furate copilăriile, când cei săraci erau trataţi mizerabil, se luptau pentru traiul zilnic şi rareori reuşeau să-si depăsească condiţia. În această situatie, Ştrengarii din Baker Street au suferit enorm. Dar din fericire, prin ingeniozitatea şi instinctele de supravieţuire ale şefilor lor, Ozzie, cu mintea lui aprigă, şi Wiggins, ale cărui cunoştinţe despre străzile oraşului le întreceau şi pe cele ale celor mai talentaţi infractori – gaşca rezista.

Înainte să pătrunzi în această lume întunecată şi înşelătoare, trebuie să te avertizez: această poveste nu este pentru cei cu trupul firav sau pentru cei cu mintea

slabă. Ceea ce urmează implică escroci, hoţi şi asasini! Dar ai citit până aici, aşa că am încredere că eşti destul de curajos să continui. Poate chiar vei descoperi un indiciu cu privire la identitatea mea.

Ţine minte: cel care istoriseşte faptele trebuie să fie aproape de evenimente.

Acum, aşa cum a spus Sherlock Holmes, „Îmi ştii metodele. Aplică-le!”

Al vostru anonim, Londra, Anglia 1955

CAPITOLUL INTAI

MOARTEA STRANIE A GRETEI BERLINGER

Raze de lumină verde se învolburau în jurul lui Konstantine, un băiat delicat de cincisprezece ani – în timp ce mângâia un glob de cristal.

— Ne-am adunat în seara aceasta ca să invocăm spiritul lui Gunther Berlinger. Voi, spiritelor, vorbiţi-mi!

Chipul tânăr al lui Konstantine avea o strălucire nepământeană. Tenul îi era palid, bărbia proeminentă, nasul cu vârful în vânt şi părul blond cârlionţat. La prima vedere, arăta ca un heruvim. Dar vocea lui, care exprima siguranţa unui adult trecut prin viaţă, şi ochii lui, orbite negre fioroase tivite cu indigo, îi contraziceau înfăţişarea angelică.

Salonul era întunecat. Numai aura globului de cristal din centrul unei mese rotunde de mahon ilumina blând feţele celor cinci oameni prezenţi.

La dreapta lui Konstantine stătea tutorele lui, Tara, o femeie ciolănoasă cu un ciuline de păr negru şi aspru care îi încadra faţa sfrijită, iar la stânga lui, stătea celălalt tutore, un bărbat voinic, cu chipul rotofei, a cărui gură era aşezată într-o grimasă fermă, ca o barcă răsturnată. Între ei şedeau invitaţii lui Konstantine, doamna Greta Berlinger şi nepoata ei, Elsa Hoff, şi se aplecau în faţă, neliniştite în scaunele lor.

Anul era 1889, luna noiembrie. Un vânt rece bătea de pe râul Tamisa şi zdrăngănea ochiurile de geam ale conacului în stil gotic unde se întâlneau, în cartierul

londonez Chelsea.

— O, voi spiritelor dintru eternitate, aduceţi-l la noi pe acel bărbat de care vă vorbesc, căci cei dragi lui îl aşteaptă.

Vocea lui Konstantine deveni mai puternică.

O chitară sprijinită de o oglindă lungă până în podea se ridică de jos şi începu să cânte de una singură. Melodia avea o tonalitate distinctă, gânditoare, boemă.

Greta avea experienţă în chestiuni oculte şi mai văzuse un asemenea fenomen. Se concentră cu seriozitate asupra globului de cristal, iar faţa ei moale, pudrată, tremura de anticipare. Elsa se uită după sforile care manipulau instrumentul, şi apoi îşi fixă ochii de un verde palid asupra băiatului.

Konstantine fredona şi incanta aceeaşi melodie cântată de chitară. Din gura lui ieşeau sunete ciudate. Mârâi şi urlă cu voci diferite de a lui. Vocile răsunară în salon, de parcă oameni invizibili făceau vocalize în jurul lor.

Încetul cu încetul, aura globului de cristal deveni din verde galbenă, şi apoi albă. Scaunul lui Konstantine levită la un metru de podea şi se legănă dintr-o parte în alta când ridică mâinile.

Elsa îşi îngustă ochii şi privi neîncrezătoare. Greta îl privi pe băiat cu evlavie. Fusese la multe şedinţe, dar niciodată nu mai fusese martoră la aşa ceva, nici măcar la cele două vizite anterioare la Konstantine. Strânse batista de mătase din palmă, sperând din toate puterile că, după toţi aceşti ani, îşi va putea vedea din nou soţul.

Într-o secundă, razele circulare ale globului de cristal se opriră, se adunară la un loc şi formară o singură coloană de lumină direct până în tavan. Chitara tăcu şi se lăsă la podea. Scaunul lui Konstantine reveni pe pământ.

Tânărul medium îşi ridică palmele la faţă.

— Am găsit spiritul pe care îl căutaţi! Dar ni se arată fără tragere de inimă, pentru că morţilor nu le place să fie deranjaţi.

Greta îşi înăbuşi un suspin, în timp ce îşi tampona ochii cu batista.

Un moment mai târziu, un fulger împunse aerul. Dintr-un nor de fum din spatele lui Konstantine, se ivi o apariţie: un bărbat înalt, cu o structură colţuroasă, îmbrăcat într-un costum de safari. Avea părul alb, o mustaţă stufoasă tunsă cu atenţie şi ochi căprui-închis. Silueta îi era în întregime umană, doar că emana o aură multicoloră.

Greta icni sonor, cu ochii căscaţi. Elsa îşi recunoscu unchiul imediat. Inspiră scurt şi se întinse către mâna mătuşii ei.

Apariţia arătă cu afecţiune spre Greta.

— Mica mea Bisho, şopti el.

Greta îşi duse mâna la piept şi ţipă. Când căzu de pe scaun, ultimul ei cuvânt – armă – ieşi din gura ei ca un gâlgâit înecat.

În aglomeratul cartier londonez West End, la nord-est de conacul unde Greta Berlinger îşi găsise moartea, un băiat înalt şi slăbănog pe nume Osgood Manning se sprijinea de o trăsură enormă, dar stricată. Aceasta stătea pe butuci în centrul unei fabrici de trăsuri abandonate. Spaţiul în care se aflau era umed şi sărăcăcios, dar pentru el şi restul Ştrengarilor din Baker Street care îl numeau acasă era Castelul.

Ozzie ridică o hartă pătată a ţinutului Oxfordshire, smulsă dintr-o carte veche. Harta era însemnată cu x-uri care acopereau regiunea într-un desen întâmplător. Le studie cu atenţie, iar ochii lui profunzi, de culoarea safirelor, sclipeau de speranţă.

— Fiecare x arată unde am expediat o scrisoare către stră-mătuşa mea Agatha, explică Ozzie.

Spera că sora bunicului său ar putea deţine informaţii despre tatăl său.

CAPITOLUL DOI

Cel mai bun prieten al lui Ozzie, Wiggins, veni mai aproape să vadă. Işi supse obrajii şi fluieră.

— Cred că sunt vreo douăzeci de semne acolo. Ai cheltuit o grămadă de bani, Oz.

Ozzie se gândi la prietenul lui. Era cu o jumătate de cap mai scund decât el, dar aproape dublu ca volum, cu bucle arămii şi ochi căprui blânzi, care sclipeau ca bănuţii noi. În mod normal, lui Ozzie îi plăcea modul în care Wiggins aborda fiecare problemă cu spirit optimist, dar practic. Dar acum, judecata raţională a lui Wiggins i se păru lui Ozzie ca un prosop rece şi umed.

— Nu o s-o găsesc niciodată dacă îmi expediez scrisorile orbeşte în fiecare oraş şi sat din regiune. Trebuie să mă duc eu însumi acolo, spuse el, indignat.

— Dar, Oz, dacă s-a mutat sau a murit?

Expresia lui Ozzie deveni sumbră.

Wiggins recunoscu privirea pierdută. Ştia că Ozzie are un temperament sensibil şi că era predispus la crize de bosumflare atunci când ceva îi deranja planurile. Wiggins îl bătu cu palma pe spate.

— N-am vrut *să te supăr*–, Oz! Dacă eşti suficient de prost să pleci în călătoria asta, atunci… şi eu sunt. Ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine.

Ozzie scutură din cap.

— Iţi apreciez îngrijorarea, dar nu am bani decât pentru un călător. Şi apoi, cine o să aibă grijă de ei?

Ozzie făcu semn cu braţul către restul găştii, un amestec pestriţ de băieţi, între şapte şi unsprezece ani. Unii dintre ei pregăteau micul dejun la foc, în timp ce alţii se odihneau pe pasarela care mărginea perimetrul superior al Castelului.

To ţi îşi pierduseră părinţii şi se bazau pe Wiggins să le asigure hrană, ceva de lucru şi un loc unde să locuiască împreună.

Ozzie privi în jur: o grămadă de mocasini din piele cusuţi de mână, de diverse mărimi, se afla lângă trapa de intrare. Alături, pe perete era atârnată o roată cu sarcinile fiecăruia şi pe peretele de vizavi, o fotografie spălăcită cu Maiestatea Sa, Regina Victoria. Lângă foc, unul dintre

băieţi zgâriase un dreptunghi mare cu câteva dreptunghiuri mai mici în interiorul lui, care simbolizau camere: o bucătărie, o spălătorie, un salon şi o bibliotecă ce conţinea un teanc de reviste Strand terfelite. Alte obiecte găsite sau furate erau împrăştiate prin atelier: perne bumbăcite, pături de lână mâncate de molii, pachete cu cărţi de joc, tăbliţe de scris, un ceainic ciobit, potcoave şi o pereche de cătuşe.

Castelul devenise într-adevăr o casă pentru Ozzie în ultimele luni. Şi era recunoscător că scăpase de ucenicia la scrib şi avea un loc de care aparţinea. Dar trebuia măcar să încerce s-o găsească pe stră-mătuşa Agatha. Ea era singura persoană care ar fi putut şti ceva despre tatăl său.

Sigur, Ozzie nu avusese niciodată un prieten aşa de bun ca Wiggins. Şi ţinea şi la ceilalţi Ştrengari (la majoritatea, cel puţin). Era nemaipomenit de grozav să lucreze pentru detectivul cel mai faimos din lume, domnul Sherlock Holmes. Dar nimic nu se putea compara cu sentimentul de a-şi cunoaşte în cele din urmă tatăl.

Chiar atunci, un sunet ca o zgârietură care se auzea din trapă îl trezi pe Ozzie din reveria lui. Ceilalţi băieţi priviră neliniştiţi cum se deschide uşa şi în cadrul ei apare capul unui animal uriaş, care arăta pe jumătate câine, pe jumătate leu.

— Aşa, băiete. Bun venit acasă. Hai odată, nu fi timid!

Câinele intră fără tragere de inimă în Castel. Alfie, cel mai tânăr dintre Ştrengari, se chinuia cu silueta lui subţire să manevreze câinele cu o lesă de sfoară.

— Ce faci, Piticule? ţipă Wiggins, când se apropiară băiatul şi animalul.

Poate că Alfie era cel mai mic flăcău din gaşcă, dar întotdeauna născocea cele mai mari escrocherii, şi avea şi cele mai mari urechi, de unde i se trăgea şi porecla.

— Scoate creatura aia împuţită de aici!

Wiggins făcu semn spre trapă.

— Ăsta e Regele Enry şi e un ogar, spuse Alfie,

încercând să împiedice câinele să sară pe Wiggins.

Animalul avea o blană neagră şi deasă care era udă şi încâlcită, un cap mare, ochi profunzi şi fălci cu spume de salivă.

— Dacă ăsta e ogar, atunci eu sunt afurisitul de Prinţ de Wales.

Elliot râse şi îşi aruncă din nou băţul de frigăruie în foc.

Era un băiat mare cât un urs, cu păr roşu ca flacăra şi un temperament aprig pe măsură. Băieţii îi spuneau Tigheluţă din cauza talentelor sale de croitor. Şi din cauza cicatricelor pe care le lăsase multor derbedei, care încercaseră să se pună cu gaşca. Fiecare parte din el – ochii săi duri, buzele cu colţurile lăsate în jos, chiar şi pistruii lui roşcovani – părea să mustească de mânie.

Ozzie încerca să îşi găsească în suflet puterea de a ierta natura impulsivă a lui Elliot. Toată familia îi murise într-un incendiu, inclusiv surioara lui, Maureen. Elliot încă se mai trezea uneori noaptea, plin de sudoare, strigând-o. Ozzie îl putea înţelege. Şi mama lui murise cu mai puţin de şase luni în urmă. Incă îi mai auzea vocea în minte, amintindu-i să bea uleiul din ficat de cod pentru plămânii lui suferinzi sau încurajându-l să citească oricât de mult putea, sau spunându-i cu mândrie că într-o zi el se va ridica deasupra condiţiei ei de cameristă la hotel şi va face lucruri măreţe. Şi totuşi, se gândi Ozzie, în timp ce îl privea pe Elliot uitându-se urât la Alfie şi la câinele uriaş, era un tip cu care nu te împrieteneai uşor.

— Tre’ să recunosc, îl miros de aici.

Rohan zâmbi de pe pasarela unde stătea mângâind-o pe Shirley, nevăstuica domesticită de Wiggins. Deşi era născut la Londra, părinţii lui – ambii morţi acum – veniseră din Calcutta. Dar în timp ce Elliot era bântuit de fantomele trecutului, Rohan era domol, tăcut şi modest. Era pe cât de puternic, pe atât de înalt şi băieţii contau pe el să îi salveze în situaţiile cele mai periculoase. Spre deosebite de Elliot, nu-i plăcea să-şi folosească forţa fizică. Il afecta să vadă pe

cineva suferind – chiar şi pe câinii vagabonzi care umpleau aleile Londrei.

— Regele Enry e un câine special, un animal rar şi mai ales deştept. Alfie trase câinele mai adânc în atelier. Ia uitaţi. Enry, stai jos, stai jos, Enry!

Spre surprinderea Ştrengarilor, câinele îl ascultă imediat. Alfie zâmbi, puse sfoara pe podea şi îl mângâie pe Regele Henry pe capul care era mai sus decât al lui.

— Vedeţi, e antrenat şi toate cele. E un ogar adevărat şi ne poate ajuta să rezolvăm cazuri. Alfie îl scărpină pe Regele Henry după urechi. L-am găsit jos la râu. Mi-au zis că a aparţinut unui cerşetor care s-a înecat. I-am auzit zicând că Regele Enry a scos la iveală o comoară din râu pentru bătrânul ăla.

Urechile mari ale lui Alfie aproape fluturau de mândrie. Părul lui de un blond spălăcit părea să strălucească în lumina slabă a lămpii.

— Cum de a ajuns un cerşetor să aibă un ogar aşa de impresionant? întrebă Ozzie, cu scepticism.

Alfie ridică din umeri. Regele Henry se uită la noul lui stăpân şi îl linse pe obraz.

— Mai face şi altceva sau numai stă jos? întrebă Elliot, scoţând băţul de frigăruie din foc ca să îşi verifice cei doi cârnaţi.

— Sigur că da. Ştie tot felul de trucuri. Enry, culcat!

Regele Henry se întinse pe jos.

Elliot se aşeză la câţiva paşi de foc, ţinându-şi sus cârnaţii fierbinţi, şi dădu din cap în semn de aprobare.

Regele Henry îşi înălţă capul de pe podea, mârâi şi lătră. Cu viteza unei rase mai mici, sări în patru labe, goni spre Elliot şi sări pe el, trântindu-l la pământ. Ceilalţi băieţi înţepeniră.

— Ajutor, m-a prins bestia, ajutorrrrrr!

Regele Henry ignoră ţipetele lui Elliot, concentrându-se în schimb pe cârnaţii care ăceau acum pe podea lângă mâna întinsă a lui Elliot. Cu un gâfâit lejer, câinele ridică frigăruia şi plecă. Scutură din cap într-o parte şi în alta

până când carnea căzu de pe băţ şi o devoră în câteva secunde şi se linse apoi pe bot cu limba lui lungă şi roz, pătată de puncte maronii.

Castelul r ăsună de hohotele de râs ale Ş trengarilor.

Regele Henry se hotărî să exploreze.

În timp ce câinele se zbenguia în jurul focului, Alfie luă lesa şi alergă după el. Fletcher şi Pete se dădură la o parte când Wiggins îi urmări.

Ozzie trecu în revistă Castelul, apucă frigăruia lui Simpson şi i-o întinse Regelui Henry.

Câinele încetini, tropăi spre Ozzie şi se frecă de el în mod prietenos. Ozzie îi oferi cârnaţii pe care Regele Henry îi înhăţă entuziast, înainte să se trântească înapoi pe podea.

Chicotele lui Ozzie se transformară în accese de tuse care aproape îl îndoiră de mijloc. Se împletici înapoi spre trăsură şi cotrobăi prin ea până îşi găsi uleiul din ficat de cod. Luă o înghiţitură din sticlă şi, încet-încet, plămânii începură să i se calmeze.

Wiggins îşi urmărise prietenul cu privirea. În acelaşi timp, se duse către Alfie care zăcea pe podea, ţinând lesa strâns în mână, şi îl ridică în picioare. Fără să spună un cuvânt, Wiggins îi arătă uşa.

Ceilalţi băieţi fie râdeau, fie strigau:

— Piticule, ai un căţelandru premiant acolo.

— ăla nu-i căţelandru, e o vacă!

— Ogar? Mai degrabă cârnăţar.

— Scoate potaia aia de aici!

Cu o expresie fâstâcită pe chip, Alfie trase de sfoară. Regele Henry îl urmă docil când se auziră trei ciocănituri puternice în trapă.

Ştrengarii înţepeniră, cu urechile ciulite.

Wiggins recunoscu semnalul şi îi făcu semn lui Rohan să îl lase să intre pe băiatul de casă al lui Sherlock Holmes.

Billy era îmbrăcat cu haina lui obişnuită de lână albastră, cu butoni de alamă şi un chipiu asortat. Când îl

văzu pe Regele Henry, se dădu într-o parte.

— Ăsta-i ditai căţelandrul!

Alfie şi Regele Henry ieşiră în linişte pe uşă.

Billy îi privi plecând, apoi se întoarse şi i se adresă lui Wiggins:

— Stăpânul ar vrea ca tu şi Oz să veniţi imediat. Are o clientă nouă a cărei mătuşă a căzut moartă într-o casă din Chelsea – bănuieşte că a fost o mână criminală.

Ozzie se apropie dinspre trăsură.

— Cine e? întrebă Wiggins.

— Nu ştiu, dar e o frumuseţe! Deşi se îmbracă într-un mod ciudat, adăugă Billy.

Wiggins îşi trecu braţul pe după umerii lui Ozzie.

— Ei bine, prietene, se pare că va trebui să-ţi amâni călătoria, spuse el, vesel.

Numai un caz nou îl încânta pe Wiggins mai mult decât mâncarea. Şi nu-şi putea imagina că s-ar apuca de unul fără Ozzie.

Ozzie se gândi un moment. O moarte misterioasă, o doamnă frumoasă. Suna un pic prea straniu ca să zică nu. Şi, deşi Ozzie voia să-şi găsească tatăl mai mult decât orice, îi era greu să înceapă o călătorie despre care ştia foarte bine că s-ar putea sfârşi cu o dezamăgire zdrobitoare.

— Bine, atunci. Dacă tot am aşteptat atât, mai pot aştepta.

— Corect, fu Wiggins de acord.

— Hai să mergem, spuse Billy.

Ozzie se duse către un cârlig din perete de unde îşi luă pălăria melon să şi-o pună pe cap. Apoi, cu un semn scurt din cap către gaşcă, cei trei băieţi se strecurară prin trapă în dimineaţa rece de noiembrie.

Elsa Hoff, o femeie superbă de nouăsprezece ani, era mignonă şi zveltă. Avea buze pline, de un stacojiu natural, şi îşi purta părul roşcat tuns scurt. Wiggins se gândi că arăta ca o pasăre exotică, pe care o văzuse la grădina

zoologică din Londra. Era atât de vrăjit, că abia după ce îi studie faţa, îşi dădu seama că Elsa purta ţinuta de doliu a unui *tânăr* înstărit: pantaloni gri, cu dungi, cămaşă de bumbac alb făcută la croitor, cravată neagră de mătase, pardesiu lung până la genunchi şi cizme înalte. Se gândi că arăta ca scoasă din cutie.

Aş vrea să-i cânt o melodie drăguţă, medită el. Poate chiar s-o invit la dans. Începu să fredoneze în minte:

CAPITOLUL TREI

„Pe la barăcile din Swansea Mă plimbam într-o dimineaţă de mai Când am zărit o fetişcană Privind cu dor soldaţii, Dar pe obrajii rozalii Curgeau lacrimi de durere, Am crezut că e-o zeiţă, Fătuca din oraşul Swansea".

Între timp, Ozzie memora trăsăturile Elsei. Apoi privi prin sufrageria bine mobilată a lui Sherlock Holmes. Mai fusese acolo de câteva ori, dar detaliile încă îl mai fascinau: pahare pentru experimente de chimie erau aliniate pe o masă de stejar; o vioară era aşezată pe un teanc de cărţi de pe birou; pe şemineu se vedea un condur persan plin cu tutun; iar pe peretele de deasupra, literele V şi R fuseseră încrustate cu găuri de gloanţe! Când în cele din urmă, Ozzie se opri cu privirea pe Wiggins, care era aşezat lângă el pe canapeaua de catifea, observă buzele prietenului său mişcându-se fără cuvinte. Ştia că Wiggins cântă în mintea lui şi îl împunse uşor cu cotul în coaste.

Elsa le zâmbi băieţilor apoi se întoarse către Sherlock Holmes cu o privire întrebătoare.

Maestrul detectiv stătea în picioare lângă biroul lui şi pufăia ocazional din pipă. Înalt şi subţire, cu ochi ageri şi pătrunzători, şi un nas acvilin, el emana o ferocitate de şoim.

— Nu trebuie să vă faceţi griji, domnişoară Hoff! Aceşti tineri sunt asistenţii mei. Vă vor păstra secretele. Cu privire la asta trebuie să aveţi absolută încredere. Nu exagerez când spun că şefi de stat au procedat la fel în alte chestiuni.

Wiggins îşi umflă pieptul de mândrie. Ozzie simţi cum îi ard obrajii.

Watson, care stătea jos vizavi de Elsa, mormăi:

— Bănuiesc că ne sunt de folos din când în când.

— Văd că vorbiţi în public în favoarea vreunei cauze, a sufragetelor cel mai probabil, observă Holmes practic cu privire la Elsa. Aş aprecia dacă aţi avea aceeaşi grijă să vorbiţi clar şi să îmi oferiţi detalii despre evenimentele care v-au adus aici.

— Domnule Holmes, am auzit despre capacitatea dumneavoastră de deducţie. În starea mea actuală, sunt prea îndurerată ca să mă întreb cum aţi ajuns la această concluzie, deşi îmi imaginez că este rezultatul ţinutei mele.

Holmes dădu din cap uşor în semn de aprobare, apoi îi făcu semn Elsei cu o mişcare a braţului să continue.

Elsa îşi lăsă privirea în pământ şi inspiră adânc.

— Aşa cum v-am explicat mai devreme, domnule Holmes, am venit la dumneavoastră din pricina morţii mătuşii şi tutorelui meu, Greta Berlinger. Deşi era cu douăzeci şi şase de ani mai mare decât mine, mătuşa mea şi cu mine eram apropiate, aproape ca două surori. Mi-a oferit totul, domnule Holmes – educaţie, călătorii pe continent, introducerea în societatea corespunzătoare şi libertatea de a-mi trăi viaţa în felul în care aleg s-o fac. Dacă am ceva de oferit acestei lumi, atunci e datorită ei. Elsa se opri, scoase o batistuţă din mânecă şi îşi tamponă încet ochii. Mătuşa mea era destul de independentă, şi nu tradiţionalistă, dar avea o înţelegere profundă faţă de normele sociale. M-a crescut cam în acelaşi mod – să respect moravurile timpurilor noastre, dar în acelaşi timp să gândesc singură. Elsa îşi privi pantalonii. Era generoasă nu numai cu mine, dar şi cu un număr de organizaţii caritabile şi diverse societăţi. Singura ei… excentricitate… implica o pasiune pentru lumea mediumurilor şi spiritismului. Era o cititoare înfocată a săptămânalului *Lumina* şi sponsoriza în mod regulat mediumuri şi participa la şedinţe de spiritism. Vă pot asigura, domnilor,

că am fost întotdeauna sceptică cu privire la implicarea mătuşii Greta în spiritism şi în unele cazuri chiar scandalizată. Cei mai mulţi dintre aceşti aşa-zişi intermediari ai lumii de dincolo erau nişte escroci care profitau de mătuşa mea din punct de vedere financiar şi emoţional. Şi totuşi, nu pot nega că, uneori, am văzut lucruri care sunt greu de explicat.

Ozzie şi Wiggins se priviră unul pe altul. „Ce fel de lucruri?” se întrebă Ozzie.

— Mătuşa mea şi-a pierdut soţul cu şaisprezece ani în urmă, continuă Elsa. Unchiul Gunther a fost iubirea vieţii ei.

A fost un bărbat chipeş, al cărui farmec era cunoscut peste tot şi a cărui reputaţie ajungea înaintea lui oriunde se ducea. A curtat-o pe mătuşa mea când ea era destul de tânără. Erau fermieri descendenţi din coloniştii olandezi şi locuiau împreună în Transvaal, Africa de Sud, la o fermă întinsă.

— Cum a murit unchiul dumneavoastră? întrebă Holmes.

— Detaliile morţii sale nu mi-au fost niciodată clare. Tot ce ştiu este că s-a înecat la o expediţie de vânătoare, la care mătuşa mea n-a participat. La câteva luni după moartea lui, s-a descoperit aur la ferma mătuşii Greta. A făcut o serie de tranzacţii, apoi a vândut ferma unui concern minier, a plecat din Africa de Sud şi s-a stabilit în Anglia ca o femeie bogată. La scurt timp după sosirea ei la Londra, mătuşa mea şi cu mine am început să petrecem timp împreună. De-a lungul anilor, ea a avut grijă să îmi dezvolte pasiunile: muzica, teatrul şi sufragiul femeilor. Şi când mi-au murit părinţii, a devenit tutorele meu. Nu mai avem alte rude. În ultimii cinci ani, interesul mătuşii Greta pentru spiritism a crescut. Aşa cum am menţionat, a sponsorizat un număr mare de mediumuri şi alte persoane mistice, iar unora le-a plătit sume uriaşe ca s-o ajute să îl contacteze pe unchiul Gunther. Deşi câteva mediumuri i-au oferit o oarecare consolare mătuşii Greta, nimeni nu i-a

convocat vreodată spiritul.

Aici, Elsa se opri şi se uită la Holmes. Ozzie observă o urmă de enervare în privirea ei. Se întoarse către stăpân, care nu mai asculta cu atenţie, ci îşi dădu ochii peste cap şi ţâţâia.

Watson îi aruncă lui Holmes o privire dezaprobatoare.

La rândul lui, Wiggins era şi el supărat pe stăpân pentru că nu îi acorda domnişoarei Hoff consideraţia pe care o merita. La urma urmei, era o tânără femeie, nu mai mare decât el însuşi, care tocmai suferise o pierdere îngrozitoare.

Ozzie mai fusese martorul nerăbdării stăpânului şi în alte ocazii. De obicei, se datora antipatiei faţă de potenţialul client sau faţă de caz. În situaţia de faţă, era evident că Holmes o respecta pe Elsa, aşa că în mod clar problema ţinea de caz.

— Vă asigur, domnule Holmes, continuă Elsa, că orice scepticism de care daţi dovadă cu privire la mediumuri este egalat de al meu. Şi, după cum veţi putea vedea, lumea spiritismului a avut efecte mult mai drastice asupra vieţii mele decât asupra dumneavoastră.

Holmes o privi pe Elsa în ochi.

— Domnişoară Hoff, nu mă îndoiesc nicio clipă de credibilitatea sau integritatea dumneavoastră. Detaliile pe care mi le-aţi oferit până acum în relatarea dumneavoastră sunt exemplare. Vă rog, continuaţi.

Îşi duse cele două degete arătătoare la buze şi aşteptă.

— În ultimul an, mătuşa mea a început să aibă probleme de sănătate inclusiv cu inima. Doctorii ei i-au explicat că, dacă nu se agită, o să fie bine. Dar, în ciuda avertismentelor mele şi ale dumnealor, ea a refuzat să îşi schimbe stilul de viaţă. A continuat să caute ajutorul mediumurilor. De fapt, sănătatea ei şubredă parcă îi urgentase dorinţa de a-l contacta pe unchiul meu. Îi plăcea să spună că e important să îşi pună ordine în afaceri,

înainte să părăsească această lume. Cam cu şase luni în urmă, mătuşa Greta a descoperit un tânăr medium bavarez pe nume Konstantine despre ale cărui puteri se spunea că sunt unice. Mătuşa Greta i-a scris şi a plănuit o călătorie la München ca să îl întâlnească. Dar călătoria a fost anulată din cauza unui atac de cord care a ţintuit-o la pat vreme de câteva săptămâni. Dar providenţa a vrut ca acest Konstantine să vină la Londra cu două luni în urmă. Mătuşa Greta şi alţii, inclusiv eu, am fost invitaţi de către el şi de tutorii lui, Tara şi Christopher Brown, acasă la ei la o şedinţă. Când Konstantine a întâlnit-o prima oară pe mătuşa mea, îmi amintesc că i-a luat mâna şi i-a spus: „Trebuie să fie greu să vă căutaţi inima de atâta timp. Eu pot să vă ajut”. Băiatul avea prestanţă şi, când a vorbit, s-a uitat la mătuşa Greta cu blândeţe, cu faţa aceea angelică şi cu ochii lui nepământeni. Am crezut că o să leşine. Şedinţa în sine a fost ca multe altele la care am mai participat, dar Konstantine a impresionat-o în mod evident pe mătuşa mea, care i-a plătit o sumă bună de bani ca să îşi asigure serviciile lui pe viitor.

În timp ce îl privea pe Holmes, Ozzie îşi putea da seama că maestrul detectiv depunea mult efort să îşi menţină chipul impasibil şi să îşi ascundă neîncrederea. Ozzie încercă să facă acelaşi lucru.

— La o a doua şedinţă, am fost numai noi două cu Konstantine şi tutorii lui. Atunci au levitat obiecte. Băiatul a invocat voci şi a făcut să apară ectoplasmă[1] din nimic. Şi a dezvăluit informaţii din trecutul mătuşii mele pe care nicio persoană în viaţă, în afară de mătuşa mea, nu le-ar fi putut şti. După aceea, mătuşa mea a căzut complet sub vraja lui Konstantine. Tara, tutorele lui, ne-a asigurat că el va invoca spiritul unchiului Gunther la următoarea şedinţă. Mătuşa Greta a completat o scrisoare bancară pentru Konstantine cu o sumă atât de mare încât o familie numeroasă ar fi putut trăi cu banii aceia în mod confortabil

1 Ectoplasmă – o substanţă presupus fizică ce se manifestă ca rezultat al energiei spirituale sau al unui fenomen mistic. (n.tr.)

timp de câţiva ani. Brusc, Elsa începu să plângă.

Wiggins şi Watson s-au ridicat şi s-au îndreptat spre ea să

O consoleze, dar Elsa şi-a şters ochii, a inspirat adânc şi i-a oprit politicos cu o fluturare de mână.

— Întâmplările de la a treia şedinţă sunt motivul pentru care sunt aici.

Elsa continuă să descrie, pas cu pas, întreaga seară, până la apariţia fantomei lui Gunther şi moartea mătuşii ei.

În timp ce vorbea, Ozzie nu se putu abţine să nu-şi amintească vocea mamei lui vorbindu-i de pe lumea cealaltă. Prietena lui, Pilar, o invocase. Dacă oricine altcineva în afară de Pilar i-ar fi citit viitorul, Ozzie ar fi considerat incidentul un soi de păcăleală. Dar Pilar era de încredere – şi ea, şi mama lui erau ţigănci – aveau puterile acestea în sânge.

Ozzie încercă să îşi imagineze că ar vedea-o pe mama lui invocată în forma fizică în care fusese invocat unchiul Elsei, dar gândul acesta îl sperie.

Se întoarse către Wiggins, care se uita în poală, evitând contactul direct cu privirea Elsei. La ce se gândea? se întrebă Ozzie. Wiggins nu era întotdeauna cel mai isteţ investigator, dar putea citi oamenii mai bine decât oricine.

— Domnişoară Hoff, dacă sunteţi amabilă, vă rog să descrieţi în detaliu apariţia pe care aţi văzut-o, spuse Holmes rece, în timp ce se îndrepta către şemineu.

Elsa răscoli prin poşetă şi scoase un pliculeţ din care extrase o fotografie de buzunar. îi dădu fotografia lui Holmes.

— Arăta exact ca aici, doar că pielea, părul şi mustaţa îi erau albe, ca şi cum ar fi fost pudrate. A, şi strălucea.

Holmes examină fotografia.

— Părea mai bătrân decât aici?

— Arăta exact aşa cum arată în fotografia aceea făcută cu şaisprezece ani în urmă, îngheţat în timp.

Holmes îi dădu fotografia lui Watson. După ce acesta o examină, o puse pe măsuţa de lângă Ozzie, care se aplecă s-o vadă. Bărbatul din fotografie arăta ca un aventurier, se gândi el. Avea o constituţie atletică, cu pielea arsă de soare şi ochii vioi. Bărbia îi era avântată şi gura uşor deschisă şi arăta chipeş şi încrezător. Şi totuşi, pe Ozzie îl nedumerea un detaliu şi anume: arăta de parcă fusese prins râzând de o glumă pe care nu o înţelesese.

— Cum a dispărut apariţia?

Holmes o fixă pe Elsa cu privirea.

— Nu sunt sigură. Am îngrijit-o pe mătuşa mea la primul semn de necaz şi fantoma a dispărut înainte să-mi dau seama.

— Cuvântul folosit de apariţie, Bisho, pare să fie un nume de alint într-un dialect african. Vă este familiar? întrebă Holmes.

Elsa dădu din cap că nu.

Holmes se plimbă în faţa şemineului.

— Nu îmi amintesc să fi citit de moartea mătuşii dumneavoastră în ziare. Mi se pare surprinzător, mai ales având în vedere circumstanţele neobişnuite. M-aş fi aşteptat să citesc, cel puţin, despre anchetă.

Ozzie observă că Holmes nu pusese un semn de întrebare după cele afirmate. Direcţiona conversaţia – de parcă răspunsul pe care îl căuta trebuia doar confirmat. Înainte ca Elsa să poată răspunde, Holmes continuă:

— Aţi aranjat ca mătuşa dumneavoastră să fie scoasă în mod secret de la locul faptei şi apoi îngropată într-un cimitir privat, ca să evitaţi scandalul şi autorităţile. De aceea aţi venit la mine, în loc să vă duceţi la poliţie, nu?

Holmes adresă ultima întrebare aproape milos.

Elsa dădu din cap, reţinându-şi lacrimile.

— Deşi mătuşa mea a fost o femeie neconvenţională, nu voiam ca moartea ei să stârnească un scandal… sau ca memoria să îi fie întinată.

— Vă daţi seama că ceea ce aţi făcut reprezintă o încălcare a legii, spuse Holmes.

Elsa dădu din cap din nou, în mod solemn.

— Konstantine şi tutorii săi trebuie să vă fi cerut o sumă mare de bani în schimbul tăcerii şi ajutorului lor.

Cuvintele ieşiră din gura lui Ozzie înainte să îşi dea seama că le rostise cu voce tare.

— Îmi imaginez că ai dreptate, Osgood, fu de acord Holmes.

— Da, mărturisi Elsa, ştergându-şi ochii şi recuperându-şi calmul. Nu se putu abţine să nu observe că băiatul pirpiriu, Osgood, semăna cu Holmes. Femeia aceea, Tara, a fost foarte rece şi părea să se bucure de ideea de a dezvălui întâmplarea presei. Singurele lucruri care au oprit-o au fost banii mei şi sugestia că o moarte la ea acasă ar dăuna afacerii.

— Vulturii! exclamară Watson şi Wiggins în acelaşi timp, apoi se uitară unul la altul exasperaţi.

— Sunt de acord, spuse Holmes, întorcându-se şi traversând camera. Dar adevărata întrebare e: oare Konstantine şi acoliţii lui au comis o crimă?

Aerul din salonul de la numărul 221B din Baker Street era încărcat de tensiune, în timp ce maestrul detectiv îşi aduna gândurile.

— Înţelegeţi, domnişoară Hoff, că cu mă lupt numai cu răul de pe această lume, nu de pe cealaltă. Se întoarse cu faţa la ea de la draperii. În toată munca mea, am întâlnit toate formele de umanitate, dar încă nu am întâlnit un spirit. Apreciez relatarea dumneavoastră atentă, şi moartea mătuşii dumneavoastră este într-adevăr tragică. Totuşi, mă îndoiesc că s-a comis o crimă, indiferent cât de dezagreabili ar fi aceşti oameni.

Se întoarse din nou să privească strada.

Ozzie simţi cum i se îmbujorează obrajii de dezamăgire. Aceeaşi expresie apăru pe chipurile tuturor.

— Domnule… Elsa se opri până când Holmes se întoarse cu faţa

CAPITOLUL PATRU

spre ea. Mărturisesc că nu pot să explic în mod

raţional ceea ce am văzut. Dar eu cred că atacul de cord fatal suferit de mătuşa mea a fost indus de aceşti oameni. Nu doriţi să risipiţi umbrele în care se ascund aceşti oameni?

— Holmes, trebuie! spuse Watson.

Holmes îl concedie cu o fluturare a braţului său lung.

— Nu-ţi fie teamă, Watson! Domnişoară Hoff, mă îndoiesc că pot face eu ceva să îi aduc pe aceşti escroci în faţa justiţiei. Şi totuşi, împrejurările decesului mătuşii dumneavoastră sunt atât de neobişnuite, că aş fi neglijent dacă nu le-aş investiga mai amănunţit.

Pentru prima oară în timpul discuţiei, Elsa zâmbi, cu uşurarea şi recunoştinţa în aceeaşi măsură pe buzele ei.

Wiggins aplaudă fără zgomot. Watson spuse:

— Ce treabă bună!

După ce află domiciliul lui Konstantine şi unde s-o contacteze pe Elsa, Holmes arătă cu o mişcare formală din cap că întâlnirea se terminase.

Elsa se ridică şi îi oferi mâna lui Holmes, care i-o acceptă. Watson şi băieţii se ridicară şi ei. Watson făcu o plecăciune. Wiggins făcu la fel.

Elsa îi zâmbi, iar Wiggins se înroşi şi Watson se încruntă. În timp ce Elsa pleca, Holmes ridică degetul arătător de la mâna stângă.

— Mai am o singură întrebare, domnişoară Hoff. Elsa se opri în pragul uşii.

— Cine sunt beneficiarii testamentului mătuşii dumneavoastră?

— Eu sunt singura beneficiară, domnule Holmes, răspunse ea foarte firesc.

— Atunci insist să mă contactaţi imediat dacă vi se întâmplă ceva neobişnuit în următoarele zile.

Elsa dădu din cap cu seriozitate şi ieşi din apartament.

După ce plecă, Holmes scoase un suspin slab.

— Watson, dragul meu prieten, ce am devenit de am

căzut de acord să investighez un caz în care presupusul criminal este el însuşi mort?

— Dar Holmes, trebuie să recunoşti, împrejurările în sine sunt destul de neobişnuite.

— Ceea ce tu consideri neobişnuit eu consider o făcătură.

Ozzie aprecie maniera ştiinţifică a lui Holmes de a privi misterele lumii şi credea total în această filosofie. Dar, la fel ca

Elsa, trăise anumite lucruri care erau greu de explicat.

Wiggins, în schimb, spera să descopere adevărul cât mai curând posibil. Domnişoara Hoff era o domnişoară prea drăguţă ca să ducă o asemenea povară şi fără niciun suflet pe lume care să aibă grijă de ea. Deşi era mai mare decât el, era orfană la fel ca el şi ca restul Ştrengarilor, una bogată, dar totuşi orfană. Se gândi la poveştile despre Regele Arthur pe care Ozzie le citea uneori cu voce tare băieţilor. Aventurile erau o chestiune de onoare şi cel mai adesea cavalerii plecau la drum din cauza unei domniţe frumoase. Wiggins se simţea mândru şi aprins de gândul ăsta. Cazul acesta nu era doar treaba stăpânului, era ceva personal pentru el.

Holmes bătu din palme şi vorbi tare, ca să îi atragă atenţia lui Wiggins.

— Deşi mă îndoiesc de substanţa acestei chestiuni, avem treabă de făcut. Băieţi, am nevoie ca voi să ţineţi sub observaţie reşedinţa lui Konstantine. Pare să se afle la o adresă respectabilă din Chelsea. Vă rog să observaţi venirile şi plecările tuturor vizitatorilor şi locuitorilor casei. Dacă puteţi să observaţi ceva activitate din interior, bine, dar nu vă asumaţi riscuri. Osgood, ca de obicei, ia notiţe cu privire la tot ce descoperi.

— Da, domnule, fu Ozzie de acord. Holmes împărţi monede băieţilor.

— Un şiling pe zi plus cheltuielile pentru toată gaşca şi o guinee în plus pentru cel care îmi aduce cel mai

important indiciu. Ţineţi mine, supravegheaţi locul şi raportaţi-mi mie, nimic mai mult. Se uită cu asprime în ochii lui Wiggins şi ai lui Ozzie. Fără eroisme, băieţi! Treaba noastră trebuie să fie strict metodică. Cât despre mine, voi investiga trecutul acestui băiat minune, Konstantine.

Când ieşiră din casa de pe Baker Street, Ozzie îl întrebă pe Wiggins ce părere are.

— Ştii că nu mă las fraierit de hocus-pocus, răspunse el. Trăiesc pe străzi de când eram mic şi am văzut o mulţime de lucruri urâte, la fel ca Domnul, dar toate au fost făcute de oameni, nu de spirite.

Ozzie dădu din cap.

— Ştii că şi eu sunt de partea ştiinţei şi urmez metodele

Domnului cât de bine pot. Dar ţii minte cum a invocat Pilar vocea mamei mele? A părut destul de real.

— Nu poţi explica totul, Oz, dar asta nu înseamnă nici că spiritele merg printre noi. La un moment dat trebuie să decizi ce să crezi şi ce nu.

Ozzie era impresionat de siguranţa cu care vorbea Wiggins. Când se hotăra asupra unui lucru, era bătut în cuie. Asta explica cum de supravieţuise atât de mult timp singur.

Revenind la cazul de faţă, Ozzie ştia că trebuie aplicate metodele ştiinţifice ale lui Holmes. Dar dacă Ştrengarii investigau oameni care practicau spiritism, nu ar fi fost de ajutor dacă le-ar fi înţeles metodele?

În mintea lui Ozzie începu să se formeze un plan.

— Wiggins, adună gaşca şi organizează supravegherea. Eu mă duc să mă consult cu Pilar şi doamna Estrella. Cum ele sunt ghicitoare, poate au informaţii care ne pot ajuta. Cine ştie, poate îl cunosc chiar pe Konstantine.

Wiggins îl salută pe Ozzie în glumă înainte să plece:

— Începe aventura noastră.

CAPITOLUL CINCI

¿ DOAMNA *T* ESTRELLA ÎI DĂ LUI OZZIE UN INDICIU *J*

Piaţa Covent Garden era pavată cu pietre mari, mărginită de clădiri pline de negoţuri. Structura impresionantă, rămăşiţă din vremurile Băilor Romane, era plină de clienţi şi de vânzători care ofereau legume, fructe şi flori.

— Mere, luaţi mere de la noi!

— Trandafiri! Petale parfumate direct din rai!

Ozzie o găsi pe Pilar lângă o mică tarabă cu fructe. Purta o rochie de culoarea smaraldului, cu câteva nuanţe mai închisă decât ochii ei, un batic cu imprimeu floral care îi acoperea părul negru şi urechile, din care atârnau cercei imenşi. Ridică ceva care arăta ca o pară tare şi galbenă şi strigă pe un ton muzical:

— Gutui, moi, coapte şi dulci! Gutuiii! Dulceaţă de pe altă lume, gutui!

Lângă ea, un bătrân cu riduri adânci, sculptate în pielea feţei, se uita urât la fiecare persoană care trecea pe lângă taraba lui.

Pilar părea obosită, observă Ozzie, sau poate că era doar plictisită.

Când îl văzu pe Ozzie, îi străluci faţa. Sări de lângă tarabă şi îl îmbrăţişă.

— Pe unde ai umblat?

Ozzie înţepeni când Pilar îl îmbrăţişă, desi era şi el îl *i i i i* bucuros s-o vadă. Se cunoscuseră de când cu cazul fraţilor Zalinda, în care ajutorul ei se dovedise esenţial.

— Domnul ne-a ţinut ocupaţi. Şi mi-am planificat călătoria, îi spuse el.

Pilar îsi încrucisă braţele şi îsi înnodă sprâncenele.

— Eu strig de răgusesc ca să vând fructe pentru nenorocitul ăla de mosneag şi mă duc la o scoală incredibil

de plictisitoare seara, în timp ce voi, băieţii, vă distraţi.

— Pilar, *a trabajo1*! Înapoi la lucru! strigă bătrânul vânzător de gutui.

Pilar îl ignoră şi continuă:

— De când am părăsit circul, mama a devenit foarte strictă. Mi-a interzis să citesc viitorul pe stradă şi asta îmi aducea mai mulţi bani decât dacă lucrez pentru mosul ăsta. Şi fii atent aici: mama mi-a spus că nu suntem ţigănci, ci spanioloaice get-beget. A inventat originea noastră gitană ca să facă numărul nostru mai credibil. Pe faţa lui Pilar trecu o privire furtunoasă. Vrea să devin o *señorita* respectabilă şi de aceea ne-am stabilit la Londra, în loc să călătorim cu Marele Circ Barboza. Nu văd cum o să devin o domnisoară vânzând astea. Pilar ridică o gutuie şi muşcă din ea. Tot nu pot să cred că mama m-a minţit.

Simţea o senzaţie acută în piept – furie, indignare, durere – nu era sigură care din ele, poate toate trei la un loc.

Pilar *nu* era ţigancă? se gândi Ozzie. Şi atunci faptul că îi ghicise? Fusese doar o şaradă?

Pilar îi citi gândurile.

— *Chiar* am contactat-o pe mama ta. N-a fost o prefăcătorie.

Ozzie dădu din cap, simţindu-se nesigur.

Pilar îi simţi îndoiala şi asta o afecta.

— Nu te-aş minţi. Apoi, lăsând jignirea la o parte, îi spuse: Ai venit să mă vezi cu un motiv. E vorba de un caz, nu-i aşa?

Ozzie dădu din cap din nou. Dispoziţia lui Pilar se îmbunătăţi.

— Enrique, mă strigă mama, îi spuse ea bătrânului. *Hasta luego*[2]. Pe mai târziu.

Apoi îl luă pe Ozzie de braţ şi îl conduse afară din piaţă.

— Nu o să îţi pierzi slujba? întrebă el, întorcându-se

2 La revedere (în spaniolă în original, n.tr.)

să îl vadă pe vânzătorul care scutura pumnul şi scuipa înjurături în spaniolă.

— *Ojala*[3]. Aş vrea eu! Dar Enrique e prieten cu unchiul meu şi ar face orice spune mama.

Pilar îl conduse pe Ozzie afară din pătratul mare ce înconjura piaţa şi în josul unei străzi înguste. Ozzie o mai vizitase pe Pilar de când ea şi mama ei, doamna Estrella, părăsiseră circul, dar tot se rătăcea pe străzile circulare ce duceau către apartamentul ei.

Au cotit pe o uşă deschisă, unde o femeie bătrână stătea pe un scaun, alungând muştele. Mai sus cu două etaje, holurile erau îmbibate cu miros de peşte, ulei ars şi ceva puternic şi moscat, amestec care îi dădu lui Ozzie stomacul peste cap.

Când au intrat în apartament, Ozzie s-a pregătit pentru mai multe mirosuri – flori de portocal, iasomie şi tămâie – şi tuşi. Pilar îl bătu uşor pe spate.

Pereţii şi tavanul apartamentului erau acoperiţi cu ţesături colorate, iar podeaua cu un covor moale. O măsuţă rotundă cu un glob de cristal ocupa mijlocul încăperii, alături de trei scaune. Pe ici, pe colo, perne brodate punctau podeaua şi două ferestre lăsau să intre o lumină slabă. Ibricul fierbea pe o mică sobă din colţ.

Doamna Estrella ieşi dintr-una din camerele din spate. Era o femeie înaltă, izbitoare, cu ochi verzi ca de pisică, cu părul negru şi prestanţa unui aristocrat. Caftanul ei lung şi roşu, cu un batic asortat, îi accentua aspectul exotic.

— Pilar, ce faci aici?

Vocea ei – joasă şi cu accent – nu părea încântată.

— Ozzie are nevoie de ajutorul tău la un caz pentru domnul Holmes, mamă.

Ozzie detectă o notă de dispreţ în vocea lui Pilar. Îşi scoase melonul şi făcu o plecăciune respectuoasă către doamna Estrella.

---

3 Ce bine ar fi. (în spaniolă în original, n.tr.)

Ea dădu din cap în semn de salut, apoi se întoarse din nou către fiica ei.

— *Hija1*, nu poţi să îl abandonezi pe Enrique aşa cum doreşti. Ne bazăm pe el pentru acest apartament. Faptul că lucrezi pentru el e un mod de plată.

— Aş putea face suficienţi bani să îi plătim apartamentul dacă m-ai lăsa să ghicesc norocul oamenilor de pe stradă.

Doamna Estrella îşi arcui o sprânceană.

— Am încheiat discuţia asta, Pilar!

— Poate tu, murmură Pilar.

Doamna Estrella ignoră comentariul şi se întoarse către Ozzie.

— *Señor* Manning, ai distras – o pe fata mea de la responsabilităţile ei. Ai noroc că ţin la tine. Te rog, ia loc şi îţi torn nişte ceai.

Ozzie se uită la scaunele băgate sub masa pe care se afla globul de cristal şi alese pernele din colţ.

Fără să piardă timp, îi relată şedinţele descrise anterior de Elsa Hoff de dimineaţă. Doamna Estrella şi Pilar îl ascultară, întrerupându-l ocazional ca să pună întrebări. Amândouă îi ascultau cuvintele cu o gravitate la care nu se aşteptase.

Când Ozzie termină, doamna Estrella se ridică şi spuse:

— Biata femeie! O fi având Konstantine acesta puterile pe care le descrii, dar el şi tutorii lui sunt lipsiţi de sensibilitate şi de respectul pentru cei vii *şi* cei morţi. Sunt de acord că trebuie să câştige bani, dar există priorităţi mai mari.

— Cum ar fi cinstea, se băgă Pilar cu o inocenţă prefăcută.

Mama ei îi aruncă o privire iritată.

Ozzie încercă să destrame tensiunea dintre ele cu o întrebare:

— Aţi auzit de Konstantine?

Doamna Estrella scutură din cap că nu.

— Dar nici nu obişnuiesc să mă ţin la curent cu ceilalţi din profesia mea. Ceea ce pot spune este că, deşi există unii dintre noi care pot vedea spirite, e o chestiune cu totul diferită invocarea lor sub formă fizică. Am auzit că se poate face, dar nu am văzut niciodată cu ochii mei. Dacă acest Konstantine poate cu adevărat să materializeze un spirit, atunci are puteri enorme. Dar ceea ce ai descris tu arată că are o instruire proastă şi motive îndoielnice.

Ozzie sorbi ceaiul şi aşteptă ca doamna Estrella să continue.

— Am un prieten, Carlos, în cartierul Seven Dials, care a călătorit în toată lumea şi care urmăreşte carierele celor înzestraţi cu puteri paranormale. El e un fel de enciclopedie a mediumurilor. Poate că a auzit de acest Konstantine şi vă poate oferi mai multe informaţii.

Ozzie se ridică, îşi puse ceaşca goală şi farfurioara pe masă şi îi mulţumi doamnei Estrella.

Pilar se ridică şi ea.

— Ce faci, *hija*?

— O să îl duc pe Ozzie în Seven Dials, spuse Pilar, relaxată.

— O să te întorci la Enrique şi apoi la şcoală.

— Mamă, azi nu se fac ore, şi Enrique e aranjat pe ziua de azi. Şi poate că o să fiu de ajutor în acest caz. Pilar se opri pentru efectul dramatic. Şi *ştii* cât de bine plăteşte domnul Holmes.

Doamna Estrella se uită la fiica ei şi îşi arcui o sprânceană.

— Poţi să te duci, dar pe viitor nu-ţi vei mai neglija responsabilităţile. Apoi se întoarse spre Ozzie. Carlos locuieşte într-un cartier rău famat, unul dintre cele mai periculoase. Aveţi grijă amândoi, *tengan cuidado1*.

Ozzie îşi puse melonul şi Pilar pelerina. Amândoi plecară înainte ca doamna Estrella să se răzgândească.

CAPITOLUL ŞASE

ŞTRENGARII SUPRAVEGHEAZĂ CONACUL

Conacul lui Konstantine se contura prin ceaţă ca o enormă aberaţie gotică.

— Fir-ar să fie, ai mai văzut vreo clădire aşa de monstruoasă? mormăi Elliot.

Era înconjurată de ziduri de piatră, parapeţi de sârmă şi porţi de fier. Arcadele suspendate şi cele cu vârfuri ascuţite, împreună cu faţada pătată, semănau cu cele ale unui conac sumbru de ţară. Aura mohorâtă a clădirii contrasta puternic cu aşezarea ei în cartierul liniştit al Londrei, Chelsea.

— E ceva negru la locul asta, fu Rohan de acord cu Elliot. Alfie îl ghionti pe Wiggins şi râse.

— Zdrahonilor le e frică. Elliot se uită urât la el.

— Şi ţie ţi-ar fi teamă, Piticule, dacă ai avea ceva minte în cap.

— Destul! le ordonă Wiggins. Pe el nu-l speria casa.

Ştrengarii tăcură şi se înghesuiră pe o străduţă laterală aflată vizavi de conac, în timp ce Wiggins se plimba încoace şi încolo prin faţa lor.

— Bine, prieteni, ordinele Domnului sunt să facem o supraveghere atentă – nimeni nu trebuie să intre sau să iasă fără să ştim noi. James şi Pete, voi luaţi partea dreaptă a casei; Barnaby şi Fletcher, voi luaţi partea stângă. Elliot, Rohan şi cu mine vom supraveghea intrarea. În spate e un gard viu înalt, care înconjoară ceea ce bănuiesc că e o grădină. Alfie, tu du-te acolo. Shem şi Simpson, rămâneţi aici, alerţi şi gata să luaţi urma oricui pleacă.

— Poate ar trebui să mă duc să-l iau pe Regele Enry. El ne poate ajuta să luăm urma oamenilor, sugeră Alfie.

Wiggins ridică degetul arătător la el.

— La postul tău, Piticule, şi gata cu vorbăria despre javra aia!

To ţi băieţii îşi ocupară poziţiile. Pe trotuarul din faţa conacului, Wiggins îşi scoase nevăstuica, Shirley, din buzunarul hainei şi îi mângâie blăniţa. Rohan stătea lângă ei şi o hrănea pe Shirley cu firimituri de pâine din buzunar.

Elliot se întinse pe trotuar şi se prefăcu adormit. O dată sau de două ori, în alte cazuri, chiar adormise la post.

— Concentrează-te, Tigheluţă, îl avertiză Wiggins.

Elliot mârâi.

Câteva minute mai târziu, un cupeu maiestuos intră pe porţile conacului. Un domn bine îmbrăcat la vreo cincizeci de ani coborî din trăsură şi se întinse să ajute o doamnă, la fel de elegant îmbrăcată. Un bărbat scund, musculos, îi întâmpină la uşa de la intrare.

Oaspeţii rămaseră în conac aproximativ o oră. Când au ieşit şi s-au apropiat de cupeul care îi aştepta, păreau ameţiţi de fericire. Wiggins se strecură pe după colţ şi îi făcu semn lui Shem care alergă pe după colţ, urmărind trăsura pe jos şi apoi reuşind să sară în spatele ei.

* * *

În spatele conacului, Alfie începuse să se plictisească de atâta holbat la gardul viu înalt de trei metri. „Nimeni nu poate trece prin chestia aia, se gândi el.

Wiggins mă pedepseşte pentru că l-am adus pe Regele Enry acasă”.

Alfie se plimbă şi examină gardul viu. Atunci observă o spărtură de cincisprezece centimetri la baza arbuştilor deşi. Se uită în jur şi, nevăzând pe nimeni, se strecură înăuntru.

Se înghesui doar un moment când se lovi cu capul de un gard de lemn. Îşi înăbuşi un scâncet. Frecându-şi buba, Alfie reuşi să se ridice în picioare şi descoperi că acum era prins între tufiş şi gardul mai înalt cu treizeci de centimetri decât el.

— Fir-ar, sper că nu m-am blocat, murmură el. Păşi în lateral, găsi în sfârşit o scândură ruptă şi reuşi să tragă cu ochiul prin gaură la o grădină elegantă. O cărare de piatră traversa un gazon tuns, plin de copaci, straturi de flori, arbuşti, o mică fântână şi câteva bănci. Alfie studia un monolit de piatră, care se ridica în centrul unui pătrat de pietre de pavaj, când un bărbat şi o femeie ieşiră prin spatele casei şi se plimbară prin grădină. Bărbatul avea

părul negru, cărunt pe la tâmple, o mustaţă tunsă cu grijă şi era îmbrăcat într-un costum de lână bine cusut. Femeia era slabă ca un ţâr, cu ochii aprigi, un nas ascuţit şi păr lung, sârmos. Îi amintea lui Alfie de o vrăjitoare.

Femeia se opri şi spuse cu dulceaţă în glas:

— Dragule, trebuie s-o faci.

Bărbatul dădu din cap dezaprobator.

— Dar nu am plănuit aşa ceva.

Scoase o batistă albă de mătase din buzunar şi îşi tamponă fruntea.

Vocea femeii deveni brusc stridentă:

— Termină asta. Termin-o *pe ea*!

Bărbatul îi puse o mână pe umăr, aparent ca s-o calmeze. Îşi plecă apoi capul şi continuară să meargă în direcţia lui Alfie.

Alfie îi privi cu atenţie până când o căruţă care trecea pe stradă îl sperie şi întoarse capul.

Când se uită din nou prin spărtură, femeia mergea înţepată înapoi spre casă. Dar bărbatul nu se mai vedea. Unde s-ar fi putut duce?

Atunci Alfie observă batista care zăcea pe pământ. Încercă să se caţăre peste gard, dar ateriza mereu în fund. Să-l aducă pe unul dintre băieţii mai mari?

Studiind locul unde scândurile de lemn se uneau cu noroiul, căzu în genunchi cu inima bubuindu-i şi începu să sape ca o cârtiţă.

Străzile din Seven Dials erau un cazan înspumat de murdărie, infracţiuni şi ilegalităţi. Ozzie explorase multe părţi ale Londrei de când devenise un Ştrengar, dar acesta trebuia să fie unul dintre cele mai rele. În mod ironic, zona era numită „Pământul Sfânt”.

Pilar îl conduse pe Ozzie în josul unor străzi cu miros fetid şi alei mărginite cu case dărăpănate de închiriat. Bărbaţi, femei şi copii dormeau la un loc pe pământ. O ploaie mocănească le pătrundea prin zdrenţele subţiri. Ozzie ştia cât de neplăcut era să se holbeze cineva la tine,

aşa că încerca să îşi ferească privirea.

Când au ajuns la intersecţia a şapte străzi, Pilar se opri.

— Întotdeauna uit dacă trebuie să cotim la a doua sau a treia stradă, spuse ea, frustrată.

O femeie obeză într-o rochie murdară se apropie de ea.

— Ce pelerină frumoasă ai, drăguţo! Pot s-o probez?

CAPITOLUL ŞAPTE

Pilar o ignoră şi spuse:

— Hai să plecăm pe aici.

— Lasă-mă să-ţi încerc hainele bune doar un moment, scumpo!

Femeia îi urmărea la jumătate de metru în spate.

Pilar privi peste umăr şi spuse cu asprime:

— Lasă-ne în pace!

— Nu se vorbeşte aşa cu o doamnă.

Vocea ei trezi un bărbat care zăcea în stradă. Fruntea îi pulsa cu o rană deschisă. O cocoaşă pe umărul drept îl lăsase strâmb.

Când Ozzie se întoarse, văzu că bărbatul şchiopăta şi el după ei.

— Ia uite ce papuci are, spuse bărbatul, referindu-se la mocasinii de piele ai lui Ozzie. Mi-ar ţine picioarele uscate bine pe o vreme ca asta.

Ozzie se cutremură la vederea picioarelor bărbatului. Erau negre şi pline de răni. Ştia că sunt oameni în Londra care îţi luau hainele cu forţa; doar că nu mai întâlnise niciodată pe cineva care să le vrea pe ale lui.

Bărbatul şi femeia se grăbiră să ţină pasul cu ei. Deja, câţiva băieţi mai mici decât Ozzie şi Pilar se alăturaseră urmăritorilor. Râdeau şi strigau:

— E o negresă!

— Vezi ce pălărie caraghioasă are?

Ozzie o apucă pe Pilar de mână şi alergară pe o alee îngustă. În curând, Ozzie începu să şuiere.

Auzeau strigătele urmăritorilor peste zgomotul care îi înconjura. Repede, alergară prin alt pasaj unde dormeau câţiva oameni într-un pat. Gonind pe lângă ei, cotiră pe un bulevard şi apoi iar pe o alee, evitând în tot acest timp pietrele şi gunoaiele pe care băieţii le aruncau spre ei.

— Poate că asta a fost o idee proastă, spuse Ozzie, oprindu-se să-şi tragă sufletul.

Băieţii care îi fugăriseră se apropiară. Şeful lor avea jumătate din dinţi lipsă şi arăta de parcă dormise pe străzi toată viaţa lui. Ridică un picior vechi de masă ca o măciucă şi arătă mai întâi spre picioarele lui Ozzie şi apoi spre Pilar.

— Papucii. Şi tu, pelerina.

Femeia obeză şi bărbatul cocoşat, care îi ajunseseră din urmă pe băieţi, priveau spre ei şi râdeau.

— Nu-mi dau pelerina nimănui! replică Pilar.

Lui Ozzie nu-i păsa de mocasini. Ştia că Elliot îi va coase o altă pereche. Ce îl deranj a era să fie fugărit şi încolţit. Era furios pe sine însuşi că nu încropise un plan mai bun.

Ozzie o apucă din nou pe Pilar de mână şi îi făcu un semn imperceptibil cu capul, indicându-i că ar trebui să înfrunte banda.

— Aici se formează coada? Ce aşteptaţi cu toţii, peşte şi cartofi prăjiţi?

Un bărbat înalt de peste un metru optzeci şi solid cât doi bărbaţi obişnuiţi laolaltă vorbi din spatele mulţimii. Avea păr ondulat şi umed, de culoarea pietrelor de râu, şi pufăia dintr-o pipă mică.

— Carlos! exclamă Pilar.

Carlos îi făcu din ochi şi îl întrebă pe băiatul care ţinea piciorul de masă.

— ăla pentru ce e?

— E… ăăă… un… ăăă… baston pentru mers.

Băieţii se dădură înapoi cu spatele şi restul mulţimii se dispersă.

Carlos chicoti, se întoarse către Pilar şi făcu o mică plecăciune.

— Bună dimineaţa, *princesa*. Văd că i-ai cunoscut pe vecinii mei.

Câteva momente mai târziu, în coliba lui Carlos lipită de o clădire cu apartamente închiriate, cei trei se aşezară pe bolovani dispuşi în jurul unei mese improvizate. Carlos mirosea a tămâie, a tutun şi a ceva argilos ce Ozzie nu putea identifica. Pe mâini avea tatuate păsări şi cuvinte în altă limbă. Carlos frunzărea distras un pachet enorm de cărţi, în timp ce Ozzie îi povestea despre Elsa Hoff şi îl întreba ce ştie despre Konstantine şi despre tutorii acestuia.

— Tara şi Christopher Brown?! Ochii lui Carlos se lărgiră şi spuse ceva în spaniolă care o făcu pe Pilar să roşească. Se ridică şi se plimbă prin curtea mică, în timp ce îşi trecea mâinile mari prin păr. Fie ca timpul să le blesteme sufletele!

Pilar nu mai auzise niciodată un ton atât de amar în vocea lui Carlos şi Ozzie observă că bărbatul imens părea destul de agitat.

— Cum de îi cuno ş ti? întreb ă Pilar.

— Sunt de loc din Londra şi învârteau mesele nu departe de aici. Asta a fost cu şaisprezece ani în urmă.

— Ce înseamnă să învârti masa? întrebă Ozzie.

— Înseamnă să te dai drept medium, îi spuse Pilar.

Ozzie dădu din cap şi se întoarse spre Carlos.

— Ce ne poţi spune despre ei?

— Sunt escroci din cel mai rău soi. Tara e o mincinoasă absolută – are experienţă să ţească pânze de minciuni. Carlos păru să dispară într-o amintire înainte să revină înapoi la suprafaţă. Îşi creează duşmani din nimic.

Vocea lui Carlos era îmbibată de venin şi de altceva.

„Oare era frică?” se întrebă Ozzie.

— O, poate fi fermecătoare când doreşte, dar e parte din capcana ei. Eu însumi am fost atras în mod prostesc de

manipulaţiile şi de ochii ei pătrunzători. Ea şi fratele ei, Christopher, au pus la cale o escrocherie împreună. Invitau oameni acasă la ei şi încercau să îi contacteze pe cei dragi lor plecaţi din lumea asta. La acele adunări, câştigau încrederea clienţilor lor, le aflau secretele şi apoi foloseau informaţiile ca să îi jefuiască sau să îi omoare. Carlos dădu din cap a dezgust. Un tremur îi scutură trupul masiv. Tara nu are darul, continuă el, şi se baza puternic pe alţii, inclusiv pe mine, să o înveţe despre lumea spiritismului. Dorinţele ei erau întotdeauna pentru bani. E una să vrei să câştigi bani, dar ea voia şi putere şi încerca să elimine concurenţa. Dacă auzea despre alte mediumuri din zonă că primesc clienţi, ne acuza că îi furăm numărul, ceea ce nu numai că era fals, dar şi de-a dreptul scandalos, având în vedere că cu am învăţat-o tot ce ştie. Când am ameninţat-o că o dau în vileag, mi-a făcut asta. Carlos îşi scoase batista din jurul gâtului, dând la iveală o cicatrice de doisprezece centimetri care îi şerpuia pe gât.

Ozzie îşi duse fără să vrea mâna la gât.

— Cu Tara nu te joci, spuse Carlos, cu un râset inconfortabil.

— Tara şi fratele ei mai practică escrocheriile astea? întrebă Pilar.

Carlos dădu din cap că nu.

— Au profitat de cine nu trebuia, o bătrână, mama unui inspector de la Scotland Yard, şi apoi am auzit că au fugit din ţară. Nu i-am mai văzut niciodată. Se frecă la ochi şi scuipă. Nu-l ştiu pe Konstantine, dar dacă e în cârdăşie cu fraţii Brown, atunci e ceva necurat la mijloc. O să încerc să aflu mai multe. Între timp, nu-mi place ideea că vă amestecaţi cu oamenii ăştia. *Tienen la mala pinta*.

Ozzie se uit ă nedumerit la Pilar.

— Au pecetea oamenilor răi, traduse ea.

Carlos încuviinţă grav, punându-şi batista înapoi peste cicatrice şi îi conduse prin aleile aglomerate şi îi lăsă la un colţ de stradă la marginea cartierului Seven Dials.

— Nu vă pot avertiza suficient, spuse el, uitându-se în

jos la Ozzie şi la Pilar, nu vă apropiaţi de Tara. E o creatură fără suflet.

CAPITOLUL OPT
PILAR DISPARE

— Şi a dispărut ca magicianul ăla pe care l-am văzut pe stradă, cu iepurele şi pălăria, gata, ca prin magie. N-a rămas din el decât batista.

Alfie era complet acoperit de pământ reavăn, cu bucăţele de crengi şi frunze prinse în păr. Urechile lui enorme erau pline de noroi. Arăta de parcă cineva tocmai l-ar fi scos la iveală din pământ.

Wiggins, Ozzie şi Pilar ascultară sceptici. Toţi patru stăteau pe o străduţă laterală, ca să nu se afle în vizorul conacului.

— Piticule, cred că aerul umed ţi-a înceţoşat creierul tău mititel, *puştiulică*. Îţi imaginezi lucruri. Hai să…

Înainte ca Wiggins să-şi termine gândul, Alfie scoase din buzunarul murdar al pantalonilor o batistă de domn.

— Credeţi că asta e un vis?

Pilar zâmbi condescendent.

— Se pare că e mai de încredere decât ai crezut.

Alfie se lumină la faţă. Începea să îi placă s-o aibă pe Pilar prin preajmă, chiar dacă era fată.

Ozzie luă batista şi o inspectă. Deşi aparent nouă, era extrem de moale – făcută din mătase, concluzionă Ozzie. Iniţialele SZ erau brodate într-unul din colţuri. Pentru că fusese ucenic de scrib, recunoscu faptul că iniţialele erau cusute cu caractere germane vechi.

— Batista asta a aparţinut unui neamţ bogat, deduse Ozzie.

Îl mângâie pe Alfie pe cap.

— Bună treabă, prietene! Hai să aruncăm o privire în grădină.

Alfie se înveseli şi îi conduse imediat pe Wiggins, pe Ozzie şi pe Pilar în spatele conacului. Când au ajuns la gardul viu, Alfie s-a strecurat ca un şarpe pe sub el. Ozzie

şi Pilar l-au urmat cu dificultate. După ce au intrat, s-au ridicat în picioare lângă Alfie, prinşi între arbuşti şi gardul de lemn care mărginea partea din spate a grădinii.

În timp ce Wiggins se chinuia să se bage pe sub gard, Alfie râse strengăreşte.

— Ai mâncat prea mulţi cârnaţi, şefule?

Wiggins mârâi, dar reuşi în cele din urmă să se tragă înăuntru.

Pilar le făcu semn să tacă.

Ozzie vedea cu uşurinţă peste gard. Pilar se ridică pe vârfuri şi la fel şi Wiggins care îl ridică pe Alfie pe umeri. O ceaţă deasă îi ascundea bine.

— Unde l-ai văzut ultima oară? şopti Ozzie.

Alfie arătă către monolit.

— Am găsit batista pe pietre.

Wiggins ştia că stăpânul voia să îi raporteze doar ce descoperise şi nimic mai mult. Dar gândul la o aventură în numele Elsei, ca să nu mai menţionăm de guineea în plus şi de festinul pe care îl putea găti pentru gaşcă dacă aducea cel mai important indiciu, îl împinseră de la spate.

— Piticule, stai aici şi ţine de şase cât aruncăm o privire.

Alfie mârâi dezamăgit:

— Dar eu sunt cel care…

— Linişte, îi ordonă Wiggins înainte să îi urmeze pe Ozzie şi pe Pilar peste gard.

În grădină, Ozzie se plimbă şi se uită fix la pietrele tăiate, în timp ce Wiggins şi Pilar examinau monolitul: o coloană de marmură pătrată, cu cornişe şi înflorituri. Vârful se ascuţea cam la şase metri în aer. Ozzie se gândi că era un model ciudat pentru o grădină de oraş.

— După ce te uiţi? întrebă Pilar.

Ea şi Wiggins stăteau lângă monolit, inspectând detaliile acestuia.

Ozzie continuă să studieze pătratele de gresie de sub monolit.

— Nu cred că oamenii dispar pur şi simplu, spuse el. Nu există nicio ieşire vizibilă din grădină, aşa că, dacă Alfie a văzut ce spune că a văzut, atunci pe undeva pe aici e ascuns un pasaj.

Îşi târâi piciorul de-a lungul marginilor plăcilor.

Wiggins îşi trecu degetele peste plăcuţele din care era făcut monolitul. Într-o secundă, o piesă care arăta ca marmura solidă se mişcă. Pilar icni. Când Wiggins se întoarse, Pilar nu mai era.

— Oz! exclamă el.

Ozzie ridică privirea şi îl văzu pe Wiggins cu gura căscată lângă… nimeni.

— Unde e Pilar?

— Stătea chiar lângă mine. Wiggins arătă piatra din pavaj care se învecina cu monolitul, apoi arătă către o bucată de plăcuţă. Uite, e un mâner!

Ozzie păşi pe aceeaşi placă.

— Repede! Fă exact ce ai făcut mai înainte.

Wiggins trase de mâner. Înainte să se întindă după Ozzie, acesta dispăru – de parcă s-ar fi desfăcut pământul şi îl înghiţise.

Ozzie simţi cum cade prin întuneric. Aerul rece îi dădu fiori. Aterizarea dură îi răni maxilarul. Când privi în jur, o văzu pe Pilar cu un ciot de lumânare în mână.

— Ce călătorie, nu?

Faţa îi strălucea în lumina lumânării.

Păreau să se afle într-un fel de cameră goală, o peşteră cu pereţi aspri de cărămidă şi o podea de lut. Chiar şi în şoaptă, vocea lui Pilar avea ecou.

Ozzie se ridică, se scutură de praf şi făcu câţiva paşi nesiguri. Se întoarse pe călcâie când o bufnitură şi un geamăt îl speriară.

Wiggins stătea în acelaşi loc în care tocmai căzuse el. Un rânjet larg împodobea faţa prietenului său.

— Dacă nu am fi în misiune, aş spune să mai încercăm asta o dată.

Wiggins se întinse după mâna oferită de Ozzie, când Alfie căzu urlând prin întuneric şi ateriză la el în poală.

Peştera părea întinsă. Chiar dacă toţi căzuseră pe aceeaşi distanţă, niciunul nu-şi putea da seama cât de adânc sub pământ erau, poate la trei, poate la patru metri.

Pilar ridică ciotul de lumânare, care lumina peştera şi patru tunele care se ramificau din ea. Ii conduse în primul tunel. Acesta se închise brusc după douăzeci şi cinci de paşi. Două inele mari de metal atârnau de peretele din spate. De ele erau prinse lanţuri cu cătuşe.

Ozzie examină cătuşele.

— Arată ca şi cum n-au mai fost folosite de mult pentru a încătuşa pe cineva aici.

Wiggins uitase de Shirley până când n-o simţi agitându-se în haina lui. Băgă mâna s-o mângâie.

— N-are de ce să-ţi fie teamă, fetiţo.

Tunelul era umed. Mirosul lui îi amintea lui Pilar de o criptă.

CAPITOLUL NOUĂ

Ozzie tuşi şi îşi acoperi gura cu mâna ca să nu facă zgomot.

Alfie era prea ocupat să lase urme de degete pe pereţii de cărămidă şi de paşi pe podeaua de lut, ca să se îngrijoreze cu privire la ce sau pe cine ar putea întâlni.

Refăcură drumul înapoi la peştera centrală şi apoi intrară în următorul tunel. După cincizeci de paşi au ajuns la nişte scări. În vârf, Wiggins descuie ivărul de la o uşă care dădea într-o alee lăturalnică liniştită.

Rotiţele din mintea lui Ozzie se puseră în mişcare.

— Aşa a plecat bărbatul lui Alfie cu batista de la conac.

Îşi bătu tâmpla cu un deget lung şi osos, încercând să îşi dea seama de ce bărbatul nu voia să fie văzut.

Băieţii refăcură drumul către centrul peşterii încă o dată şi continuară către al treilea tunel. După doar zece paşi, se curba abrupt şi pereţii se apropiau unul de altul. În

cele din urmă deveni atât de îngust că au trebuit să meargă pe-o parte. Când tavanul s-a înclinat, toţi patru, chiar şi Afie, au coborât în patru labe.

— E al naibii de strâmt, spuse Wiggins, oftând. Poate ar trebui să ne întoarcem.

Ozzie începu să transpire şi crezu că o să vomite.

Exact atunci, nişte sunete chiţăitoare umplură peştera.

Wiggins o simţi pe Shirley agitându-se în buzunar.

— Fir

— Ar să fie, ce e, fetiţo?

— Poate e un spirit! spuse Afie.

— Suna mai mult a animal decât a om, replică Pilar. Afie, vrei să te dai mai încolo?

— Cum adică?

— Adică, tocmai m-ai zgâriat pe gleznă cu mâinile tale murdare.

— Dar eu sunt aici în spate.

Pilar îşi suci gâtul. Afie era la vreun metru în urma ei.

— Atunci ce am simţit?

Sunetul chiţăitor se auzi iar şi, de data asta, Shirley sări aproape de-a binelea din buzunarul lui Wiggins.

— Orice-ar fi, îi dă lui Shirley *tremurici*, spuse el.

Pilar se aşeză pe călcâie, ridică ciotul de lumânare şi făcu un cerc complet, căutând sursa sunetului. Când privi jos la pământ, ţipă.

Şobolani ţâşneau din şi în găuri din podea. Zeci de şobolani! Şi acum mişunau în jurul lor, urcându-se pe şi peste ei.

Pilar ţipă din nou şi îşi trase gluga pelerinei peste cap.

Wiggins îşi deschise haina şi Shirley sări afară, ducându-se după rozători ca un vânător premiat de şobolani. În câteva minute, se împrăştiaseră prin tunel şi înapoi în vizuinile lor. Instinctele lui Shirley erau atât de puternice că nu se mai întorsese, urmărind ultimii şobolani

până dispărură din vedere.

— Shirley! strigă Wiggins. Dar ea dispăruse deja prin tunelul lung şi întunecos. Se uită la prietenii lui. Trebuie să mă duc după ea.

L-au urmat pe Wiggins în palme şi genunchi până când tunelul în care erau dădu într-altul mai larg şi mai înalt, cu pereţi de cărămidă. Uşuraţi, s-au ridicat, s-au întors la stânga şi au mers încă vreo treizeci de paşi, ca să se trezească înapoi în peştera centrală.

— Al treilea tunel dă pur şi simplu într-al patrulea, observă Ozzie, respirând mai uşor în spaţiul deschis. Dacă am fi făcut la stânga, am fi ajuns la conac. Hai să refacem drumul.

Când au făcut asta, lumina lumânării s-a micşorat şi Wiggins a strigat încet:

— Shirley, hai fetiţo!

Dar nu era nici urmă de ea.

— O s-o găsim, prietene, îl asigură Ozzie.

În lumina slabă, îl văzu pe Wiggins dând din cap, dar era un gest neconvingător. Wiggins şi Shirley erau împreună de când erau amândoi mici. „Dacă o pierdea era la fel de grav ca şi cum ar fi pierdut unul dintre Ştrengari”, îşi dădu seama Ozzie.

— Nu te agita, şefule, e o deşteaptă, adăugă Afie.

Pilar îl strânse pe Wiggins de după umeri.

— Cel mai probabil o să ne găsească ea.

Continuară să meargă şi curând simţiră cum podeaua de lut se transformă în piatră. La fiecare câţiva paşi, Wiggins o striga pe Shirley, dar degeaba.

În zare, o uşă deschisă îi atrăgea. Din ea emana lumină.

— Aceea trebuie să fie intrarea în pivniţa conacului, şopti Ozzie.

Chiar atunci, din direcţia aceea se auzi un urlet, urmat de zgomotul unor gheare care zgâriau gresia unei podele.

Pilar suflă în lumânare şi ea şi băieţii aşteptară în întuneric.

În cadrul luminat al uşii, doi câini mari lătrau şi trăgeau de lese. În spatele lor se iţea o siluetă înaltă. Aceasta ţinea câinii cu o mână şi cu cealaltă ridică un felinar. Din fericire, lumina felinarului nu-i atinse.

Fără un cuvânt, gaşca dădu înapoi. Ozzie îi şopti lui Afie la ureche:

— Du-te înaintea noastră prin al treilea tunel şi ne întâlnim în peştera din mijloc de unde am pornit. Grăbeşte-te!

Alfie făcu aşa cum i se spuse.

Câinii urlară din nou. Zgâriatul ghearelor deveni tot mai sonor. Câinii fuseseră eliberaţi!

— Fugiţi! le spuse Ozzie lui Wiggins şi lui Pilar.

Cei trei alergară prin pasaj. Dar în câteva secunde, gâfâitul deveni şi mai tare. Plămânii lui Ozzie se contractară. Un acces de tuse şi erau hrană la câini. Se forţă să continue.

Când ajunseră în sfârşit în peştera din mijloc, Ozzie se aplecă şi se apucă de genunchi.

Alfie îngenunche lângă el şi la fel şi Wiggins.

— Respiră încet şi profund, prietene, îi spuse lui Ozzie.

Câinii lătrau fioros acum, dar ei nu le mai auzeau zgârieturile ghearelor venind către ei.

Ozzie se ridică şi ascultă.

— S-au oprit din alergat, reuşi să spună.

— Ştiai că, dacă îl trimiţi pe Alfie pe alt drum, o să îi zăpăcească.

Javrele n-au ştiut ce miros să urmeze, observă Wiggins cu admiraţie.

To ţi simţiră un val de uşurare – până când lumina felinarului împunse întunericul şi vocea unei femei, stridentă şi ameninţătoare, sparse liniştea:

— Intruşii vor fi schilodiţi!

Schilodiţi? Ce fel de persoană vorbeşte aşa? Si atunci 5 1 5 5 5

Pilar îşi dădu seama. „E o creatură fără suflet”. Cuvintele lui Carlos îi răsunau în urechi.

Pilar îl apucă pe Wiggins de mână, Ozzie îl apucă pe Alfie şi alergară. În interiorul celui de-al doilea tunel, auzeau cum câinii îi urmăresc. Au urcat treptele. Wiggins bâjbâia cu ivărul de la uşă, în timp ce lumina se apropia tot mai mult. În cele din urmă, l-a tras şi i-a condus în stradă. După ce au ieşit, le-a făcut semn să se ghemuiască în spatele unor gunoaie.

Câteva momente mai târziu, au auzit uşa dându-se de perete. S-au iţit ca să vadă o siluetă înaltă. Îşi poziţionase cei doi câini negri şi fioroşi de o parte şi de alta, ca şi cum era gata să dea comanda de atac.

Ozzie îşi dădu seama imediat cine era.

Un coif de păr lung înconjura faţa trasă a femeii – felul de păr care sugerează o constituţie nesănătoasă, şi felul de faţă care e marcat de amărăciune. Cea mai izbitoare trăsătură a ei erau ochii, de un albastru înfiorător care părea să pulseze. Un semn de nelinişte, se gândi Ozzie. În munca lui pentru Domnul, Ozzie se confruntase cu cei mai periculoşi criminali ai Londrei. Dar ceva la femeia asta îl neliniştea. Avea un aer de nebunie care, alături de lipsa sufletului văzută în ochi, crea o combinaţie tulburătoare.

— Tara Brown, îi şopti pe tăcute Pilar lui Ozzie.

Dădu din cap solemn.

— Trebuie să avem grijă cu privire la ea, şopti Wiggins.

Ozzie studie faţa suptă care se holba sălbatic în josul străzii în direcţia lor şi privi cum Tara smuceşte lesele câinilor şi se îndreaptă în direcţia opusă.

Ozzie, Wiggins, Alfie şi Pilar se întâlniră cu ceilalţi la locul de supraveghere aflat la o stradă distanţă de conac. Un vânt rece de după-amiază bătea peste râu, dispersând ceaţa.

— Aia e vrăjitoarea pe care am văzut-o în grădină, spuse Alfie.

Ozzie încuviinţă.

— Nu cred că ne-a văzut.

— Ai văzut bestiile alea? spuse Wiggins. Ne-ar fi putut sfâşia.

— Regele Enry i-ar putea aranja, sugeră Alfie.

Wiggins dădu din cap.

— Ţine potaia aia departe de aici sau o să-ţi petreci tot restul cazului la Castel.

Când cei patru ajunseră la Elliot, acesta spuse:

— Pe unde aţi umblat? Rohan, Shem şi cu mine suntem ocupaţi cu munca, şi voi pierdeţi vremea prin oraş!

Wiggins dădu din cap.

— Tigheluţă, numai gura e de tine. Acum dă raportul.

CAPITOLUL ZECE

Reproşul nu avu niciun efect asupra lui Elliot.

— Începe tu, îi spuse lui Shem.

Shem le povesti cum îi urmărise pe primii oaspeţi mai de dimineaţă.

— Aţi văzut trăsura. Sclipea ca oglinda. I-am urmărit pe cei doi bogătani până la cea mai elegantă casă din Mayfair. Făcea locul ăla – Shem arătă spre conac – să arate de doi lei, pe cuvântul meu.

Ozzie notă adresa din Mayfair în carneţelul lui.

Simpson dădu următorul raport:

— Eu l-am urmărit pe omul meu de-a lungul Tamisei până la Westminster. N-o să credeţi niciodată unde a oprit trăsura – fix în curtea Palatului. Domnul a ieşit şi a intrat fix la Camera Lorzilor!

Ozzie îl rugă pe Simpson să îl descrie cât mai bine pe respectivul domn, lucruri pe care şi le notă de asemenea în carneţel.

Wiggins se plimbă încoace şi încolo.

— Bună treabă, prieteni. Spiritiştii ăia au o afacere frumuşică. Oz, tu şi cu mine ar trebui să mergem să îi

raportăm Domnului şi…

— Vin şi eu, îi întrerupse Pilar.

— Bine, fu de acord Wiggins.

Ştia că Pilar poate fi folositoare şi pe Domnul nu părea să-l deranjeze prezenţa ei.

— Rohan şi Elliot, vă ocupaţi voi de treburile de aici. Dacă apar veşti importante, îl trimiteţi pe Alfie după noi. Ţineţi capul la cutie. Ceva e putred în toată povestea asta.

Când Wiggins termină de dat instrucţiunile, Fletcher veni în goană de la postul lui din faţa conacului.

— Un băiat spilcuit a ieşit din conac şi vine încoace!

— Konstantine, şopti Pilar.

— Te-a văzut alergând încoace? mârâi Wiggins.

— Şefule, jur că m-am mişcat fără zgomot şi invizibil ca vântul.

Fletcher îşi făcu cruce peste inimă.

Wiggins îşi trecu mâinile prin păr.

— Bun. Nu putem sta aici în felul ăsta. Rohan şi Elliot, luaţi-i pe Piticul şi pe Vântul aici de faţă şi duceţi-vă în josul străzii. Apoi, faceţi ocol câteva străzi înapoi spre conac. Oz, Pilar şi cu mine o să aruncăm o privire flăcăului ăsta medium.

După plecarea celor patru, Ozzie arătă spre o căruţă.

— Wiggins, tu şi cu Pilar vă duceţi acolo şi vă ascundeţi.

Eu stau aici şi cerşesc.

Wiggins şi Pilar se opriră să îl contrazică, dar nu mai era timp. Auziră paşi apropiindu-se.

Se grăbiră să plece şi Ozzie se aşeză la cotitură şi întinse pălăria.

Câteva secunde mai târziu, Konstantine păşi de după colţ.

Ozzie ridică privirea, cu ochii larg deschişi şi demni de milă. Un băiat blond, zvelt, cu pielea albă, de vreo cincisprezece ani, se apropie. Era îmbrăcat într-un costum albastru cu o pelerină neagră de mătase drapată peste

umeri. Ozzie mai văzuse genul acela de mers şi înainte, la băieţii mai mari şi

O *i i i* bogaţi care mergeau la şcoli private: pieptul înainte, bărbia sus în aer. Dar ceva la privirea lui – detaşată, fără să clipească – i se păru familiară şi tulburătoare.

— Te holbezi la mine, golanule?

Vocea lui Konstantine era plină de dispreţ. Ozzie se prefăcu că tuşeşte.

— Ce zi frumoasă, nu? Ce zici de nişte mărunţiş?

Îşi ridică melonul.

Konstantine făcu un pas în spate şi îl examină pe Ozzie de parcă era o creatură ciudată şi ticăloasă.

— E nepoliticos să te holbezi, spuse el.

— N-am vrut să te jignesc. Ozzie îşi întinse din nou pălăria. Doar că… costumul ăla e elegant, tare elegant, prietene!

— Nu sunt prietenul tău. Şi n-ar trebui să te adresezi în mod direct superiorilor tăi.

— Superiori? Ozzie îşi reţinu un zâmbet. Ce cuvânt drăguţ! Konstantine îşi îndreptă umerii şi se repezi la Ozzie.

— Ai grij ă ce vorbeşti, golanule, sau te pocnesc!

— Dar să nu-ţi murdăreşti costumul, domnule.

Ozzie zâmbi. Deşi era mai tânăr şi mai slab decât Konstantine, ştia că el şi Wiggins îl puteau lăsa lat dacă trebuia. Ozzie îi oferi din nou pălăria goală.

— De unde ai accentul ăla şmecher?

Deodată, Konstantine îşi închise ochii, întinse braţele larg, ca nişte aripi, şi îşi îndreptă capul spre cer. Începu să murmure.

„Ce face?” se întrebă Ozzie.

— Tatăl tău e plecat şi nu se mai întoarce. Vocea lui Konstantine era profundă şi sacadată. Viaţa ta e inutilă. Eşti condamnat să trăieşti pe străzi până la moarte. Numai atunci îţi vei cunoaşte tatăl – pe lumea cealaltă.

Konstantine îşi deschise ochii şi se holbă cu sălbăticie,

5 5

aproape nebun, la Ozzie.

Ozzie sări în picioare şi se aruncă asupra lui. Dar Konstantine evită pumnul şi râse.

— La revedere, orfan nenorocit, spuse el cu un rânjet ironic. Apoi plecă semeţ în josul străzii, în timp ce Ozzie îşi aruncă pălăria după el.

CAPITOLUL UNSPREZECE
O ÎNTÂLNIRE PE BAKER STREET LA NUMĂRUL 221B

s-După vreo jumătate de oră, întorşi în apartamentul lui Holmes, Ozzie, Wiggins şi Pilar îl găsiră pe detectiv aplecat la biroul lui, studiind un teanc de ziare şi tăieturi din reviste, scrise în engleză şi germană. Deşi încă tulburat puţin de întâlnirea cu Konstantine, Ozzie observă că maestrul detectiv frunzărea textele în germană cu aceeaşi uşurinţă ca pe cele în engleză.

Watson ridică scurt privirea din ziar, îşi dădu ochii peste cap când îi văzu pe cei trei, apoi îşi reluă lectura.

Holmes le făcu semn să vină spre biroul lui.

— Văd că aţi adus şi o specialistă în spiritism.

Dădu din cap în semn de recunoaştere către Pilar şi se întoarse la ziarele lui.

Pilar se simţi flatată că Domnul o recunoscuse şi că o numise expertă. Dar nu era, se gândi ea. După ce îl văzuse pe Konstantine, avea sentimentul că era un escroc, în parte pentru că era prea încrezător pentru cineva atât de tânăr, dar nu mai avea încredere în sentimentele ei. Oare Domnul ar concedia-o dacă ar afla despre minciunile mamei ei?

— Deşi nu e la fel de interesantă ca munca pe teren, continuă Holmes, o parte din timpul cel mai productiv al unui detectiv este petrecut cercetându-şi subiecţii. Nu este

surprinzător faptul că prietenii noştri spiritişti au apărut în câteva ziare. Cunoştinţele mele de la arhiva publică au fost foarte meticuloase în cercetarea lor.

Holmes ridică un articol pe care îl rezumă.

— Se pare că subiecţii noştri au fugit din Bavaria tocmai înainte să li se aducă acuzaţii oficiale. Autorităţile îi suspectează că au înşelat şi jefuit o mulţime de clienţi, inclusiv câteva persoane în vârstă. Şeful familiei este un domn pe nume Spangler Zweig. Soţia lui, Tara; fiul lor, Konstantine; şi fratele Tarei, Christopher, toţi joacă roluri în înşelăciune.

Ozzie îl ascultă pe Domnul cu atenţie. Faptul că autorităţile îl urmăriseră pe Konstantine sugera că e un escroc. Asta îl consola. Declaraţiile pe care le făcuse despre tatăl lui erau de bună seamă neîntemeiate, îşi spuse Ozzie în sinea lui, cu optimism. Poate încă mai trăia pe undeva.

Apoi îşi aminti iniţialele care apăreau pe batista găsită de Alfie: SZ. Spangler Zweig. Deci Tara era căsătorită acum.

Ce fel de bărbat ar vrea să se însoare cu ea? se întrebă Pilar. Un *dicho1* pe care mama ei i-l spunea deseori: *Dime con quien andas y te dire quien eres*. „Spune-mi cu cine te însoţeşti, şi o să îţi spun cine eşti”.

— Ai informaţii de împărtăşit, îi spuse Holmes lui Pilar.

Ea ridică privirea, evaluând statura impresionantă a Domnului. Amintindu-şi avertismentele lui constante de a nu se pune în pericol, hotărî să nu menţioneze tunelele, şi în schimb relată detaliile întâlnirii cu Carlos.

— Şi ce altceva mai avea de oferit clarvăzătorul acesta?

Pilar detectă o urmă de batjocură în vocea Domnului şi o deranjă.

— În afară de faptul că ne-a salvat de o bandă de derbedei, răspunse ea înţepată, ne-a spus că Tara are un trecut violent şi a avut o tentativă de omor.

Holmes se uită la ea. Apoi se întoarse către Wiggins care îi povesti despre clădirea cu aspect gotic, despre vizitatori şi despre ce văzuse Alfie în grădină.

— Simpson chiar a urmărit un individ până la Parlament.

— Holmes, imaginează-ţi! exclamă Watson. E posibil ca afacerile statului să fie conduse de un simplu escroc.

Holmes se uită la partenerul său cu mânie în ochi.

— Din nefericire, dragul meu prieten, fratele meu, Mycroft, mi-a povestit despre cazuri în care s-au luat decizii bazate pe informaţii şi mai nesigure de atât.

Ozzie scoase batista din buzunar şi i-o dădu lui Holmes.

Holmes o examină cu atenţie înainte să i-o dea înapoi.

— Ce crezi despre asta,

Osgood?

Ozzie îi explică deducţiile sale anterioare:

— Şi observaţi ţesătura de mătase, iniţialele în caractere germane vechi: aparţine unui neamţ bogat, Spangler Zweig.

Holmes încuviinţă gânditor, se ridică din scaun şi se duse către şemineu. Scoase tutun din condurul persan, îşi îndesă pipa şi aprinse un chibrit ca să îi dea foc. Zgândări cărbunii şi se pierdu în gânduri.

Pilar şi băieţii se aşezară pe canapea şi aşteptară ca Domnul să revină la realitate.

Chiar atunci Billy bătu la uşă şi intră în apartament.

— Domnişoara Elsa Hoff e aici să îl vadă pe…

Înainte să termine, Elsa năvăli în cameră.

Watson se ridică, şi la fel şi Wiggins şi apoi Ozzie. Pilar se uită la ei, surprinsă. Niciodată nu se ridicaseră pentru ea când intrase în cameră.

Elsa se prăbuşi pe un scaun. Pantalonii ei cadrilaţi erau acoperiţi de noroi. Încercă să vorbească, dar nu putea decât să bolborosească printre lacrimi.

Watson îşi puse o mână pe umărul ei ca s-o consoleze. Wiggins porni să facă acelaşi lucru, dar se opri. Când se întoarse pe canapea, Pilar îl ghionti în coaste.

Wiggins îi întoarse o privire nedumerită.

Pilar o ignoră şi se uită la părul scurt şi la îmbrăcămintea masculină a Elsei. Deşi voia s-o antipatizeze, se trezi că e fermecată de ea.

Elsa îşi uscă ochii şi îşi şterse nasul cu o batistă.

Holmes o observă fără nicio vorbă.

— Vă rog să-mi iertaţi lipsa calmului, dar nu s-a mai atentat niciodată la viaţa mea şi e destul de neplăcut.

Elsa forţă un zâmbet.

Ozzie, Wiggins şi Pilar se îndreptară de spate şi schimbară priviri între ei.

— O… Doamne, se bâlbâi Watson, apoi forţă un chicotit la încercarea Elsei de a face o glumă.

Holmes spuse cu seriozitate:

— Apreciez comportamentul dumneavoastră calm, domnişoară Hoff, şi slavă Domnului, păreţi bine momentan. Acum, dacă doriţi, vă rog să îmi descrieţi ce s-a întâmplat.

— La scurt timp după ce m-am întors acasă, m-am dus pe bicicletă la o întâlnire cu avocatul mătuşii mele, cu privire la moştenire. Îmi dau seama că nu e decent ca o doamnă să meargă cu bicicleta pe străzile din Londra. Dar, aşa cum am menţionat când ne-am întâlnit prima oară, mătuşa mea m-a educat să gândesc singură, aşa că circul aşa cum doresc, chiar dacă primesc comentarii dezaprobatoare uneori. Întâlnirea mea cu avocatul a durat ceva vreme. Având în vedere că ştiu foarte puţine despre chestiunile financiare, am insistat să îmi fie explicat în detaliu fiecare lucru. După aceea, am hotărât să distribui fluturaşi despre sufragiul femeilor pe strada unde se află biroul. Am stat timp de o oră în acelaşi loc. Oamenii pot fi extrem de nepoliticoşi în asemenea situaţii, şi ziua de astăzi nu a reprezentat o excepţie. Mai mulţi domni mi-au spus să dispar din calea lor şi au strigat: „Aiureli!” La scurt timp am observat o trăsură oprindu-se pe stradă un pic

mai sus de mine. Vizitiul avea un aspect foarte sălbatic şi neîngrijit: un uriaş cu părul cenuşiu şi soios, o barbă sârmoasă care îl făcea să pară şi mai puţin om, şi o haină cu atâtea rupturi că părea o cârpă. Se uita urât la mine. Nimeni nu a urcat şi nu a coborât din trăsură. Pur şi simplu aştepta. După încă douăzeci de minute, am simţit că fie vizitiul, fie un client ascuns mă aştepta pe mine. Tulburată, am început să merg. Am dat colţul, am traversat pe Bond Street şi am intrat în magazinul unei modiste pe nume Adelaide. Trăsura m-a urmărit, s-a oprit un moment, apoi a dispărut în viteză. Am început să cred că nu sunt în pericol şi că imaginaţia îmi joacă feste. Timp de câteva minute, m-am prefăcut interesată de pălăriile din magazin. Dar încă mă simţeam puţin zguduită, aşa că am hotărât să încetez cu distribuitul fluturaşilor pentru ziua de azi. Traversasem strada până la jumătate când mi-am dat seama că un cal şi o trăsură se năpusteau spre mine, iar conducătorul lor nu era nimeni altul decât bărbatul sălbatic pe care vi l-am descris. Mi-e jenă să spun că am ţipat înainte să îmi adun minţile să plonjez din faţa calului. Cu siguranţă aş fi fost călcată dacă aş mai fi întârziat un moment. Trăsura a gonit ca o nălucă şi a cotit la următoarea intersecţie. Nişte străini m-au ajutat să mă ridic şi m-au condus până la o birjă pe care am luat-o până aici. Trebuie să recunosc, nu ştiu dacă e legat de Konstantine sau de acţiunile mele cu privire la dreptul de vot al femeilor. În orice caz, nu-mi place.

Watson exclamă:

— Ticăloşii, Holmes! Trebuie să facem ceva.

Holmes rămase la fereastră, cu pipa ridicată într-o mână şi ochii închişi. Pentru un observator ocazional, ar fi părut adormit, dar Ozzie îşi putea da seama că vizualiza scena pe care Elsa tocmai o descrisese.

Când pleoapele lui Holmes s-au ridicat încetişor, privirea i s-a oprit pe Elsa.

— Domnişoară Hoff, aţi oferit încă o dată o relatare excelentă a evenimentelor care v-au adus aici. Deşi ştiu că

aţi avut o zi solicitantă, am nevoie să îmi răspundeţi la câteva întrebări.

— Desigur.

— Aţi văzut clientul trăsurii?

— Am zărit prin geam silueta unui bărbat, nimic mai mult.

— Avocatul dumneavoastră, aveţi încredere în el?

— Da, domnule, am. A fost nu numai avocatul mătuşii mele, dar şi cel mai drag prieten al ei.

— De cât timp sunteţi sufragetă?

— De doi ani.

— Şi aţi mai fost ameninţată vreodată cu violenţă?

— Nu, domnule.

Holmes se întinse după un chibrit pe birou şi îşi reaprinse pipa.

— Există persoane care ar face orice să oprească asemenea activităţi. Cum…

Înainte ca Holmes să adreseze următoarea întrebare, Elsa vorbi:

— O, am uitat să vă arăt ceva. Deschise poşeta şi scoase un plic vechi şi maro. Am găsit asta printre efectele personale ale mătuşii mele mai devreme, în dimineaţa aceasta.

Elsa îi dădu scrisoarea lui Holmes. Unchiul meu Gunther i-a scris-o mătuşii mele cu mulţi ani în urmă. După cum puteţi vedea, începe cu „Draga mea micuţă *Bisho*”.

Holmes se uită la document cu o scânteie în ochi.

— Da, *Bisho*. Clar un nume de alint, pe care unchiul dumneavoastră îl folosea pentru mătuşa dumneavoastră. Este un cuvânt în limba Xhosa pentru… Holmes se opri. Bivol.

Elsa începu să râdă şi la fel şi Pilar şi băieţii. Watson îi aruncă lui Holmes o privire nedumerită.

Holmes citi scrisoarea în întregime apoi se plimbă prin cameră, oprindu-se în faţa ferestrei.

— Un asemenea alint ar fi fost folosit numai între un

soţ şi o soţie. Ar apărea numai în corespondenţele cele mai intime. Sunt sigur că nicio altă persoană din lume nu ştia că unchiul dumneavoastră îi spunea mătuşii dumneavoastră aşa. Unde aţi găsit scrisoarea?

— Era ascunsă în şifonierul mătuşii Greta. Într-o cutie plină cu scrisori şi documente personale.

Holmes zâmbi cu un zâmbet pe care Watson şi băieţii îl recunoscură ca o confirmare a unei teorii.

„Poate că tocmai a rezolvat cazul”, se gândi Ozzie cu încântare şi cu o înţepătură de invidie.

Zâmbetul lui Holmes se lărgi când privi pe fereastră. Şi apoi, înainte ca cineva să îşi dea seama ce se întâmplă, îşi aruncă pipa şi alergă din apartament.

Deşi le luă un minut să reacţioneze, băieţii, Pilar şi Watson îl urmară.

La parter, Holmes explodă pe uşa de la numărul 221B, Baker Street, şi sări spre o trăsură condusă de un vizitiu cu părul vâlvoi, cu o barbă cenuşie sârmoasă şi haine zdrenţăroase. În compartimentul pasagerului, Ozzie zări silueta unui bărbat cu joben.

Când îşi dădu seama că este urmărit, vizitiul plesni hăţurile, întoarse trăsura şi dispăru în josul străzii înainte ca Holmes să pună mâna pe el.

— Sunteţi în mare pericol, îi spuse Holmes Elsei când se întoarse în apartamentul de la numărul 221B, după ce urmărise fără succes trăsura. Vă recomand ca Watson să vă conducă la reşedinţa dumneavoastră şi să rămână acolo pe durata nopţii.

Elsa acceptă oferta. Ochii îi înotau în lacrimi de frică.

Wiggins îşi aminti de începuturile vieţii sale pe străzi, când teama îi era un tovarăş constant – dormea pe alei întunecoase, urmărit de sticleţi pentru că fura mâncare, mereu sub ameninţarea de a fi aruncat la şcoala de corecţie. Întotdeauna îşi dorise să aibă pe cineva care să îl ia şi să aibă grijă de el.

— Nu vă supăraţi că întreb, nu mai aveţi nevoie de încă o pereche de ochi care să îl ajute pe doctorul Watson,

domnule?

Pilar se uită cu asprime la Wiggins.

Holmes privi spre el întrebător. Dar înainte să răspundă, Watson se ridică şi spuse:

CAPITOLUL DOISPREZECE

— Este o idee grozavă. Pilar, vrei să mă însoţeşti şi să stai cu domnişoara Hoff până se aranjează lucrurile?

— Mi-ar face plăcere.

Se ridică şi făcu o reverenţă, fără să încerce măcar să îsi ascundă zâmbetul satisfăcut.

Wiggins lăsă umerii în jos, dezamăgit.

— Băieţi, spuse Holmes, adresându-se lui Ozzie şi lui Wiggins, e mult de muncă la conac. Am nevoie de voi acolo.

În salonul vilei în care locuia Elsa, Watson se aseză con* 5

fortabil într-o canapea de catifea verde cu un singur braţ. Pilar încercă să îi imite poziţia relaxată, dar fotoliul pe care îl alesese i se părea prea moale. Se mută inconfortabil de pe un picior pe altul şi privi împrejur.

Două candelabre de cristal atârnau din tavanul pictat cu nori şi păsări. Pe semineul de marmură erau gravate semnele zodiacale. Pilar îl identifică pe al ei: vărsătorul, purtătorul apei, înainte să alunece cu privirea în altă parte. Tablouri cu peisaje acopereau pereţii. Ferestrele se întindeau cât două etaje. Scaunele elegante aveau tapiţerii brodate şi împodobite cu sculpturi bizare din stejar. Pilar îsi dădu seama că tot apartamentul ei ar încăpea într-un colţ al acelei camere.

Elsa intră câteva minute mai târziu cu energie proaspătă şi un zâmbet relaxat.

— Îmi cer scuze că v-am lăsat să asteptaţi. Tocmai am aranjat cina cu bucătarul. Vom lua masa la opt şi jumătate. Domnule doctor Watson, vi s-a pregătit o cameră pentru dumneavoastră la etajul al doilea. Chiar în acest moment, bagajul dumneavoastră este dus acolo. Camera mea este localizată exact deasupra camerei dumneavoastră la etajul

al treilea. Presupun că aveţi nevoie să stiţi asta din motive de securitate.

— Vă mulţumesc pentru informaţie, domnisoară Hoff. Dar înţelegeţi, stau aici în serviciul dumneavoastră. Vă rog să nu vă deranjaţi ca să mă găzduiţi aici pe mine sau pe asistenta mea.

Watson făcu semn către Pilar care încă se străduia să se aseze confortabil.

— Domnule doctor, nu e niciun deranj. Aceasta a fost casa ei şi tot personalul ei e încă în serviciul meu. Eu doar solicit şi altcineva face treaba în locul meu. Stiu că sunt unii care cred că e acelasi lucru cu a face treaba personal. Eu nu sunt atât de naivă.

Sprâncenele palide ale Elsei se ridicară jucăus, şi o scânteie sclipi în ochii ei verzi.

Watson dădu din cap cu şi mai mare respect. Tânăra femeie avea o natură gânditoare şi boemă.

Cât despre Pilar, tânjea să iasă afară şi îsi dorea să facă o plimbare. Formalitatea salonului îi dădea miscorici la picioare.

Elsa păru să îi citească gândurile.

— As vrea să îmi schimb hainele pentru cină. Nu vrei să mă însoţesti? Mă tem că uneori e destul de frig aici.

Pilar se înveseli şi cele două fete urcară scara grandioasă, una lângă alta.

Câteva momente mai târziu, stăteau pe podea într-un salonas lipit de dormitorul Elsei.

— Vorbeşte-mi de cei doi băieţi, spuse Elsa. Cel înalt şi slăbănog, cu melon, are o privire foarte intensă pentru cineva atât de tânăr. Îmi aminteşte de o variantă mai tânără a domnului Holmes.

— Acela e Ozzie. E un geniu. Se poate uita la scrisul unei persoane şi îţi spune totul despre ea. A fost ucenic la un scrib care era de fapt un falsificator. Şi poate face deducţii la fel ca domnul Holmes. E şi curajos. El şi cu Wiggins mi-au salvat viaţa odată. Creierul lui Ozzie lucrează cu viteza luminii. Devine atât de pierdut în

gânduri, încât uită să se teamă. Dar trebuie să aibă grijă pentru că are plămâni foarte fragili şi oboseşte uşor. Mama spune că oamenii cu plămâni bolnavi nu trăiesc mult.

Pilar nu mai spuse nimic şi ochii i se înceţoşară.

Elsa dădu din cap cu înţelegere.

— Şi celălalt, cel chipeş cu bucle?

— Wiggins. El e şeful Ştrengarilor de pe Baker Street. Şi el e deştept, dar în alt mod decât Ozzie. Ştie unde să cerşească mâncare şi cum să se înţeleagă cu oamenii, şi poate simţi dacă un necunoscut are necazuri sau nu. Stă pe străzi de când avea patru ani şi a făcut o casă pentru Ştrengari… într-o clădire abandonată… Îmi pare rău, dar nu-ţi pot spune unde e.

— Vrei să spui că băieţii locuiesc împreună? Nu au părinţi sau familie?

— Sunt o gaşcă întreagă, doisprezece în total, dacă îl incluzi şi pe Alister care e la şcoala de corecţie. Părinţii lor fie il 5 5 5

sunt morţi sau la puşcărie, fie i-au abandonat. Dar se au unul pe altul. Ozzie crede că are un tată pe undeva. Are o mătuşă bătrână în Oxfordshire, care ar putea sti unde locuieste. Încearcă de luni întregi s-o găsească.

— Cum le-ai spus? Ştrengarii de pe Baker Street? întrebă Elsa.

Pilar îi explică:

— Asa le spune domnul Holmes, Ştrengarii de pe Baker Street.

Pilar trase de aţele din căptuseala de satin mov a pelerinei.

— Ţi-a făcut cineva pelerina? întrebă Elsa.

— Da, prietena mea, Penelope… când mama şi cu mine călătoream cu circul.

Lui Pilar i se puse un nod în gât. Se frecă pe gât şi înghiţi.

— Ai lucrat la un circ?! Ce exotic! Ce făceai?

— Mama avea un număr de ghicit norocul. Eu o

asistam, îi povesti Pilar cu o oarecare ezitare, în parte din cauza experienţei neplăcute pe care Elsa o avusese cu spiritismul şi în parte pentru că, ei bine… şi mama ei era o escroacă.

Dacă îsi putea minţi propria fiică, de ce n-ar fi făcut-o cu străinii?

Elsa dădu din cap gânditoare.

— Mătusa Greta mi-a demonstrat că unii oameni chiar au darul clarviziunii. Tu şi mama ta îl aveţi?

Pilar mângâie căptuseala pelerinei.

— Nu stiu.

Şi din motive pe care nu le înţelegea, se trezi că îi povesteste Elsei toată istoria cu descendenţa spaniolă şi invenţiile mamei ei cu privire la originea lor gitană. Nu era ceva specific lui Pilar să vorbească atât de mult cu cineva pe care abia îl cunoştea. Îi relatase doar puţin lui Ozzie şi absolut nimic lui Wiggins.

— Chiar contează de unde vii? o întrebă Elsa pe Pilar după ce termină. Nu cred că darul clarviziunii are de-a face cu descendenţa, ci mai degrabă cu puterile ascunse ale intuiţiei pe care unii oameni ştiu să le canalizeze şi alţii nu. Uită-te la domnul Holmes, de exemplu.

— O, nu! spuse Pilar. El crede doar în ştiinţă. Deducţia se bazează doar pe ştiinţă şi pe fapte.

Cu toate acestea, cuvintele Elsei avură efect. „Poate că am puteri intuitive, se gândi Pilar, chiar dacă nu sunt ţigancă”.

— Da, poate că da, fu de acord Elsa. Dar pare să mai fie şi altceva la mijloc când e vorba de domnul Holmes. Cred că mătuşa mea ar fi de acord.

Elsa îi făcu din ochi lui Pilar.

— Ei bine, *lui* să nu îi spui niciodată asta, spuse Pilar, sau va renunţa la cazul tău.

Amândouă izbucniră în râs când sună clopoţelul pentru cină.

— Am văzut scântei prin arbusti şi fulgere ţâsnind de

la ferestre! spuse Elliot când Ozzie şi Wiggins se întâlniră cu el la postul din faţa conacului.

— Dacă există ceva diabolic în cazul ăsta, atunci e produs de oameni, îl asigură Ozzie.

Nu era niciun secret că Elliot era superstiţios. Şi Ozzie, şi Wiggins nu-si puteau permite să-l piardă din cauza temerilor sale.

— Nu mi-e teamă de vreun băiat sau de un bărbat. Dar spiritele – taică-meu m-a avertizat cu privire la lucrurile astea. Mulţi feciori de treabă si-au dat duhul pentru că i-au deranjat pe cei care nu trebuie deranjaţi.

Faţa lui Elliot se întunecă.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Wiggins îsi dădu seama că vorbea de micuţa Maureen. Rohan îi mărturisise odată lui Wiggins că Elliot îi spusese că aceasta îl vizita în vise, întotdeauna îmbrăcată în cămăsuţa de noapte, cu o coroniţă de lauri pe buclele ei roscate.

Chiar atunci, un stol de ciori croncăniră pe cerul întunecat. Băieţii se cutremurară în întuneric.

Înainte să poată hotărî următoarea mişcare, cineva – sau ceva – scoase un urlet nepământean, urmat de altul şi apoi altul. Elliot căzu pe spate, cu mâna la inimă.

Wiggins privi în toate direcţiile. Apoi, în josul străzii, îl văzu pe Alfie. Regele Henry îl târa de o frânghie lungă – el era sursa urletelor.

— Piticule, îmi vine să te omor, tâmpitule, spuse Elliot când aceştia se apropiară.

— Oz, dă-mi batista şi-i putem da de urmă individului care a dispărut. Regele Enry e gata pentru misiunea asta.

Wiggins îl apucă pe Alfie de ureche.

— Cât timp ai fost plecat de la postul tău? Dacă ai pierdut ceva important?

— Au! Acolo nu e decât un gard, şefule, spuse Alfie, smucindu-se să scape. Vreau acţiune.

— Puştiulică! Ar trebui să te aruncăm cu javra ta cu

tot direct în Tamisa, spuse Elliot, amenințător.

Regele Henry mârâi la el.

Elliot se răsti la Regele Henry.

— Gata, spuse Wiggins. O să ieşim în evidenţă ca un deget umflat. Ia câinele ăla, Piticule, şi cară-te!

— Dar…

— Acum!

Alfie dădu cu şutul într-o piatră şi se bosumflă.

— Hai, Enry, ne găsim noi un caz de rezolvat.

Acestea fiind spuse, el şi câinele se întoarseră de unde au venit.

Wiggins se trase de păr frustrat, apoi îi dădu ordin lui Elliot să rămână la post, în timp ce el şi Ozzie urmau să îi verifice pe ceilalţi.

Simpson şi Fletcher raportară că au auzit sunete pocnitoare ciudate în spatele casei. Barnaby şi Pete văzuseră fulgere de lumini colorate venind dinăuntru. Desi au dat raportul cu calm, toţi patru păreau înspăimântaţi.

În timp ce Ozzie şi Wiggins se strecurau pe o străduţă laterală să-l găsească pe Rohan, mirosul de sulf inundă aerul.

— Toată lumea a luat-o razna! spuse Wiggins.

— Noi nu credem în hocus-pocus, nu, prietene?

Wiggins zâmbi.

— Corect.

Exact când el şi Ozzie ajunseră la Rohan aproape de usa către tunele, o trăsură tropăi zgomotos spre ei. Cei trei băieţi se ascunseră în spatele unor lăzi goale şi îl priviră pe vizitiu cum ridică un felinar şi îl plimbă împrejur. Ozzie îi zări faţa. Recunoscu imediat părul cenusiu, vâlvoi şi soios, şi barba deasă. Wiggins îl înghionti usor pe Ozzie în umăr, semn că făcuse şi el aceeasi legătură.

După ce mai cercetă strada un minut, vizitiul ciocăni în laterala trăsurii. Din ea coborî un bărbat cu alură militară, cu un melon pe cap. Păşi repede spre usa care dădea în tunel, o descuie şi îi făcu semn vizitiului înainte

să dispară înăuntru.

După ce vizitiul şi trăsura plecară, Ozzie alergă spre uşă, îsi lipi urechea de ea şi le făcu semn lui Wiggins şi lui Rohan.

— E vremea s-o încercăm, Wiggins.

Cuvintele lui Holmes răsunară în capul lui Wiggins: *Fără acte de eroism*, băieţi!

Ozzie se uită la prietenul lui care ezita în întuneric. Oare doar respecta dorinţele Domnului sau îi era teamă? Exista ceva de care să le fie teamă?

— Trebuie să aflăm cine e bărbatul acela, spuse Ozzie. Wiggins dădu din cap. Încă mai vedea în minte privirea înfricoşată a Elsei. Şi mai era şi Shirley, prinsă undeva în interiorul tunelelor.

— Şi câinii?

— Ce câini? Rohan păru speriat.

— Dacă îi auzim, ne întoarcem înapoi, propuse Ozzie. Aruncăm doar o căutătură, Wiggins.

— Întotdeauna ştii când să-ţi foloseşti limbajul Cockney[4], Oz. Bine, hai să aruncăm o privire.

Wiggins scoase o cheie, atârnată de o sfoară în jurul gâtului său, şi i-o dădu lui Ozzie.

— Ce-i aia? întrebă Rohan.

— O cheie schelet. Descuie majoritatea broaştelor. Lăcătuşii o folosesc. Şi hoţii… şi detectivii. Ozzie îşi duse urechea *i i i i* la broască şi zdrăngăni cheia. I-am făcut o favoare unui lăcătuş. El mi-a dat-o, îi spuse Wiggins lui Rohan când uşa se descuie.

— Bine, băieţi, sopti Ozzie, miscaţi-vă la fel de tăcuţi ca…

— Spiritele, încheie Wiggins şi cei trei băieţi intrară în pasajul secret.

---

4 Cockney — limbaj folosit de clasele muncitoare din cartierul East End din Londra, plin de regionalisme. In cazul de faţă, „căutătură" este în original „a butcher's hook", expresie specifică limbajului Cockney. (n.tr.)

Tunelul părea mai întunecat şi mai rece decât ultima oară când intraseră acolo. Aerul glacial dăuna plămânilor lui Ozzie. Băgă mâna în buzunarul hainei după tonicul său. Luă o înghiţitură, încercând să înăbuse sentimentul iritant că se apropie o criză.

În acest timp, Wiggins scoase o cutie de chibrituri din buzunarul pantalonilor şi aprinse unul. Arunca suficientă lumină ca să vadă în jurul lor. Optimist, Wiggins sperase că Shirley îl va astepta, ridicată pe lăbuţele din spate, bucurându-se de firimiturile de pâine pe care i le adusese. Dar nu avu norocul ăsta.

— Shirley, striga el încet din când în când, pe măsură ce înaintau.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Spaţiul închis, rece şi umed îl nelinistea pe Rohan, iar mirosul – ca picioarele murdare ale lui Elliot – îi întorcea stomacul pe dos. Încercă să se imagineze într-o aventură de duminică, alături de tatăl său, plimbându-se pe malurile Tamisei sau privind un spectacol cu Punch şi Judy în parc.

Chiar şi pusul momelei în cârligele de undiţă ar fi fost de preferat decât să se furişeze printr-un tunel întunecos, care ar putea adăposti câini mari şi răi.

Wiggins aprinse chibrit după chibrit până trecură de peşteră şi intrară în pasajul care ducea către uşa iluminată a pivniţei.

Chiar atunci, un zgomot slab ca o pocnitură întrerupse liniştea.

— Aţi auzit asta?

Ozzie şi Wiggins dădură din cap că nu.

Continuară să meargă încă un minut şi apoi se auzi o explozie sau o împuşcătură, undeva departe. Toţi cei trei băieţi îngheţară pe loc.

Nu se putea spune cât timp au stat aşa. Când totul a părut să se liniştească, au intrat în pivniţă, unde Ozzie a găsit un felinar atârnat de un cârlig din perete. Luă chibriturile de la Wiggins, aprinse felinarul şi merseră prin

cameră pentru ca băieţii să poată examina totul: o scară îngustă care ducea la o uşă în vârful unuia dintre pereţi, o platformă înaltă de un metru în mijlocul încăperii, un tub de metal care se ridica de la podea până în tavan, cufere de vapor, scări şi felinare.

Băieţii cercetară cuferele. Într-unul din ele, Rohan găsi pelerine, într-altul Ozzie descoperi un fel de maşinărie – ca un felinar mare cu gaz, cu un cilindru lung ieşit din faţă. Wiggins deschise un al treilea cufăr, se întinse înăuntru şi icni. Conţinutul emana o lumină stranie şi, când îşi scoase mâna, aceasta strălucea.

— Te arde, prietene? întrebă Ozzie.

Wiggins dădu din cap neîncrezător şi îsi sterse mâna de pantaloni, dar strălucirea rămase.

Ozzie le făcu semn lui Wiggins şi lui Rohan să îl urmeze în sus, pe scara îngustă. Ajunsi în vârf, deschiseră usa şi intrară într-un pasaj strâmt, cu pereţii acoperiţi de lambriuri. În cele din urmă, ajunseră la o fereastră care dădea spre o încăpere octogonală, slab iluminată de felinare alimentate de gaz. În centru, se aflau o masă şi scaune de mahon.

— Camera pentru sedinţe, sopti Ozzie.

— De ce e o fereastră acolo? întrebă Rohan.

— Pe partea cealaltă nu cred că arată ca o fereastră. Funcţionalitatea ei trebuie să fie deghizată cumva.

„Poate e o oglindă, se gândi Ozzie. Altfel, clienţii ar putea vedea pasajul”.

Rohan ridică un obiect mare, ca un corp de iluminat. Interiorul era mărginit de reflectoare şi în faţă avea inserată imaginea decupată din carton a unui bărbat. După ce băieţii îl examinară, Ozzie îl aprinse şi descoperi că imaginea arunca umbra unei siluete.

La dreapta ferestrei, Wiggins observă o frânghie care trecea prin doi scripeţi. Când trase de ea, masa din centrul camerei începu să se ridice.

Ozzie răsuci un mâner de la baza ferestrei şi în cameră începură să curgă suvoaie de fum.

— Chiar că seamănă a hocus-pocus, nu-i asa, Wiggins? Efortul de până acum îl făcu să gâfâie. Mai luă o înghiţitură de tonic. Hai să mergem mai departe.

Băieţii continuară prin pasajul îngust, care se întindea pe tot perimetrul camerei de şedinţe până ajunseră la un zid. Dădură iar roată şi ajunseră tot la un zid.

— Căutaţi o trapă, îi instrui Ozzie. Trebuie să existe un mod de a intra în camera aia. Mă duc înapoi în pivniţă să văd dacă nu există o intrare în camera de şedinţe de acolo.

— Oz… spuse Wiggins. Mă duc eu.

— Sunt bine, îl linişti Ozzie. O să am grijă.

Rohan şi Wiggins pipăiră toată zona din pasaj. Tocmai treceau pe lângă fereastra care dădea în camera de şedinţe când Ozzie sări în sus, zbură prin faţa lor şi ateriză cu o bufnitură.

Wiggins şi Rohan schimbară o privire, apoi alergară prin pasaj către pivniţă. Rohan se opri şi se sprijini de perete să îşi tragă sufletul un moment, când, într-o fracţiune de secundă, un panou ascuns cedă în spatele lui. Scânci şi ateriză în sala de şedinţe lângă Ozzie.

Auzind bufnitura, Wiggins păşi prin panoul deschis şi îi găsi pe cei doi băieţi întinşi pe podea. Le oferi amândurora o mână şi râse:

— Hai, prieteni. N-avem timp de lenevit.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

KONSTANTINE ESTE DAT ÎN VILEAG

V- – J

După ce părăsiră sala de sedinţe, băieţii alergară pe un hol întunecos până când auziră voci şi se opriră. Se iţiră după colţ într-o bibliotecă slab luminată. Focul ardea puternic în semineu. Rafturi fără cărţi urcau pe peretele înalt de cinci metri până sus la tavan. Tara stătea dreaptă pe o canapea certându-se cu un bărbat. Desi băieţii îi vedeau doar spatele, era evident că el era cel pe care îl

urmăriseră în conac – Spangler Zweig.

„De ce intra şi iesea printr-un pasaj secret?” se întrebă Ozzie.

— Tara, draga mea, fiecare bogătas din Londra cu o pasiune pentru spiritism ne-a intrat pe usă în ultimele luni. Afacerile n-au mers niciodată mai bine. Dacă o ţinem tot asa până la sfârsitul anului, nu va mai trebui să muncim niciodată. Nu mai avem nevoie de banii fetei.

Zweig vorbea cu fermitate, cu o urmă de accent.

— Banii aceia îţi aparţin, replică Tara. Ţi-am spus de ani de zile să îţi ceri drepturile şi n-ai făcut-o. Acum bivolul ăla bătrân şi trist e mort şi uite unde am ajuns!

— Nu are rost să îi vorbeşti de rău pe morţi, iubita mea. Ceea ce propui este o măsură extremă. Să câştigi încrederea unui client precum Greta şi apoi să culegi roadele e una, dar crima e cu totul altceva. Poate că există altă metodă prin care ne putem obţine banii.

Tara ţâşni în sus şi se agită prin cameră.

— Nu! Numai când va dispărea fata aia nenorocită o să primeşti totul. Şi numai atunci o să ne putem lăsa de afacerea asta blestemată. Sunt şi banii lui Konstantine. Dreptul lui prin naştere! Dacă nu eşti dispus să o elimini pe ticăloasa aia, atunci o voi face eu.

Prin întuneric, băieţii încercară să îşi evalueze reacţiile.

Fata aceea nenorocită trebuia să fie Elsa. Deci cineva chiar încerca s-o omoare şi acel cineva era Tara!

Ozzie îşi înmagazină în memorie fiecare detaliu al conversaţiei. Dar îşi dădu seama că o piesă din puzzle nu se potrivea. I se tot învârtea în creier: Cum putea Spangler Zweig să aibă dreptul la averea Elsei?

Zweig se duse spre Tara şi îi desfăcu braţele care erau încrucişate feroce la pieptul ei. O trase într-o îmbrăţişare.

— Îţi ador forţa şi spiritul, draga mea. O să termin cu povestea asta.

Şemineul oferea doar o lumină slabă, dar când Zweig

se întoarse, băieţii văzură un bărbat cu o constituţie atletică, la vreo cincizeci de ani, cu o mustaţă tunsă cu grijă. Ceva din aspectul lui îi părea familiar lui Ozzie.

În timp ce băieţii priveau scena din bibliotecă, Wiggins remarcă o lumină care venea prin hol către ei. Îi bătu pe umăr pe Ozzie şi pe Rohan şi le făcu semn să dispară.

Se strecurară până când intrară într-un foaier. Apoi Wiggins îi conduse pe o scară mare, circulară, până la etajul doi. Acolo intrară într-un dormitor gol şi priviră pe o fereastră care dădea spre grădina din spate. Îşi dădură disperaţi seama că erau mult prea sus ca să coboare în siguranţă prin ea.

Wiggins se trase de păr.

— Vreo sugestie?

Ozzie arătă de-a lungul acoperişului spre o altă fereastră la capătul cel mai îndepărtat al conacului. Dădea către un burlan de scurgere care ducea până în grădină.

Wiggins dădu din cap.

— Hai să mergem.

Se furişară pe holul lung. Din fericire, toate camerele păreau să fie goale. Rohan intră într-una, gândindu – se că ar putea privi afară să vadă exact unde sunt. Dar fu întâmpinat cu un mârâit sonor şi apoi lătrături sălbatice. Într-o secundă, îl atacară doi câini negri, zvelţi şi musculoşi.

Rohan îşi ţinu respiraţia, sări înapoi în hol şi trânti uşa în spatele său.

— Despre câinii ăia vorbeai, prietene? şopti Rohan, icnind după aer.

Animalele continuară să latre feroce.

— Poate că ar trebui să ne întoarcem prin tunele, sugeră Wiggins.

Ozzie dădu din cap că nu.

— Nu putem risca să ne întoarcem la parter.

Îi conduse pe băieţi spre camera din colţul cel mai

îndepărtat al conacului, îsi lipi urechea de usă şi o deschise cu grijă.

Camera era întunecată, cu draperiile trase. Băieţii abia reusiră să distingă un pat cu baldachin, un sifonier şi o masă cu cele necesare pentru spălat. Se târâră către fereastra care dădea spre burlan.

Exact când erau pe punctul de a deschide fereastra, un fulger de lumină explodă deasupra capetelor lor.

— Cine îi deranj ea ză somnul lui Konstantine?!

Băieţii se întoarseră exact când două explozii puternice şi o ploaie de scântei căzu pe ei, aruncând suficientă lumină ca să dezvăluie un băiat slab, cu părul ondulat şi ochi pătrunzători.

Privirea îi căzu pe Ozzie.

— Vagabondul de pe stradă! Cum ai intrat aici, hoţule? Şi de ce mă urmăresti?

Băieţii îngheţară. Wiggins şi Rohan se uitară la Ozzie după un plan.

— Crezi că o să invoc spiritul tatălui tău? Ha! îl tachină Konstantine. Nu ar vrea să viziteze un suflet atât de ticălos ca al tău.

Rohan căscă ochii mari.

Ozzie simţi cum îl ia cu lesin. Oare tatăl lui era mort de-adevăratelea?

Înainte ca Ozzie să hotărască ce să facă, Wiggins se aruncă asupra lui Konstantine, dar se întâlni cu o altă ploaie de scântei, care îl catapultară pe spate de peretele lambrisat.

Ozzie şi Rohan priviră cu groază în timp ce Wiggins dispăru.

Ochii lui Konstantine fulgerară. Din mâini îi ţâşneau flăcări.

— O să vă transform pe amândoi în cenuşă!

Rohan simţi cum picioarele îi aleargă, năpustindu-se direct spre Konstantine, cu un urlet formându-i-se în gât.

Konstantine aruncă o altă flacără care îl făcu pe

Rohan să caute adăpost.

Camera era plină de fum. Mirosul de sulf îi ardea ochii lui Ozzie şi îi făcea gâtul să se încordeze. Se aplecă de mijloc, tuşind. Atunci observă bucăţile de hârtie şi carton care acopereau podeaua. Puterile lui Konstantine nu erau supranaturale; arunca cu artificii.

În acest timp, Rohan, ghemuit lângă masa cu ligheanul cu apă, îşi freca umărul. Ozzie îi întâlni privirea şi îi făcu semn către ligheanul cu apă. Când Konstantine se pregăti să lanseze un nou explozibil, Rohan ridică ligheanul şi turnă apa rece peste el.

Konstantine scoase un urlet, care se transformă în scâncete de plâns.

Stând acolo în cămaşa de noapte udă, arăta ca un copil înspăimântat prins de o furtună.

Ozzie râse:

— Marele Konstantine!

Chiar atunci se auzi o ciocănitură în uşă.

— Konny, deschide uşa imediat!

Konstantine chiţăi:

— Papa, ajutor!

— Repede, spre fereastră! îi spuse Ozzie lui Rohan.

Când alergară spre fereastră, patul cu baldachin alunecă pe podea şi îl izbi pe Konstantine de şifonier.

Ozzie şi Rohan clipiră în semi-întuneric.

Dintr-o gaură din podea, acolo unde fusese patul, iesi Wiggins.

— Dacă aţi terminat cu joaca, poate avem timp să sutim şi o gustare din bucătărie.

Ozzie şi Rohan îi întoarseră zâmbetul şi îl urmară pe scări în fugă. Când patul alunecă pe o sină mică înapoi peste gaură, doi bărbaţi intrară pe usă.

— Domnul Holmes vă asteaptă, îi spuse Billy lui Ozzie, Wiggins şi Rohan când acestia sosiră la apartamentul Domnului.

Băieţii auziră muzica înainte să-l vadă, o partitură

lentă, melancolică.

Ochii Domnului erau închisi, şi bărbia înclinată spre piept, cu vioara fixată pe umărul stâng. Braţul drept plimba arcusul pe corzi, lunecându-l înainte şi înapoi într-un dans delicat. Şi trupul lui se legăna pe note, de parcă muzica îl misca, şi nu de parcă miscările lui creau sunetul. Lui Ozzie i se păru hipnotizant.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Muzica îl făcu să îsi amintească de o prevestire pe care i-o făcuse doamna Estrella odată: „În anul care vine vei trăi mari încercări şi izbânzi, spusese ea. Spiritele îmi spun că cineva te veghează. Văd silueta unui bărbat, dar faţa nu îi este clară. Văd mici norisori de fum… Văd umbre… Aud o vioară”. Oare doamna Estrella îl văzuse pe tatăl lui Ozzie? Cânta şi el la vioară? Sau era vorba de domnul Holmes?

Renunţând să mai viseze cu ochii deschişi, Ozzie se concentră din nou pe Domnul. Îşi dădu seama că îl captiva ceva mai mult decât muzica. Era spiritul cu care cânta Domnul. Ozzie nu-l văzuse niciodată demonstrând pasiune pentru ceva care să nu fie munca lui.

Muzica îl făcea mereu pe Wiggins să cânte, dar melodia pe care o cânta Domnul nu era bună pentru bătut ritmul cu piciorul. Îşi lăsă privirea să alunece către capacul de argint care acoperea o farfurie de pe masă. Stomacul îi chiorăi. Niciunul nu mâncase nimic de dimineaţă.

Lui Rohan muzica îi amintea de flautul la care cânta tatăl său, şi simţi o senzaţie arzătoare în piept.

Când Holmes deschise ochii şi îi văzu pe băieţi, încetă brusc să mai cânte şi puse vioara pe un teanc de cărţi din colţ. Băieţii aplaudară, făcându-l pe Holmes să se strâmbe. Ozzie nu-şi dădu seama dacă de mândrie sau de jenă.

Holmes îşi drese vocea şi spuse sec:

— Mulţumesc, băieţi, dar Sarasate nu are de ce să se teamă.

Băieţii nu ştiau la cine se referă, dar bănuiră că era

un mare violonist[5].

Holmes se duse către şemineu şi se întinse după pipă. Observându-l pe Wiggins care încă privea înfometat farfuria, spuse:

— În ciuda eforturilor doamnei Hudson, mă tem că nu m-am atins de masa pe care mi-a pregătit-o. Uneori mâncatul mă enervează. Mi-aţi îmbunătăţi relaţia cu proprietăreasa dacă aţi consuma cina pregătită.

Le făcu semn cu mâna şi apoi aprinse un chibrit.

Băieţii se repeziră la farfurie, apoi se asezară în faţa focului şi mâncară cu mâinile friptură rece de sitar şi sparanghel.

Ozzie, Wiggins şi Rohan făcură cu rândul să îi povestească lui Holmes cum l-au văzut pe Spangler Zweig coborând din trăsură şi intrând în pasajul secret al conacului. În nerăbdarea lui, Wiggins îi descrise mecanismele pe care le descoperiseră în pivniţă şi în tunele. Ozzie îi relată despre platforma care îl trimisese prin podea direct în camera de sedinţe.

Holmes se aseză în fotoliu, dădu din cap şi pufăi din pipă. În ciuda muncii lor, nu părea mulţumit.

— De câte ori trebuie să vă spun, măi băieţi, să nu vă puneţi în pericol. Aţi fost necugetaţi că aţi intrat în casă si…

Dar înainte să termine, Pilar păşi rapid în apartament neanunţată şi îi dădu lui Holmes o scrisoare.

Pentru prima oară, Wiggins fu recunoscător pentru îndrăzneala ei şi pentru întreruperea creată.

Holmes se opri, se încruntă scurt la Pilar, după care examină scrisoarea. Apoi se ridică în picioare şi traversă încăperea către semineu.

Wiggins îi oferi ultima bucăţică de sitar lui Pilar când ea se aseză între el şi Ozzie. Ea refuză, dând din cap.

— Am mâncat supă de broască ţestoasă, chefal rosu

---

5 Pablo Martin Meliton de Sarasate y Navascues, violonist şi compozitor spaniol (1844-1908) (n.tr.)

şi cotlet de miel şi ar mai fi trebuit să mă îndop dacă nu sosea scrisoarea asta. N-am mâncat niciodată atât de mult.

Wiggins privi în jos la carcasa mică de pasăre care zăcea pe farfurie şi apoi la Pilar.

— Cei care nu apreciază festinul se bucură de el, murmură el pe sub mustaţă.

Pilar îl ignoră şi se uită la Holmes.

— Scrisoarea a fost scrisă de un bărbat care pretinde că ştie circumstanţele în care a murit Greta Berlinger. Autorul o roagă pe Elsa să se întâlnească cu el la mijlocul Podului Londrei pe trotuarul estic, la zece mâine-dimineaţă. Cred că e acelaşi bărbat care a urmărit-o pe Elsa din trăsură, Spangler Zweig. Sunteţi de acord, domnul Holmes?

Recitind scrisoarea, Holmes aproape tremură de încântare. Privirea i se mută de la scrisoarea din mână către şemineu, unde fotografia lui Gunther Berlinger era aşezată lângă scrisoarea veche pe care i-o scrisese Gretei.

Ozzie şi Wiggins recunoscură sclipirea din ochii Domnului: tocmai îşi confirmase deducţiile.

Pilar păru enervată că Holmes îi ignora întrebarea.

— Da, Pilar, spuse el în sfârşit, cu vocea debordând de entuziasm, dar cu ochii încă aiurea. Ai dreptate. Holmes puse scrisoarea pe şemineu lângă celelalte dovezi ale cazului. Îşi încleştă mâinile la spate şi se plimbă încoace şi încolo în faţa lor. Băieţi, vă rog continuaţi cu rezultatele investigaţiilor voastre!

Lui Ozzie îi venea să urle de frustrare. Domnul rezolvase misterul, era sigur de asta, şi totuşi nu spunea nimic!

Ozzie îşi îngustă ochii şi studie cele două scrisori şi fotografia. „Răspunsul e acolo, se gândi el. Dacă te gândeşti suficient de tare, poţi să descifrezi singur misterul. Gândeşte-te”.

Între timp, Wiggins relată pe scurt discuţia pe care o auziseră între Tara şi Spangler Zweig şi cum Tara îl convinsese pe Zweig că trebuie s-o elimine pe Elsa.

— Sunt lacomi, domnule! Vor banii Gretei Berlinger şi cred că soluţia e s-o omoare pe Elsa.

— Asta e partea pe care nu o înţeleg, spuse Rohan. Dacă o omoară pe Elsa, cum obţin banii? Nu sunt într-o bancă sau ceva de genul?

Holmes dădu din cap fără să vorbească.

Wiggins continuă să povestească despre întâlnirea cu Konstantine şi evadarea lor.

— Artificii! exclamă Pilar.

Deci sentimentele ei cu privire la el *fuseseră* corecte. Konstantine era un escroc. „Pot avea încredere în intuiţia mea", se gândi ea.

Ozzie era atât de concentrat să studieze dovezile de pe semineu, că abia îi auzea pe prietenii lui vorbind.

Holmes se întoarse în fotoliu.

— Wiggins, rezultatele investigaţiei voastre sunt foarte folositoare si, de fapt, avem toate piesele puzzle-ului datorită muncii voastre. Dar, asa cum am spus înainte să ne întrerupă Pilar… Holmes se opri şi ridică din sprânceană. Trebuie să fiţi reţinuţi şi să vă folosiţi bunul-simţ pe viitor.

Wiggins lăsă capul jos.

— Da, domnule Holmes.

— Acum, spune-mi, te rog, cum l-aţi urmărit pe Spangler Zweig în tunele? Cu siguranţă a încuiat usa în urma lui.

Privirea lui Holmes era la fel de tăioasă ca un cuţit.

Ozzie se trezi din transă şi privi cu milă la prietenul său.

— Ei bine, vedeţi dumneavoastră, ăăă…

Wiggins ridică mâna către baza gâtului său.

Holmes se mai lumină la faţă.

— Te rog să îţi scoţi cheia schelet de pe sfoara de la gât, băiete! Întinse mâna şi Wiggins se execută. Îţi admir ingeniozitatea. Mulţi infractori de rând nu ar şti cum să obţină şi să folosească o asemenea cheie.

Pe faţa lui Wiggins se întinse un zâmbet.

— Dar, spuse Holmes, închizând cheia în pumn, trebuie să fiţi atenţi, măi băieţi! Din cauza statutului vostru, poliţia v-ar putea confunda uşor cu hoţii de rând şi vă vor aresta şi duce la închisoare dacă sunteţi prinşi folosind o asemenea unealtă. Înţelegeţi?

Băieţii dădură din cap, în parte ca să scape de privirea aspră a Domnului.

Pilar îşi dădu ochii peste cap. Poate că Domnul îi avertiza din dorinţa de a-i proteja, dar oare el nu intrase ilegal într-o clădire dacă un caz o cerea? De ce adulţii aveau voie să încalce regulile dacă aveau un motiv? Mama n-ar tolera minciuni din partea lui Pilar în nicio împrejurare, şi iată că ea însăşi minţea.

Ozzie se întoarse către şemineu. Studiind fotografia, îşi dădu imediat seama ce şi cum şi faţa i se lumină.

— Osgood, ai ceva de spus? întrebă Holmes.

Ozzie se îndreptă de spate şi îl privi pe Domnul în ochi.

— Da, domnule. Cred că pot răspunde la întrebarea lui Rohan. Ştiu cum Spangler Zweig şi Tara pot pune mâna pe banii Elsei.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE
DEDUCŢIILE LUI OZZIE

— Înainte să încep, domnule, pot să folosesc lupa dumneavoastră?

Holmes îi făcu semn spre birou.

Ozzie se ridică şi o luă în mână, apoi se duse către semineu şi ridică scrisoarea pe care tocmai o adusese Pilar. Studie scrisul, examină hârtia şi o ridică la lumină, ceea ce îi dezvălui marca producătorului.

Wiggins se minună de prietenul său înainte ca acesta să-si înceapă deducţiile. În afară de faptul că stia că Konstantine e un escroc şi că Elsa era în pericol, Wiggins nu putea să pună cap la cap piesele acestui puzzle. Cum reusise Ozzie s-o facă?

Piesă cu piesă, Ozzie examină şi celelalte dovezi: scrisoarea pe care Elsa o adusese mai devreme, cea pe care Gunther i-o trimisese Gretei cu douăzeci de ani în urmă, şi fotografia cu chipul lui Gunther. Mâinile lui Ozzie tremurau de nerăbdare.

— Sunt gata, domnule.

— Te rog, spuse Holmes, expirând fumul de la pipă.

Ozzie îşi încleştă mâinile la spate şi se duse în mijlocul camerei unde îl vedea toată lumea. Învăţase de la Domnul că ar trebui să te amuzi cu deducţiile şi un pic de joc teatral distra întotdeauna audienţa.

— Mai întâi, avem şedinţa în cadrul căreia a murit Greta Berlinger. Cineva – sau ceva – a apărut ca Gunther Berlinger. Era un spirit sau un actor? Se opri şi lăsă grupul să analizeze întrebarea lui. Un lucru e limpede, continuă el, asemănarea cu Gunther era atât de izbitoare că literalmente a înspăimântat-o pe Greta de moarte. Ozzie ridică mâinile cu palmele în sus. Acum, multe din cele aflate le-am auzit în conversaţiile dintre Spangler Zweig şi soţia lui, Tara. Pe prima ne-a descris-o Alfie, pe a doua am auzit-o cu urechile noastre. Acele conversaţii arată că Zweig şi Tara plănuiau s-o stoarcă pe Greta de bani, pretinzând că Konstantine îl poate invoca pe Gunther. Nu *intenţionau* s-o sperie pe Greta de moarte, ci doar să îi câştige încrederea prin înşelătorii şi să îi ia banii pe parcurs. Moartea Gretei a creat o problemă. Deodată, Zweig şi Tara au pierdut un client bogat şi credul şi acum Elsa Hoff, singura beneficiară a averii Gretei, va moşteni toţi banii ei. Dar… dacă Elsa moare, atunci clar nimeni nu poate moşteni banii Gretei. De aceea Spangler Zweig şi Tara o urmăresc şi încearcă s-o omoare. Au un plan care îi va permite lui Zweig să moştenească banii Gretei după ce moare Elsa.

Ozzie tăcu iar şi întâlni privirea lui Pilar. Un zâmbet mândru i se întindea pe faţă. Ozzie simţi cum îi iau foc obrajii, dar continuă:

— La început, Zweig voia să renunţe la plan. Dar

Tara l-a convins să îl ducă la bun sfârat de dragul fiului lor, Konstantine. Ozzie ridică scrisoarea pe care o adusese Pilar. Aceasta este cheia, greseala lor fatală.

Ozzie tăcu, în parte de efect şi în parte pentru că era atât de încântat, că avea nevoie să îsi tragă sufletul.

Ochii tuturor erau pe el. Până şi Holmes părea nerăbdător şi voia ca Ozzie să continue.

— Autorul scrisorii o roagă pe Elsa să se întâlnească cu el mâine pe Podul Londrei. Marca arată că hârtia provine din Bavaria. Scrisul sugerează o persoană care vorbeste bine engleza cu influenţe olandeze şi nemţesti; scrisorile au înflori-O 5 5 5

turi interesante de un design aproape continental. Dar există o reţinere aici, un stil sovăielnic în scriere: prima sau primele două litere ale fiecărui cuvânt rămân în urma literelor care sunt aplecate spre dreapta. Spangler Zweig vine din Bavaria, dar vorbeste fluent engleza. Şi în ciuda faptului că este de acord cu soţia lui, nu prea ar vrea s-o omoare pe Elsa.

Holmes dădu din cap ca să îi confirme logica.

— Ce m-a nedumerit pe mine la început este exact ce a întrebat Rohan, spuse Ozzie.

Faţa lui Rohan se lumină.

— Cum va pune Spangler Zweig mâna pe averea Gretei?

— Exact. Asta este adevărata întrebare aici.

Ozzie luă fotografia de pe semineu şi le-o arătă lui Wiggins şi lui Rohan.

S-au uitat şi s-au chiorât, dar nu au descoperit nimic neobişnuit. Ozzie încercă să le dea un indiciu:

— Imaginaţi-vă acest bărbat cu şaisprezece ani mai în vârstă.

Băieţii nu avură nicio reacţie, dar Pilar se emoţionă când îşi dădu seama.

— Înţeleg acum…

Ozzie îi făcu semn cu capul s-o felicite, apoi se duse

până la draperii şi se întoarse.

— Bărbatul pe care l-am urmărit, Spangler Zweig, e de fapt Gunther Berlinger, soţul de mult pierdut al Gretei. Nu a fost un actor deghizat ca soţul ei mort cel care i-a apărut pe post de spirit în timpul şedinţei. Era *chiar* Gunther Berlinger, acoperit cu pudră albă de machiaj ca să îi ascundă vârsta, şi pudră de fosfor ca să îl facă să strălucească. Asta era pudra pe care ai găsit-o în pivniţa conacului, Wiggins.

Wiggins se uită la mâna lui care încetase, în sfârşit, să mai strălucească.

— De aceea apariţia lui a avut un asemenea efect asupra Gretei, continuă Ozzie. Ştia că e soţul ei, în carne şi oase. Şi numai Gunther ar fi ştiut numele de alint al Gretei, *Bisho*.

— Dar cum?! exclamă Wiggins.

Ozzie îşi mângâie bărbia.

— Nu sunt sigur cum şi de ce, decât că Gunther, din motive ştiute numai de el, şi-a înscenat moartea cu mulţi ani în urmă. Ceea ce e clar e că a venit la Londra cu intenţia unică de a o deposeda pe Greta de averea ei.

Holmes dădu din cap, indicând că Ozzie trebuie să continue.

— Asta ne duce la răspunsul la întrebarea lui Rohan: cum pune Spangler Zweig mâna pe banii Gretei dacă o omoară pe

Elsa? Cum Greta nu avea alte rude în afară de Elsa, Gunther e singurul care are drepturi legale asupra banilor. Tot ce trebuie să facă este să iasă în faţă, să renunţe la identitatea falsă şi să se prezinte drept soţul de mult pierdut al Gretei şi să încaseze banii. Pentru că averea Gretei provine dintr-o mină de aur aflată la o fermă care le-a aparţinut odată amândurora, cine ar putea să îl contrazică, mai ales cu Elsa moartă?

Holmes dădu din cap din nou, dar fără nicio expresie pe chip.

Ozzie se gândi la maestrul detectiv, care stătea în

fotoliul său, pufăind relaxat din pipă. Ozzie se întrebă ce ar trebui să facă pentru a-l impresiona cu adevărat.

Nu îsi dădu seama că nu mai vorbea decât când Holmes i se adresă:

— Te rog, Osgood, termină de povestit.

Ozzie inspiră.

— De când a sosit la Londra, Gunther a avut grijă să nu fie văzut la conac, de asta folosea pasajele secrete. Chiar dacă autorităţile ar bănui că Elsa a murit în împrejurări suspicioase, ar fi greu de dovedit că Gunther a avut de-a face cu asta. Ozzie ridică cele două scrisori. Dacă există vreo îndoială cu privire la aceste concluzii, scrisorile dezvăluie totul. Ştim cu toţii că scrisoarea veche adusă de Elsa de dimineaţă a fost scrisă de Gunther acum douăzeci de ani. Dacă o comparaţi cu scrisoarea adusă de Pilar, este clar că a fost scrisă de aceeasi mână.

* 5

Spangler Zweig şi Gunther sunt unul şi acelasi bărbat.

Wiggins, Rohan şi Pilar se uitară la ei în tăcere, impresionaţi.

Expresia sobră a lui Holmes se transformă într-una de interes aprins.

— Foarte bine, Osgood. Ai cercetat fiecare detaliu important. Ozzie simţi că îi arde pieptul de mândrie. Voia să fie lăudat mai mult de Domnul, dar detectivul doar îl studie în linişte, cu o privire contemplativă în ochi, de parcă încerca să îşi dea seama de unde venise Ozzie.

Wiggins, Rohan şi Pilar mai aveau întrebări, pe care le adresară aproape la unison:

— Unde a fost Gunther în toţi anii aceştia?

— De ce a dispărut?

— De ce a aşteptat atât de mult timp să iasă la iveală? Holmes îşi întoarse privirea de la Ozzie şi îi întrerupse:

— Totul va deveni mai clar mâine. Pentru moment, vă

sugerez să vă odihniţi în noaptea asta. Wiggins, pune nişte băieţi să supravegheze în continuare conacul până dimineaţă. Tu, Ozzie, Rohan şi încă un Ştrengar vă întâlniţi cu Watson pe Podul Londrei mâine la nouă şi jumătate fix. O să îi trimit în seara asta un mesaj lui Watson acasă la domnişoara Hoff.

Înainte ca Pilar să protesteze, Holmes se ridică şi i se adresă:

— Vă pot solicita compania, ţie şi mamei tale, la micul dejun mâine-dimineaţă, să zicem la şapte şi jumătate?

Pilar se înveseli.

— O să vin. Dar nu cred că şi mama…

— Am nevoie de amândouă, spuse Holmes cu fermitate. Spune-i mamei tale că sunt dispus să plătesc un mic onorariu pentru timpul şi expertiza ei. Apoi se ridică şi se adresă grupului: A venit momentul să părăsesc scaunul de consultaţii. Trebuie să îi prindem pe aceşti escroci imediat!

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Ir AVENTURI PE PODUL LONDREI —

*J**

Arcadele de granit ale Podului Londrei se întindeau peste Râul Tamisa ca doi serpi uriasi. Podul, flancat de trotuare pentru pietoni, se întindea de la Londra de pe malul de nord al râului până la Southwark pe malul sudic, şi în mod normal era foarte aglomerat. Dar în această dimineaţă luminoasă şi răcoroasă de toamnă, o căruţă răsturnată oprise tot traficul din centrul drumului.

Urmând instrucţiunile lui Watson de mai devreme, băieţii se asezară pe poziţii. Pe trotuarul de la jumătatea podului, Wiggins cânta serenade plimbăreţilor matinali, iar un vânt aspru bătea dinspre râu.

„Daţi sticla din mână în mână În ea găsim bucuria

cerească; *Şi fie ca nebunia s-o urmărească*, *Pe femeia aia care urăşte bărbaţii Şi le refuză o sticlă de băutură*...”

Lângă el, Ozzie se sprijinea de balustrada de piatră a podului, cu melonul întins şi se uita în mulţime după Elsa.

O mulţime deasă trecea pe lângă ei, în drum pe Southwark. Dar majoritatea pietonilor erau prea grăbiţi ca să fie generoşi. Nici măcar accesele de tuse ale lui Ozzie nu păreau să stârnească prea multă milă azi.

Elliot era la capătul podului în partea dinspre Southwark, cerşind, cu o expresie tristă pe faţă. Rohan mătura gunoiul de pe trotuarul dinspre Londra.

În acest timp, Watson se plimba pe toată lungimea podului. Mai devreme, o informase pe Elsa de implicarea unchiului ei în caz şi îi spusese că cel mai probabil se va întâlni cu Gunther astăzi.

Wiggins termină ultimul refren al cântecului, verifică melonul gol al lui Ozzie cu o încruntătură şi observă drumul aglomerat.

— E aglomeraţie mare, Oz. Dacă nu-l vedem pe Gunther răpind-o pe Elsa?

Chiar atunci, un fluierat sonor se auzi din direcţia lui

* 5

Rohan. Ozzie şi Wiggins se uitară spre el şi îi văzură claia de păr negru deasupra mulţimii. Când Rohan le întâlni privirea, le-a arătat-o pe Elsa cu un melon negru pe cap, care venea spre ei. În acelaşi timp, arătă spre un bărbat înalt, cu aspect dur, îmbrăcat cu un pardesiu zdrenţăros şi sprijinit într-un baston cu măciulie, dintr-un lemn noduros. Părea s-o urmărească pe Elsa de la distanţă. Rohan era în spatele lor.

Fără să se uite la ei, Elsa îşi ţinu privirea dreaptă şi continuă să meargă.

— Cred că Gunther s-a deghizat, şopti Wiggins.

— Bărbatul acela e prea înalt şi prea slab ca să fie Gunther, remarcă Ozzie. Dar pare ameninţător. Mă întreb ce pune la cale Gunther.

Înainte ca Wiggins să se îngrijoreze prea mult cu

privire la soarta Elsei, ea trecu pe lângă ei. Evitând contactul vizual, se duse către balustradă şi privi spre Tamisa. Haidamacul se opri lângă Ozzie şi privi şi el spre apă. La câţiva metri distanţă, Rohan îşi reluă măturatul.

Wiggins rămase cu ochii pe Elsa când îşi începu următorul cântec:

„Când am zărit o fetişcană Privind cu dor soldaţii, Dar pe obrajii rozalii Curgeau lacrimi de durere, Am crezut că e-o zeiţă…”

După câteva minute, Ozzie puse mâna pe umărul lui Wiggins şi-i făcu un semn cu capul în lateral. Prin mulţime, îmbrăcat elegant şi balansând un baston, venea Gunther Berlinger. Doi bărbaţi îl păzeau de o parte şi de alta. Amândoi erau mari ca nişte buldogi. Unul avea un cap imens, chel ca o salvă de tun, iar celălalt un tatuaj cu un fulger pe piept.

Wiggins murmură pe sub mustaţă:

— Domnişoară Hoff, nu vă uitaţi, dar pregătiţi-vă. Se apropie unchiul dumneavostră.

Elsa înţepeni când Gunther păşi relaxat lângă ea. „Părea mai bătrân la lumina zilei”, observă Ozzie.

Gălăgia traficului pietonal le acoperea conversaţia, dar Ozzie şi Wiggins auziră cum Elsa îi spune lui Gunther: „Nu cred” şi Gunther răspunde: „Nu înţelegi”.

Atunci Gunther o apucă pe Elsa de braţ. La început ea se opuse. Dar apoi Gunther i-a soptit ceva ce Wiggins n-a auzit şi ea s-a conformat. Gărzile de corp s-au împins în mulţime şi le-au deschis o cale.

Ozzie şi Wiggins se luară după ei cât de aproape şi de nevăzuţi putură. Watson şi Rohan li s-au alăturat în cele din urmă, exact când gărzile de corp ale lui Gunther le-au blocat calea. Când Watson a încercat să treacă de ei, acestia

* 5

I-au înhăţat.

Rohan nu avea timp să se gândească la următoarea lui miscare. Cu viteza unui taur furios, a alergat cu capul

înainte într-unul din ei, trântindu-l la pământ. Watson şi Wiggins se luptară cu celălalt şi în curând, toate cele cinci trupuri se luptau într-o masă amestecată.

Între timp, Ozzie îi urmări pe Gunther şi pe Elsa. Ozzie observă cu coada ochiului că haidamacul îl urmărea acum pe el.

Ozzie se strecură printre căruţe şi trăsuri, ajungându-i din urmă pe Gunther şi pe Elsa, si, în acelasi timp, încercând să îl piardă pe haidamac. Dar bărbatul era aproape lipit de el.

Chiar atunci, din mulţime se auziră ţipete asurzitoare când doi cai albi galopară pe trotuar. Călărind un cal şi ţinând frâiele celuilalt, era vizitiul cu părul vâlvoi al lui Gunther. Panicaţi, pietonii săriră în stradă sau se înclestară de balustrada podului, sau au fost trântiţi la pământ.

Vizitiul lui Gunther călări spre el şi îi dădu frâiele calului neîmblânzit. Când Ozzie îi ajunse din urmă, vizitiul îsi desfăcu biciul şi îl plesni înspre el. Chiar înainte să-l lovească, se simţi smucit în spate. Când se întoarse, i se tăie respiraţia.

Aplecat deasupra lui era haidamacul înalt. Mâinile lui mari şi scheletice erau înclestate puternic pe umerii lui. Ozzie abia reusi să înăbuse un acces de tuse şi să-si ţină cumpătul.

— Osgood, de câte ori te-am avertizat să nu faci acte de eroism inutile? îi susoti o voce la ureche.

Domnul?

Ozzie zâmbi şi Holmes îi dădu drumul.

Înainte ca Holmes să-l mai dojenească, Gunther, care se luptase cu Elsa, o pocni în falcă, aceasta lesină, şi el o aşează în partea din faţă a seii. Când Gunther se urcă în sa, Holmes îl atacă pe bărbatul cu părul vâlvoi care se lansă asupra lui cu biciul. Holmes ridică bastonul şi biciul se înfăsură în jurul acestuia. Apoi Holmes i-l smulse şi îl aruncă.

Dar Gunther deja întorsese calul şi că l ă rea spre Southwark cu vizitiul în urma sa.

Ozzie şi Holmes cercetară podul după o căruţă sau un cal pe care să îl închirieze ca să îi urmărească, dar toate vehiculele erau prinse în trafic.

Deodată, ca un tun, Elliot sări pe trotuar, ţipând şi fluturându-si haina peticită pe deasupra capului.

Gunther reusi să îsi stăpânească armăsarul să nu se sperie şi trecu de el, dar iapa vizitiului îl atinse pe Elliot şi îl trânti la pământ. Gunther şi vizitiul său plecară de pe pod şi dispărură din vedere, cu Elsa leşinată în şa.

Holmes şi Ozzie îşi ridicară braţele în sus de frustrare.

Când au reuşit în cele din urmă să oprească o birjă, Holmes, Watson şi băieţii au gonit pe străzi.

Agitat, Holmes îşi scoase deghizarea. Când vorbi, nu era clar cui se adresa:

— Domnişoara Hoff a venit la mine să ceară ajutor şi eu aproape că i-am dat-o în braţe lui Gunther Berlinger. Vocea i se ridică până la un nivel pe care Ozzie nu-l mai auzise niciodată. Din fericire, mai am un as în mânecă. Sper doar să nu fie prea târziu.

— Dar Gunther a dispărut. De unde să ştim unde să-l găsim?

Vocea lui Wiggins suna la fel de îndurerată pe cât îi era corpul.

— Probabil că Gunther o va duce pe Elsa înapoi la conac, răspunse Holmes scurt.

— Hai să contactăm poliţia şi să dăm năvală la conac.

Rohan, care ieşise nevătămat din încăierare, se surprinse

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

singur cu o asemenea sugestie.

Watson, pe care lupta îl epuizase, se lăsă pe spate în pernele birjei şi oftă obosit.

Dacă Elliot avea vreo părere cu privire la asta, o păstra pentru sine. Îsi cuprinse braţul drept cu palma şi se uită pe fereastră. În acel moment nu păruse cine stie ce,

dar Ozzie își dădu seama acum că Elliot fusese lovit de cal cu mare forţă.

Simţind dispoziţiile deprimate ale asistenţilor săi, Holmes pocni din degete ca să-i trezească.

— Nu sunt convins că Scotland Yard ar acţiona cu delicateţea necesară în acest moment. Numai voi, prietenii mei, puteţi lucra cu amestecul necesar de râvnă şi precauţie. Viaţa Elsei Hoff depinde de asta.

Auzind asta, băieţii se înviorară şi asteptară alte instrucţiuni.

Holmes își puse bărbia în palmă. Ozzie îl vedea cum se detasează, în timp ce hotăra următoarea lor miscare. Îsi lăsă şi el gândurile să zburde. Încet, la hotarele minţii apăru o idee. Asteptă ca aceasta să se cristalizeze.

— O să îi atacăm din două părţi, spuse Holmes cu fermitatea lui obisnuită. Watson, tu şi cu Ştrengarii vă infiltraţi în mansardă prin tunele.

Pe chipul lui Watson apăru panica pe care Holmes o ignoră.

— Fiţi discreţi – căutaţi-o pe Elsa fără să vă faceţi simtită prezenţa. Ţineţi minte, avem de-a face cu personaje periculoase şi imprevizibile.

— Am o sugestie, domnule, spuse Ozzie.

Holmes dădu din cap.

— Cred că ştiu pe cineva care ne poate oferi ajutor şi protecţie suplimentare…

Se opri şi nu mai spuse nimic. Nu voia să îşi împărtăşească tot planul încă.

— Osgood, mă bazez pe judecata ta în această chestiune. Adu-l cu tine dacă eşti sigur că poţi avea încredere în el. Eu îi voi distrage pe locuitorii conacului.

— Cum? întrebă Wiggins.

Holmes zâmbi:

— Intrând pe uşa din faţă, desigur.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Privind la cicatricea de pe gâtul lui Carlos, Ozzie se

simţi mândru de planul său şi era bucuros că bărbatul fusese de acord.

— N-am fost întotdeauna bărbatul onest pe care îl ai acum înaintea ta. Am făcut lucruri rele la viaţa mea, îi spusese el lui Ozzie, când acesta îi ceruse ajutorul mai devreme în dimineaţa aceea. Poate că asta va echilibra lucrurile.

Sosiră pe străduţa laterală din faţa intrării în tunel, dar îl văzură pe vizitiul cu părul vâlvoi blocându-le drumul. Wiggins observă un cupeu parcat la câteva clădiri distanţă şi le făcu semn celorlalţi să intre pe o alee lăturalnică.

— E vizitiul lui Gunther, şopti Wiggins cu un geamăt.

— Am o idee, spuse Ozzie. Elliot, hai cu mine.

* * *

Un bărbat solemn şi îndesat îi întâmpină pe oaspeţi în marele foaier al conacului.

— Excelenţa Voastră, *Señor* Ambasador. *Señora* şi *Señorita*, eu sunt Christopher Brown, tutorele lui Konstantine.

Le făcu câte o plecăciune.

— Ambasadorul se aştepta să fie întâmpinat de Konstantine însuşi. Si vă veţi adresa cu Doamnă Ambasador, îl informă femeia pe Christopher, dând din cap în semn de concediere.

— Papa, oamenii aceştia nu ştiu ce e respectul sau care le e locul, adăugă fiica lor. Poate ar trebui să găsim alt medium care să îl contacteze pe Juan Philipe.

— Noi, ăă, nu vrem să fim nerespectuoşi, domnule. Doar că e obiceiul nostru să…

Ambasadorul îi tăie scuza cu o fluturare de mână:

— Destul. Nu-mi pasă de asemenea formalităţi. Vreau să îl văd pe acest Konstantine, *pronto*! Imediat!

Christopher făcu o plecăciune stângace.

— Într-adevăr, domnule. Urmaţi-mă.

* * *

Vizitiul lui Gunther ridică privirea când calul său

tropăi înspre el, târând cupeul după el.

— Fir-ar, înjură el. Jur că am tras frâna. Privind în josul străzii şi apoi peste umăr, se duse către trăsură. Calul tropăia mai repede acum, iar roţile cupeului scrâşneau pe pietrele din pavaj. Prinţesă! strigă el. Apoi, văzând că frâiele se mişcă fără un vizitiu care să le tragă, alergă mai repede şi îşi flutură braţele în aer. Prinţesă?

Dar calul galopă direct înspre el şi îl trânti la pământ.

De sub o pătură, Elliot apăru pe scaunul vizitiului. Pocni frâiele şi chicoti:

— Cum îţi place să fii călcat de propriul cal, nerodule?!

Vizitiul gemu şi se ridică în picioare. Şchiopătă după trăsură, scuipând injurii, fără să îi observe pe Wiggins, pe Watson, pe Carlos şi pe Rohan ghemuiţi în umbre.

— Bun truc, îi spuse Carlos lui Ozzie când se întoarse la intrarea secretă.

— Elliot e periculos când îl înfurie cineva, spuse Ozzie.

Se întoarse către Rohan care ridică un felinar de pe jos. Acesta avea o plăcuţă care se trăgea peste sticlă ca să ascundă lumina.

— Se pare că prietenul nostru cu părul vâlvoi ne-a lăsat un felinar camuflat, spuse el.

Wiggins apăsă clanţa, dar uşa către tunele era încuiată.

— Ce ghinion! Si acum ce facem?

Watson pescui în buzunar şi scoase cheia schelet.

— Holmes a spus că s-ar putea să avem nevoie de asta.

Simţind că Watson habar nu are s-o folosească, Ozzie luă cheia. Apoi, cu uşurinţa unui infractor versat, îngenunche, o strecură în gaura cheii şi o răsuci până când încuietoarea se descuie.

Tara îi primi pe ambasadorul Spaniei şi pe familia acestuia în salon, cu o reverenţă. Purta o rochie neagră

strâmtă care îi sublinia silueta zveltă, şi părul strâns la spate într-un coc sever. Le făcu semn către masa şi scaunele din centrul camerei de şedinţe şi spuse:

— Vă rog să vă simţiţi ca acasă.

Cei trei oaspeţi se aşezară.

Tara se aşează şi ea.

— Am călătorit în España. Ţara dumneavoastră mi se pare extrem de încântă

— *Señora*, aş aprecia dacă ne-aţi scuti de *charla1* dumneavoastră. Nu avem timp pentru flecăreli inutile. Am venit să îl vedem pe Konstantine şi suntem nerăbdători să îl contactăm pe fiul nostru. Din buzunarul jachetei, ambasadorul scoase un săculeţ de piele şi îl puse pe masă. Mai mult de două sute de lire de aur. E un fleac. Dacă Konstantine are puteri adevărate şi ne poate reuni cu preaiubitul nostru Juan Philipe, atunci recompensa va fi mult mai mare.

Soţia ambasadorului începu să suspine. Fiica ei o privi şi din ochi îi ţâşniră lacrimi.

Privirea Tarei se fixă pe săculeţ. Îşi drese glasul şi îi făcu semn lui Christopher:

— Ce mai aştepţi? Cheamă-l pe Konstantine imediat!

Felinarul camuflat arunca o lumină largă ca farurile unei locomotive de tren. Wiggins îi conduse pe Watson, pe Ozzie, pe Rohan şi pe Carlos în tunel. Din loc în loc, acoperea lumina ca să stea să asculte. Era o linişte profundă.

Când ajunseră în mijlocul peşterii principale, Wiggins le dădu de înţeles că ar trebui să înceapă s-o caute pe Elsa – până când auziră lipăiala unor labe pe podeaua de pământ, însoţite de o serie de mârâituri scăzute.

Într-o secundă, doi câini, scrâşnind din dinţi, se lansară asupra lui Wiggins. Felinarul se izbi de podea. Wiggins strigă. Ozzie se duse spre ei, ridică felinarul şi îl folosi ca să plesnească unul din câini peste bot. Acesta schelălăi şi dădu drumul piciorului lui Wiggins.

Rohan încercă să tragă celălalt câine de pe Wiggins

de labele din spate, dar acesta se roti şi îl muşcă de braţ.

Câinele pe care îl lovise Ozzie îşi reveni şi sări la el. Dar Carlos interveni şi apucă dulăul de ceafă. Prinse câinele cu braţul de mijloc şi îl strânse cu forţă. Câinele dădea din cap şi muşca aerul.

Luându-se după exemplul lui Carlos, Watson apucă coama câinelui care îl musca pe Rohan si-l pocni peste bot până când băiatul scăpă dintre fălcile lui.

— Ce facem cu animalele astea? Watson se chinui să ţină câinele în acelasi mod în care îl ţinea Carlos pe al lui. N-am mai văzut niciodată asa ceva, sunt ca niste terieri uriasi, dar

5 * 5 5 *

zvelţi şi puternici ca niste Rottweileri.

Rohan îsi frecă braţul şi ridică mâneca hainei să examineze muscătura. Din fericire, colţii nu intraseră în piele.

— Am putea să îi ducem înapoi prin tunel şi să le dăm drumul în stradă. Dar ar putea ataca oameni nevinovaţi.

Se încruntă la gândul acesta.

— Cătusele! îi putem înlănţui de gâturi.

Wiggins arătă spre unul dintre tunele.

Pe partea superioară a coapsei avea o pată de sânge pe cracul pantalonului, şi mâneca dreaptă fusese sfâsiată, dând la iveală o rană lungă.

Ozzie îl ajută pe Wiggins să se ridice şi ţinu felinarul sus ca să lumineze drumul. Wiggins schiopăta lângă el.

În spatele lor, Watson şi Carlos se chinuiau să menţină câinii calmi şi tăcuţi.

— Usor, dragii mei, le spunea Carlos, nu vă agitaţi acum.

Watson gemu.

* * *

Konstantine intră în cameră cu o mantie rosie lungă până la pământ.

— Excelenţa Voastră, daţi-mi voie să vi-l prezint pe

Konstantine, medium de renume internaţional.

Christopher făcu un gest larg către băiat.

Ambasadorul dădu din cap.

Konstantine făcu o plecăciune, plin de importanţă. Cu o fluturare a mantiei, se aşeză, în timp ce Christopher dădu la minim lămpile cu ulei şi apoi plecă.

— *Perdoname*. Mă iertaţi, dar aş dori să adresez o întrebare, îi întrerupse fiica ambasadorului.

Tara se forţă să zâmbească.

— Sunt sigură că Konstantine va fi încântat să vă răspundă la întrebări.

— Chiar îl veţi aduce pe fratele meu aici sau doar vocea lui? întrebă ea.

— Voi încerca să îl invoc pe fratele dumneavoastră într-o formă fizică, dar s-ar putea să fie nevoie de mai mult de o vizită.

Ochii îi străluceau încrezători.

— De ce?

Konstantine se uită la mama lui.

— Unele spirite sunt refractare. Să chemi pe cineva din morţi nu e ca şi cum i-ai invita la ceai.

— *Cielos*! Cerule mare! exclamă soţia ambasadorului. Suntem conştienţi de asta. Apoi, întorcându-se către ambasador, adăugă: Excelenţa Voastră, oamenii aceştia nu au maniere?

Ambasadorul se întinse după săculeţul de piele cu bani care zăcea pe masă.

— Staţi! aproape ţipă Tara. Adică… iertaţi-l, iertaţi-ne! Să continuăm.

— Foarte bine, spuse fiica ambasadorului pe o voce provocatoare. Cred că fratele meu ar vrea să mă vadă acum.

— Unde sunt cătusele? spuse Wiggins când ajunseră la capătul tunelului. Ieri erau lanţuri şi cătuse care atârnau de zidul ăsta.

— E ridicol, spuse Watson înfierbântat. Suntem

prizonierii acestor câini când trebuie să o găsim pe domnisoara Hoff şi să-l ajutăm pe Holmes.

Când spuse asta, câinele pe care îl ţinea Watson mârâi şi se zbătu.

Carlos oftă.

— Nu poţi da vina pe câine pentru influenţa stăpânului.

Ozzie aţinti felinarul spre zidul din faţa lor. Părea mai curat şi mai slefuit decât celelalte ziduri. Când se dădu mai în spate, remarcă un suport pentru torţe gol, care strălucea de parcă ar fi fost nou. Când Ozzie trase de el, peretele se roti, dând la iveală un mic alcov. Se auzi un geamăt înăbusit, ca al unui animal chinuit.

Şi atunci o văzură.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

ESCROCII SUNT DAŢI DE GOL

L = – *P*

Când peretele se roti, Elsa – în lanţuri – fu târâtă odată cu el. Strigătele ei după ajutor erau înăbusite de un călus.

Wiggins schiopătă până la ea. Chiar când începu să îi scoată călusul, atinse cu mâna ceva blănos de lângă buzunarul hainei Elsei. Se sperie. Chestia cu blană îsi scoase capul, sări în braţele lui şi deodată lui Wiggins îi veni să ţipe:

— Shirley!

Nevăstuica se alintă sub bărbia lui. Wiggins îi mângâie blana moale.

— Esti grozavă, fetiţo. O protejai pe domnisoara.

Pe când cei doi se bucurau de revedere, Ozzie îi înconjură şi scoase călusul din gura Elsei.

Elsa îsi frecă maxilarul şi îsi înăbusi un hohot de plâns.

5 5 5 5 1

— Nu stiu cum m-aţi găsit. Eram sigură că o să mă lase să mor aici. Se uită la Wiggins. Ştii creatura aia? Se

tot ascundea în buzunarul meu. M-a speriat de moarte, aproape.

— Shirley e cea mai bună prietenă pe care o poţi găsi, o asigură Wiggins. Îţi ţinea companie şi te păzea pe deasupra.

Elsa reuşi să zâmbească.

Între timp, peretele continua să se rotească. Exact înainte ca firida să se închidă, Carlos aruncă înăuntru câinele şi îl ajută pe Watson să facă la fel. Animalele urlară câteva clipe până când zidul se roti şi se închise complet. Apoi se lăsă liniştea.

— Ne bucurăm să vă fim de folos, domnişoară Hoff, spuse Watson de parcă el singur o salvase.

Ozzie îşi dădu ochii peste cap şi examină încuietorile de la cătuşele Elsei.

— Sunt prea mici pentru cheia schelet. Şi acum ce facem, Wiggins?

Wiggins dădu din cap că nu ştie.

Carlos scoase o sârmă mică din buzunar şi o răsuci.

— Mă scuzaţi, domnişoară, pot să vă văd încheieturile?

Elsa ridică mâinile încătuşate.

Carlos mai răsuci o dată sârma, apoi o introduse în încuietori şi o zdrăngăni. Prima încuietoare se deschise. Carlos scoase cătuşa de la mâna stângă a Elsei, apoi se apucă să lucreze la dreapta.

Wiggins, Ozzie şi Rohan se uitară unul la celălalt, impresionaţi.

— Am avut multe ocupaţii, băieţi, le spuse Carlos. Până şi cele rele mi-au dezvoltat talente utile.

— Mulţumesc, spuse Elsa, frecându-şi încheieturile când au fost amândouă libere.

Carlos îi luă una din mâini şi o ajută să se ridice.

— A fost plăcerea mea. Şi acum, spuse el, cu un rânjet, cred că Ozzie are o idee despre cum să ne distrăm.

Ambasadorul şi familia lui, Tara şi Konstantine

stăteau în jurul mesei ţinându-se de mâini.

Globul de cristal strălucea de un verde aprins. În timp ce Konstantine intona, ace de lumină emanau din el. O chitară din cealaltă parte a camerei pluti la un metru douăzeci în aer şi cântă o melodie de flamenco.

Oaspeţii priviră, ascultară şi aşteptară cu nerăbdare.

Când ajunseră la capătul tunelului, Ozzie şi ceilalţi s-au oprit în pragul uşii care ducea la pivniţă. Ozzie scăzu lumina şi arătă spre coridor.

Din punctul lor de observaţie ascuns, îl văzură pe Christopher manevrând un felinar uriaş. Acesta proiecta o undă verde pe o oglindă înclinată. Unda urca în sus printr-un tub care dispărea în tavan. Christopher puse apoi un glob din sticlă ca oglinda în faţa felinarului, îl roti şi scoase un filtru verde din lentilă. Pete de lumină albă dansară prin cameră şi se reflectară din oglindă.

Watson nu pierdu timpul:

— Fii amabil şi treci la perete, domnule Brown. Spectacolul s-a terminat.

Christopher se sperie văzându-l. Puse jos mecanismul de parcă se conforma. Dar apoi se ghemui şi era pe punctul de a sări la Watson când se opri brusc şi îşi duse mâna la inimă. Culoarea i se scurse de pe chip şi corpul îi tremură.

— C-c-c-c-credeam că ai m-m-m-m-urit.

Carlos îşi ridică bărbia ca să arate cicatricea de la baza gâtului.

— Tu şi sora ta faceţi o treabă bună, Chrissy, dar nu chiar atât de bună. Acum stai jos ca un băiat bun ce esti, înainte să-mi treacă prin minte gânduri urâte de răzbunare.

Christopher îl ascultă imediat.

Wiggins arătă spre scările către pasajul care înconjura camera de sedinţe.

— Cine e acolo?

Când Christopher nu răspunse, Ozzie spuse:

— Trebuie să fie Gunther.

Carlos găsi un colac de frânghie în colţul camerei. Îi făcu niste noduri şi se duse către Christopher.

— Băieţii ăstia vorbesc cu tine, Chrissy, şi sunt prieteni de-ai mei. Încordă frânghia în mâini. Ai face bine să îi asculţi. Acum, celălalt domn care e sus acolo e Gunther?

Christopher dădu din cap că da, în timp ce Carlos îl lega.

— Foarte bine, atunci. Cum procedăm mai departe? întrebă Carlos.

Watson îsi drese glasul, dar înainte să răspundă, Ozzie spuse:

— Urmaţi-mă!

În camera de sedinţe, globul de cristal se stinse. Konstantine încetă să mai intoneze. Oaspeţii lui se uitară la ei, perplecsi.

Tara înţepeni.

Konstantine îsi reveni şi continuă să intoneze, dar globul nu se mai aprinse.

— Unde este fratele meu? întrebă fiica ambasadorului pe un ton strident. Vreau să îl văd pe fratele meu! Ne-ai minţit!

Ochii mamei ei se umplură de lacrimi când puse o mână pe umărul fiicei ei ca s-o consoleze.

— *Lo siento*, *hija*. Îmi pare rău.

Cele două femei se ţinură în braţe şi plânseră.

Chiar atunci, o lumină străluci prin oglinda din perete şi silueta unui tânăr se reflectă în ea. În sală, răsunară voci ca răspuns la invocaţia lui Konstantine. Tara se relaxă.

Dar la fel de iute cum apăruse, lumina din spatele oglinzii se stinse. Silueta dispăru. Un sunet puternic ca o zgârietură înlocui vocile care psalmodiau. Şi din spatele pereţilor se auzi agitaţie.

Amabasadorul îşi fixă privirea asupra Tarei şi a lui

Konstantine care, la rândul lor, priveau agitaţi în toată camera.

— Spiritelor, încerc să contactez fiul acestui stimat domn, intonă Konstantine, dar de data asta cu un tremur vizibil în voce. O, spiritelor, vorbiţi-mi!

Într-o izbucnire de fum, apăru o siluetă care emana o lumină verde strălucitoare.

Tara ridică privirea, apoi se ridică în picioare şi se dădu în spate. Silueta verde mergea către ea, cu braţele întinse.

— Am venit după tine, doamnă, căci mi-ai greşit!

Tara ţipă.

Konstantine o privi pe mama lui, nedumerit.

Carlos se duse către ea şi o forţă să se lipească cu spatele de perete.

Cu groază în ochi, Tara trase un cuţit din buzunarul rochiei şi îl agită. Dar mâinile îi tremurau atât de tare, că îl scăpă pe podea.

În acel moment, Gunther iesi printr-un panou din perete şi traversă în goană camera. Rohan, Watson şi Wiggins îl urmăreau.

Konstantine se grăbi să îi sară mamei sale în ajutor exact când Ozzie şi Elsa ţâsniră prin podea în faţa lui.

Ozzie îl văzu pe ambasadorul spaniol plecând după Gunther. Soţia ambasadorului şi fiica acestuia se apropiară de Konstantine din spate. Amândouă îsi scoaseră vălurile de pe cap.

Când Konstantine se întoarse cu faţa la ele, spuse:

— Cine sunteţi voi?

Nestiută de nimeni, o mică siluetă stătea în afara conacului, asteptând la câţiva metri de usă. Când Gunther năvăli prin ea, silueta instrui:

— Acum e momentul tău. Fii băiat bun şi prinde-l!

Ca o fiară înfometată care se năpusteste asupra unui cârnat rămas, Regele Henry sări pe Gunther. Câinele cu statură de leu îl apucă, îl trânti la pământ, apoi îsi înfipse

maxilarul în umărul bărbatului. Când Watson, Rohan, Wiggins şi ambasadorul spaniol iesiră pe usă, ţipetele lui Gunther străpungeau aerul linistit al serii.

— Bun băiat, lăudă Alfie câinele, stând lângă dulăul său şi zâmbind cu gura până la urechi.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

CAZUL ESTE REZOLVAT

— *J**

Cu perdelele din bibliotecă trase, lumina intra înăuntru, dând la iveală o cameră mai ponosită decât îşi aminteau băieţii. Tapiţeria mobilei era decolorată, tapetul se cojea, podelele erau zgâriate rău. Ştrengarii şi Regele Henry stăteau pe podea, privind la Carlos care făcea trucuri cu cărţi de joc, în timp ce Holmes, care îşi îndepărtase deghizarea de ambasador, vorbea cu Inspectorul Lestrade de la Scotland Yard.

Elsa, Watson, Pilar şi doamna Estrella stăteau pe o canapea împreună, privind cum Gunther, Tara, Christopher şi Konstantine erau încătuşaţi de către ofiţerii de poliţie în celălalt capăt al camerei. Pilar şi mama ei, încă deghizate, schimbară o privire plină de înţelesuri.

După evenimentele de pe Podul Londrei, Holmes îi trimisese o telegramă inspectorului Lestrade, care aranjase ca nişte oameni să stea de pază la conac. După ce Gunther fusese doborât de Regele Henry, şi Carlos o avea pe Tara în mâna lui, Ozzie, la solicitarea lui Holmes, chemase poliţiştii.

Acum, după ce terminase de discutat cu Lestrade, Holmes se duse în centrul camerei şi i se adresă lui Gunther:

— Ştim totul despre operaţiunea ta şi despre planurile cu domnisoara Hoff. O singură întrebare a rămas fără răspuns: De ce ai părăsit-o pe Greta Berlinger cu atât de mult timp în urmă? Pentru ea ai făcut-o?

Holmes făcu semn înspre Tara, care înjura şi se zbătea să scape din strânsoarea poliţistului care o ţinea.

— De ce suntem arestaţi? ţipă ea. N-am încercat s-o

omorâm pe vaca aia bătrână.

Gunther se uită la ea.

— Draga mea, sopti el, calmează-te. Mă ocup eu de toate. Atunci, se întoarse cu faţa spre Holmes şi spuse: Iubirea mea are o pasiune feroce şi un temperament pe măsură. Dar nici eu, nici ea n-am fi rănit-o pe domnisoara Hoff.

Carlos izbucni în râs.

— Cred că te referi la altă femeie, domnule, pentru că aceea, şi arătă spre Tara, mi-a tăiat gâtul pentru trei parale.

Gunther tusi de parcă respingea acuzaţia.

— Acum saisprezece ani, aveam afaceri în Pretoria. Luam cina la restaurantul hotelului cu un partener de afaceri într-o seară, când ochii mi s-au oprit pe cea mai frumoasă fiinţă. Partenerul meu o cunostea pe Tara Brown prin munca ei de medium şi aranjă să fim prezentaţi. Am fost fermecat să descopăr că spiritul ei se potrivea înfăţişării. Fusesem un tânăr aventuros şi Greta îmi oferise un mod respectabil de a mă potoli. Dar când am cunoscut-o pe Tara, am stiut că mi-am găsit dragostea adevărată. M-am hotărât să o părăsesc pe Greta, dar voiam să nu îi fac prea mult rău. Asa că mi-am înscenat înecul într-o expediţie de vânătoare. Mă descurcasem bine din punct de vedere financiar şi stiam că ea va rămâne cu o situaţie bună, asa cum era obisnuită. În acelasi timp, mai aveam şi alte conturi care erau necunoscute Gretei. Acei bani m-au ajutat să îmi întreţin noua familie. Tara şi cu mine am părăsit Africa de Sud împreună cu fratele ei, Christopher, şi ne-am mutat în Bavaria, unde eu mi-am asumat identitatea de Spangler Zweig. Am dus o viaţă frumoasă. Tara şi cu mine am făcut un copil şi am trăit fericiţi mai mult de un deceniu. Apoi câteva din investiţiile mele au mers prost. Am aflat de averea nou câstigată de Greta ca rezultat al descoperirii aurului la ferma noastră, dar nu intenţionam s-o deranjez. Ca să câstigăm bani, Tara şi Christopher au început să facă din nou numărul lor cu

mediumul, cu niste adăugiri pe care le-am sugerat eu. În curând ne-am dat seama că fiul nostru, Konstantine, avea un talent teatral înnăscut şi în cele din urmă l-am făcut personajul principal al numărului. Vă puteţi imagina suprinderea mea de acum câteva luni când am primit o scrisoare de la Greta, dorind să îl vadă pe Konstantine! Cam în acelasi timp, autorităţile din Bavaria ne dădeau bătăi de cap, asa că ne-am decis să ne mutăm în Anglia. După ce am stat în Londra o scurtă perioadă, am aranjat, prin câţiva clienţi, ca Greta să îl cunoască pe Konstantine. Cred că restul îl cunoasteţi. Gunther se uită la Elsa. Niciodată n-am vrut s-o rănim pe Greta. Doar am vrut să câstig niste bani care erau ai mei de drept.

— Poate că nu aţi intenţionat să o omorâţi pe doamna Berlinger, răspunse Holmes, dar sunteţi vinovat de a o fi escrocat, pe ea şi pe mulţi alţii, precum şi de răpirea şi încercarea de a o omorî pe domnişoara Hoff. Tribunalul va decide dacă sunteti vinovat şi de altele.

— Ce se va întâmpla cu fiul meu? întrebă Gunther.

Pentru prima oară, Konstantine păru cu adevărat speriat.

— Tribunalul îi va decide şi lui soarta, răspunse Holmes foarte sec.

Auzind asta, Tara se zbătu şi încercă să îl muşte pe politistul care o tinea.

— Destul, anuntă Lestrade. Luaţi-i pe ticăloşii ăştia de aici.

După ce camera se goli, Elsa spuse:

— Trebuie să vă mulţumesc, domnule Holmes – tuturor de fapt. Sunt sigură că nu aş fi supravieţuit acestui chin fără voi.

Zâmbi către Wiggins, care făcu o plecăciune.

Holmes dădu din cap înspre băieţi în semn de recunoaştere.

Ozzie aşteptă să vină laudele, dar nu veniră.

În schimb, Holmes se duse către doamna Estrella şi către Pilar.

— Vă mulţumesc. Jocul dumneavoastră actoricesc ca aristocraţi spanioli a fost demn de West End.

Doamna Estrella făcu o reverenţă. Pilar zâmbi. „Poate că mai erau speranţe pentru Domnul”, se gândi ea.

Wiggins se uită la Ozzie şi ridică din umeri. Uneori, răceala şi lipsa de laude din partea lui Holmes erau frustrante, dar Wiggins se obişnuise cu asta. Ozzie ştia că aceasta era firea lui Holmes, dar atunci de ce părea aşa de dezamăgit? se întrebă Wiggins.

Înainte ca Holmes să mai spună ceva, Alfie îl întrerupse:

— Dar ce ziceţi de Regele Enry? Gunther ar fi scăpat dacă nu era el.

Regele Henry păru să înţeleagă că era momentul lui şi se ridică.

Holmes zâmbi şi se apropie de câine.

— Dar desigur. Rege Henry, te-ai dovedit a fi un vânător pe măsură. Holmes mângâie câinele în semn de felicitare şi îl observă mai de-aproape. Apoi se întoarse şi i se adresă lui Alfie: Micuţule, se pare că va trebui să schimbi numele acestui animal deosebit.

Alfie şi ceilalţi se uitară nedumeriţi la Holmes.

Fără avertisment, Holmes chicoti din toată inima. Era cel mai ciudat zgomot pe care îl scosese vreodată. Într-adevăr, regele era cu siguranţă o regină.

Băieţii râseră şi ei.

— Adică Enry e fată? întrebă Alfie, cu un amestec de surpriză şi dezamăgire.

Wiggins râse.

— Cred că asta o face prima fată din gască.

Pilar se uită urât la el.

Holmes dădu din cap în timp ce inspecta semnalmentele câinelui.

— Spune-mi, băiete, unde ai găsit-o?

— El…

ăăă.

adică ea a fost abandonată lângă Tamisa. Oamenii spuneau că a aparţinut unui cersetor care s-a înecat.

— Mă îndoiesc, spuse Holmes. Acest câine este din rasa Terranova, o încrucisare între un ciobănesc de Pirinei şi un ciobănesc belgian. Judecând după petele maronii de pe limbă s-au putea să mai aibă o rasă-două amestecate în pedigree. Auzind asta, câinele încercă să îi dea lui Holmes un sărut bălos. Domnul se dădu repede înapoi. Câinii din rasa Terranova sunt excelenţi înotători, continuă Holmes.

Au reputaţia că salvează oameni de la înec. Cu siguranţă, o rasă atât de loială nu şi-ar lăsa stăpânul să se înece. Acest specimen extraordinar era probabil la Tamisa în patrulare după vapoare scufundate. Dacă nu mă înşel, poliţia angajează astfel de câini pentru treburi din astea. Alfie păru dezamăgit:

— Asta înseamnă că n-o putem păstra? Holmes îi oferi lui Alfie un zâmbet compătimitor.

— Înseamnă că trebuie să îi găsim proprietarul de drept. Dar căutarea poate aştepta până mâine.

Alfie îl mângâie pe Regele Henry pe cap. Ea, în schimb, îşi cuibări capul mare în poala lui şi gâfâi.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

tr DESPĂRŢIRE
= A
DE OZZIE

A doua zi, Pilar şi gasca se adunară în jurul focului la Castel. Cu silingii câştigaţi de la Domnul (plus guineea pe care o primise Alfie pentru că găsise batista lui Gunther), Wiggins pregătise un prânz generos format din fazan şi cartofi copţi. Dar nimănui nu-i era prea foame.

— Nu-mi vine să cred că ne lasi, Oz, spuse Alfie în timp ce o mângâia pe cap pe Regina Elsa (fostul Rege Henry).

— O să te întorci după ce îl găsesti pe tatăl tău? întrebă Rohan.

— Tu te-ai întoarce dacă l-ai găsi pe taică-tău? spuse

Elliot. Rohan stia răspunsul şi brusc se simţi prost că întrebase.

Schimbă subiectul:

— Ţii minte la circ, Oz, când te-ai căţărat până la frânghia întinsă şi ai îngheţat? Strângeai stâlpul ăla atât de tare că n-am crezut că o să mai cobori.

— O să îmi fie dor de povestile pe care ni le citeai, adăugă

Alfie. Unul dintre noi o să trebuiască să înveţe să citească.

Ozzie ridică o mână să protesteze:

— Vă rog, nu deveniţi sentimentali cu mine.

Îşi împachetase într-o bocceluţă nişte mâncare, o pătură, fotografia mamei lui şi un exemplar vechi din Revista Strand care avea un articol despre aventurile Domnului. Prin toate buzunarele şi alte părţi ale corpului (inclusiv şosetele şi pălăria) împrăştiase toate economiile sale. O hartă nouă era împăturită în buzunarul hainei.

Pilar şi Wiggins încercară să se gândească la ceva de spus, dar nu putură.

Ozzie umplu tăcerea stânjenitoare:

— Am de gând să iau trenul de la Paddington la Banbury. De acolo se trag rudele mele, şi îmi voi începe căutarea acolo. Dacă stră-mătuşa Agatha trăieşte, o voi găsi. Va şti ceva despre tata, nu credeţi? Trebuie să aibă vreun indiciu.

* 5

Nimeni nu ştia ce să spună.

În cele din urmă vorbi Pilar:

— Mi-e teamă că, dacă nu ştie nimic despre tatăl tău, vei fi prea dezamăgit. Nu trebuie să te agiţi, Ozzie! Nu e bine pentru plămânii tăi.

Nici măcar nu încercă să îşi ascundă îngrijorarea din voce.

Ozzie d ădu din cap gânditor.

— Dacă stră-mătuşa Agatha nu ştie nimic, măcar am

vizitat-o pe ultima mea rudă cunoscută.

— Dar dacă ştie ceva, adăugă Wiggins în şoaptă, n-o să te mai întorci.

Ozzie se uită la prietenul lui.

— Chiar dacă ştie şi într-o zi o să-l găsesc pe tatăl meu, o să mă întorc să vă vizitez, promit. Şi cine ştie, nu spune nimeni că o să mă vrea. Când trăia mama, n-a încercat niciodată să dea de mine. Dar indiferent ce se întâmplă, trebuie să plec în această călătorie. Ozzie îşi puse mâna pe umărul lui Wiggins. Înţelegi, prietene, nu-i aşa?

Wiggins dădu din cap că da. Ştia că, dacă ar fi fost în locul lui Ozzie, ar fi făcut aceeaşi alegere.

Pilar îl îmbrăţişă. Pentru prima dată, nu se opuse.

Apoi Ozzie îşi luă la revedere cu o fluturare din mână.

— A fost o onoare să lucrez cu voi toţi.

Unul câte unul, Ştrengarii se duseră la Ozzie şi îl bătură pe spate sau îi strânseră mâna. Elliot îl lovi uşor în braţ.

— Să ai vânt în pânze, prietene!

Ozzie simţi cum i se pune un nod în gât.

Wiggins încercă să destindă atmosfera – mai mult pentru el decât pentru ceilalţi. Cu aceeaşi determinare veselă cu care îşi făcea spectacolele pe stradă, se uită la gaşca de băieţi.

— Prieteni, noi ştim că Oz e un băiat de oraş. Există un singur oraş măreţ în această ţară şi noi locuim în el. O să se

O 5 5 5 5

Întoarcă, o să vedeţi. Şi pe urmă, o să îi fie dor să lucreze pentru Domnul.

Acestea fiind spuse, Ozzie îşi ridică bocceaua şi se îndreptă către trapă.

— Ţineţi minte, prieteni, le spuse el, întorcându-se pentru ultima oară să se uite la ei. Nimic nou sau

important nu se întâmplă fără să treci printr-o aventură. Avem noroc cu asta. Fiecare zi e nouă pentru noi. Fiecare zi e o aventură.

FAPTE ŞI SFATURI PRACTICE PENTRU UN DETECTIV ASPIRANT

MACHIAJUL

Detectivul trebuie să fie un cameleon, capabil să îsi schimbe înfăţisarea ca să arate ca o mare varietate de personaje. Observaţi că în povestea pe care tocmai aţi citit-o, Sherlock Holmes, folosind câteva tehnici simple, reuşeşte să îsi transforme chipul lui palid şi slab în acela al unui diplomat spaniol cu mustaţă şi obraji plini. Cu instrumentele necesare şi puţin exerciţiu, o să poţi şi tu face acelasi lucru.

Câteva modificări faciale importante de luat în calcul:

Proteze (nas, urechi şi bărbie false): pentru a mări oricare din aceste părţi anatomice, foloseste o ceară de modelat moale şi maleabilă. Ai grijă să o lipesti bine de zonele din jurul părţii pe care o modifici, asigurându-te că nu se vede linia despărţitoare acolo unde a fost atasată. Ceara de modelat e mult mai convingătoare decât protezele cumpărate de la magazin care nu creează niciodată o copie perfectă. Ceara poate fi utilizată şi pentru a crea aluniţe, negi, bube, cosuri şi alte probleme de-ale pielii. În funcţie de problemă, se poate să fie nevoie şi de farduri pentru a o sublinia.

Păr facial (mustaţă, barbă, păr pe bărbie şi pe obraji, sprâncene, fire rebele, păr în urechi şi în nas): trucul aici e să găseşti părul potrivit cu textura şi culoarea potrivită. Păstrează părul rămas de la tuns şi roagă-i pe prietenii şi pe rudele tale să îl doneze şi pe al lor pentru setul tău de deghizat. Ţine minte că este important ca lipiciul sau banda adezivă să rămână invizibile. Ca să simulezi o bărbie nerasă, foloseşte cărbunele.

Culoarea pielii: ca să îţi închizi sau să îţi deschizi culoarea pielii, foloseşte fard şi pudră de obraz (pudră de machiaj sau de talc). O idee bună e să aduni mai multe

nuanţe. Poţi aplica aceste materiale cu degetele, cu pensule de machiaj şi cu bureţi. Doamnele au de cele mai multe ori multe din aceste produse, aşa că o poţi ruga pe mama sau pe sora ta să îţi dea din ele. Cosmeticele şi aplicatoarele pot fi cumpărate şi de la orice farmacie de calitate. Evită vopseaua pentru faţă pentru că arată ţipător şi pare mai mult un machiaj de carnaval decât o deghizare.

Forma feţei: Fardurile de obraz şi pudrele funcţionează bine pentru a îngrăşa sau a slăbi o faţă. Pentru a îngrăşa, desenează cercuri rozalii pe obraz din loc în loc. Pentru a slăbi, aplică fardul de obraz în dungi alungite chiar sub pomeţi.

Riduri şi cicatrici: pentru a simula ridurile unei persoane mai în vârstă sau mai îmbătrânită, foloseste un creion dermatograf maro sau gri-deschis şi urmează liniile naturale ale feţei (ridurile râsului care merg de la marginile exterioare ale nasului până la marginile buzelor, laba gâştei de la colţurile ochilor, ridurile care se formează între sprâncene când mijesti ochii, şi ridurile de griji de pe frunte). Cu creionul dermatograf poţi desena şi cicatrice. Alege o culoare rozalie ca să sugerezi ţesut cicatrizat recent. Pentru cicatrice cu adevărat impresionante, foloseste ceara (colorată în roz-rosiatic) care creează un efect deosebit.

Trusa de machiaj: o cutie de pantofi sau de la trabucuri sunt o alegere foarte bună pentru trusa de machiaj a detectivului. Totusi, dacă ai la dispoziţie o cutie de pescar cu tăvi rabatabile e mult mai elegant. E bine să aibă un mâner mic ca să poată fi luată usor în călătorie şi o încuietoare bună ca să eviţi vărsarea sau spargerea lucrurilor.

Şi cel mai important, când îţi asumi rolul unei alte persoane, crede în tine. Dacă nu crezi, cu siguranţă nu vor crede nici alţii. Şi ţine minte: fii isteţ, fii atent şi fii convingător!

ESCROCI CARE S-AU DAT DREPT MEDIUMURI

Oricine vrea să devină detectiv de elită studiază

relatările infracţiunilor din ziare. Prin acest studiu, detectivii află tiparele şi caracteristicile anumitor infracţiuni, lucru care îi ajută să rezolve mistere viitoare. Aşa cum sfătuieşte Sherlock Holmes: „Închide-te timp de trei luni şi citeşte istoria dreptului penal. Totul se întâmplă ciclic – chiar şi Profesorul Moriarty… Roata se învârte şi infracţiunile se repetă. Totul s-a mai făcut şi totul se va mai face”.

Prin urmare, iată câteva istorisiri clasice de escrocherii supranaturale, şarlatanii spiritiste şi înşelătorii cu mediumuri, pentru educaţia şi amuzamentul tău.

Doamna Zingara: medium şi cititoare în globul de cristal, Zingara învăţa secretele clienţilor ei şi îi şantaja. În timpul unei şedinţe, interoga un client cu viclenie şi scotea de la acesta informaţii jenante şi compromiţătoare, apoi amenința să îi dea în vileag, pe ei sau pe membrii familiei lor, şi pe alţii, dacă nu plăteau o sumă frumuşică.

Edgar Zug şi doamna Sarah McBride:

această pereche de spiritişti se îmbrăca în robe negre şi îşi înşela clienţii în timpul sedinţelor spunându-le că sunt blestemaţi. Ameninţau clienţii spunându-le că vor muri în chinuri groaznice de mâna spiritelor malefice şi că singura lor sansă era să îi plătească pe ei ca să îndepărteze demonii. Oamenii chiar le dădeau lui Zug şi lui McBride economiile lor de-o viaţă ca să ridice blestemele.

Florence Cook: Despre acest medium se spunea că avea puterea de a invoca şi materializa spiritul lui Katie King, presupusa fiică a faimosului pirat, Căpitanul Morgan. Florence Cook dispărea într-un dulap spiritual (o piesă de mobilier similară cu un sifonier sau o bucată de pânză atârnată într-un colţ al camerei) şi după câteva incantaţii, apărea „spiritul” lui Katie King îmbrăcată cu o robă lungă. Oaspeţii erau rugaţi să n-o atingă de teamă să nu jignească spiritul.

Atât Cook, cât şi femeia care o juca pe Katie King erau atrăgătoare şi tinere şi primeau multă atenţie (si mulţi bani) pentru munca lor. De fapt, numărul lor a primit

o atenţie publică atât de mare, încât a atras interesul lui Sir William Crookes, un faimos om de stiinţă din epoca victoriană. Crookes pretinde că a investigat-o pe Cook în întregime şi jură că puterile ei sunt autentice. Unii spun că Crookes a fost prostit. Alţii spun că s-a îndrăgostit de Florence Cook sau de femeia care o interpreta pe Katie King. Mai există fotografii care le înfăţisează pe Florence Cook, mediumul, şi pe Katie King, „spiritul”. Oamenii cred acum că au fost surori.

Dieta Angliei din epoca victoriană era formată din produse oferite de mare, aer şi pământ.

Victorienii înstăriţi se delectau cu mese copioase şi de lungă durată. Nu era neobişnuit ca o cină să aibă şapte feluri de mâncare, cu trei sau cinci opţiuni pentru fiecare fel. Un asemenea ospăţ includea feluri de supă, peşte, pasăre, antreuri (felul principal), vânat, dulciuri (un fel rece de desert) şi desert.

Bucătăria victoriană se laudă şi cu arome internaţionale, mai ales cu influenţe indiene şi franceze. Curry era o aromă des întâlnită şi mesele elegante includeau deseori şi un fel franţuzesc ca alegere la antreu.

Imaginati-vă o garnitură din aripioare şi măruntaie de broască ţestoasă cu sos, sau plăcinta clasică de porumbel, făcută dintr-un amestec de pulpă de vită, porumbel, şuncă, unt şi ouă în aluat de patiserie. Sau gama delicioasă de păsări: păsări obişnuite precum puiul

BUCĂTĂRIA DIN EPOCA VICTORIANĂ

sau raţa, dar şi sitar, fazan, potârniche sau găinuşă de munte. Şi apoi stridiile: crude, înăbusite sau ca umplutură de plăcintă. De fapt, stridiile erau atât de abundente, că erau considerate mâncarea săracului.

Şi să nu uităm budincile! Acestea erau delicatese gătite la foc domol: cereale sau legume înfăsurate în pânză, cu mirodenii şi fierte în apă clocotită sau atârnate în oale în care fierbea carnea. Budinci savuroase – Yorkshire, de ovăz, de mazăre, ca să dau exemplu – erau servite ca garnituri la un antreu. Budinci dulci – de orez şi

Manchester – erau servite ca desert.

Reţete delicioase pentru toate aceste feluri de mâncare, poate cu excepţia aripioarelor de broască ţestoasă, mai pot fi găsite. Poftă bună!

MULŢUMIRI

Mulţumirile noastre din inimă agentului nostru şi drag prieten, Gail Hochman; editorului nostru minunat, Lisa Sandell; asistentei ei, Jody Corbett; directorului artistic, Steve Scott; lui Anne şi Alex Dunn, cititori prin excelenţă; cercetătoarei Deirdre David, Profesor Emerit de Engleză de la Universitatea Temple; şi lui Ellie Berger, pentru sprijinul ei în nenumărate feluri.

Mulţumim şi prietenilor şi rudelor noastre pentru că ne-au suportat dispariţiile şi lui Ruby şi Levi, magia din fiecare zi din viaţa noastră.

La Editura RAO a apărut în Seria Sherlock Holmes şi Ştrengarii de pe Baker Street

ÎN CĂUTAREA LUI WATSON

TRACY MACK MICHAEL CITRIN

La Muzeul Britanic, o statuie cade pe Calico Finch, un arheolog excentric. Holmes ştie că nu este deloc o întâmplare pentru că Finch îşi dorea obsesiv să găsească o comoară pierdută. Ştrengarii sunt bucuroşi să ajute la rezolvarea cazului, dar Watson, cel mai bun prieten şi partenerul lui Sherlock Holmes, este răpit!

Ozzie, Wiggins şi ceilalţi ştrengari de pe Baker Street vor trebui să descopere aproape singuri misterul răpirii lui Watson, doar cu ajutorul unor indicaţii vagi ale lui Holmes. Între timp, Ozzie Manning îşi caută tatăl natural, iar intuiţiile sale cu privire la identitatea tatălui său vor fi surprinzătoare.

Este probabil cel mai palpitant caz din seria lui Tracy Mack şi a lui Michael Citrin. Ştrengarii nu vor mai şti cine este prieten şi cine este trădător şi îşi vor pune viaţa în pericol. Cartea are la sfârşit, ca şi celelalte două din serie, un mic ghid pentru un detectiv în devenire.

Acum, cartea RAO vine şi prin SMS! septembrie 2010

– septembrie 2011

Comandaţi prin SMS cărţi RAO, urmând paşii de mai jos:

1. Trimiteţi un SMS cu textul „RAO” la numărul 1771 (tarif nomal).

2. Noi vă vom suna şi vă vom prelua comanda.

3. Cărţile vă vor fi livrate gratuit prin intermediul Poştei Române sau, contra unei taxe de transport, prin curier rapid.

Numărul de SMS este valabil în reţelele Orange, Vodafone şi Cosmote. Pentru toate cărţile comandate prin SMS, beneficiaţi de 15% reducere.

CLUBUL CĂRŢII

43P – *Rao pentru copii*

O DAVID ALMOND

Skellig O E.B. WHITE

Pânza lui Charlotte O ALAIN BAKER

Crăciunul şoricelului Chiţ o j.m. barRie

Peter Pan | Peter Pan în Grădina Kensington O LUC BESSON

Artur şi minimoşii |Artur şi Cetatea Interzisă| Artur şi răzbunarea lui Maltazar |Artur şi războiul celor două lumi O MICHAEL BOND

Un urs pe nume Paddington |Mai multe despre Paddington | Paddington sare în ajutor | Paddington în străinătate O M. BOND, R.W. ALLEY

Ursuleţul Paddington | Paddington şi surpriza de Crăciun | Paddington la Carnaval O IAN BECK

Tom inimă-curată. Băiatul aventurier O LYNNE REID BANKS

Indianul din dulap | Indianul se întoarce | Secretul indianului | Misterul dulapului O DESPINA CALAVREZO

Winter Time O ROALD DAHL

Fantasticul domn Vulpe O KATE DICAMILLO *Povestea lui Despereaux* O ZIZOU CORDER

Băiatul-Leu | Urmărirea |Adevărul O SABINA

COLLOREDO – seria „Hotel Olimp”.

Zeus |Hera | Poseidon |Afrodita O ROALD DAHL

Matilda | Vrăjitoarele | Uriaşul cel Prietenos | Charlie şi Fabrica de Ciocolată|James şi Piersica Uriaşă | Charlie şi Marele Ascensor din Sticlă O ANNA DALE

Soptindu-le vrăjitoarelor

O Jm davis

Garfield ia proporţii | Garfield mai mare decât viaţa | Garfield pe larg | Garfield se îngraşă Garfield ia cireaşa de pe tort | Garfield supărare mare | Garfield stă acasă | Garfield păcăleşte cântarul | Garfield îşi pierde picioarele O EMILY DIAMOND

Copilul apelor O HEATHER DYER

Băiatul din cutia de biscuiţi O CORNELIA FUNKE

Călăreţul dragonilor | Cand Moş Crăciun a căzut din cer | Poveşti O LAURA HUNT *Stuart Little 2*

O ERICH KÄSTNER

35 Mai O GARRY KILWORTH

Attica O ADRIENNE KRESS

Alex şi comoara Wigpowder O C.S. LEWIS – seria „Cronicile din Narnia” *Nepotul magicianului | Şifonierul, leul* şi *vrăjitoarea | Calul şi băiatul |Jilţul de argint | Prinţul Caspian | Călătorie pe mare cu* Zori-de-Zi *| Ultima bătălie | Cronicile din Narnia* (set) *O* ASTRID LINDGREN

Pippi Şoseţica | Pippi Şoseţica se îmbarcă Pippi Şoseţica în Mările Sudului O MADONNA

Trandafirii Englezeşti |Merele Domnului Peabody

O ALAN MCDONALD – seria „Aventuri cu troli” *Trolilor, plecaţi acasă*! *| Trolii în vacanţă | Plăcinta de capră |FC Trolii O* HILLARY MCKAY

Îngerul lui Saffy! *O* TRACY MACK & MICHAEL CITRIN

Cei trei magnifici Zalinda O BEATRICE MASINI – seria „Pantofiorii roz” *Ce temperament*! *| în pasi de dans | Prieteni vechi şi noi | Pe poante | Şcoala din Londra | Un tutu în plus | Cine va dansa cu starurile*? *| Dansul verii |*

Pas în doi /*Paşi încrucişaţi O* KAI MEYER *Focul de gheaţă O* SEBASTIANO RUIZ MIGNONE *împotriva tuturor steagurilor* / *Scufundaţi corabia Scuipă-Foc*! / *Cei 7 adormiţi de aur* / *Comoara marelui sultan O* A.A. MILNE

Ursuleţul Winnie Puh / *Cartierul Winnie Puh O* P.R. MORRISON

Băiatul care a îmblânzit vântul O MARÂA ELBA SOTILLO PANTIN

Maeba O LOUIS PERGAUD

Războiul bumbilor O CAROLINE PITCHER

Băiatul şaman O SARAH PRINEAS

Hoţul vrăjitor O PHILIP REEVE

Larklight / *Starcross O* KATHERINE ROBERTS – seria „Cele şapte minuni".

Prădarea Marii Piramide / *întâmplări din Babilon* / *în căutarea Templului Amazoanelor* /*Mausoleul din Halicarnas* / *Blestemul din Olympia O* R.L. STINE – seria „Goosebumps".

Bun venit în Casa Morţilor! /*Nu coborâţi în pivniţa* /*Sânge de monstru* / *Zâmbeşte* şi *mori* / *Blestemul mumiei* / *Sa devenim invizibili*! / *Fetiţa care a strigat*: *„Monstrul*!" /*Bun venit în tabăra de coşmar*! /*Noaptea păpuşii* / *Fantoma din vecini* / *Plaja bântuita* / *Răzbunarea piticilor de grădină* / *O zi în Ţinutul Ororilor* / *Fantoma de la Teatru* / *Nu mă puteţi speria*! / *Teribilul om de zăpadă din Pasadena* /*Atacul mutanţilor* / *Coşmarul din tabara regelui Marmeladă* /*Fantoma lătrătoare* /*Necazuri mari* / *O aventură păroasă* /*Vârcolacul din mlaştina Fever* O TONY DI TERLIZZI & HOLLY BLACK – seria „Cronicile Spiderwick" *Cartea fantastică* / *Ochiul magic* / *În ghearele goblinilor* / *Copacul de fier*/ *Răzbunarea lui Mulgarath* / *Carnet pentru observaţii fantastice* O J.R.R. TOLKIEN

Roverandom / *Copiii lui Hurin* /*Hobbitul*/ *Domnul Bliss* / *Poveşti neterminate* / *Scrisori de la Moş Crăciun* / *Silmarillion o* p.l. trăvers

Mary Poppins /*Mary Poppins se întoarce* / *Mary Poppins deschide uşa* /*Mary Poppins în Parc* / *Mary*

Poppins pe Aleea Cireşilor |Mary Poppins şi Casa de Alături O J.M. TREWELLARD

Degete răzleţe O KAYE UMANSKY

Pongwiffy |Pongwiffy şi răzbunarea Trolilor | Pongwiffy şi Vraja Anului | Pongwiffy şi vacanţa de coşmar O MOONY WHITCHER

Fetiţa Celei de a Şasea Luni | Nina şi misterul Notei a Opta | Nina şi blestemul Şarpelui cu Pene | Nina şi ochiul secret al Atlantidei | Geno şi Sigiliul Negru al doamnei Crikken O E.B. WHITE *Pânza lui Charlotte*

Carte-jucărie

O MULTIPLAN

Broaşte fantastice | Corpul uman | Mumiile egiptene | Sistemul solar O PRIETENI PUFOŞI

Lânuca | Roibu | Ghiţă | Bălţata O GÂZUŢE CU ANTENUŢE

Nicuşor Melcuşor |Nuţa Albinuţa | Olguţa Omiduţa | Riţa Gărgăriţa O ANIMĂLUŢE

Cămila Kami | Ciuş Măgăruşul | Cuţu Căţeluşul | Leul Lester | Paddy Poneiul | Poppy Purceluşa | Pisi Pisicuţa | Răţuşca Maruşka O ŞTIU EU CUM!

Capsa | Şiretul | Fermoarul | Nasturele O ARIPIOARE

Papagalul | Pinguinul | Bufniţa O CRANŢ! CE MAI POVESTE

Lucy îşi ascute cleştii… |Holly Somnoroasa…

O gânGănii bâzdâgânii

Caut casă | Sunt ocupat |Isprăvile lui Panzel

Parada gâzelor | Luli sare-n ajutor | Lica la culcare | Hoţii de unelte | Când mă fac mare

Povesti cu lipici

Bucle-Aurii şi cei trei ursuleţi | Cartea junglei | Frumoasa-din-Pădurea-Adormită | Jack şi vrejul de fasole | Mica sirenă | Motanul-Incălţat | Pinocchio |Scufiţa-Roşie |Albă-ca-Zăpada | Frumoasa şi bestia |Bambi |Aladdin |Alice în Ţara Minunilor | Peter Pan

Engleza cu „lipici”.

A venit vacanţa!

Cărţi ilustrate

Joann Sfarr – Micul Prinţ (*benzi desenate*) *Conn Iggulden – Tollinşi. Poveşti explozive pentru copii Cartea mea de jocuri E.T. Extraterestrul descoperă…*

comunicaţiile / plantele / sistemul solar Lumea basmelor (2 volume) *Mega activităţi / Mega jocuri Nu ştiam că…*

poţi sări mai sus pe Lună / rechinii îşi schimbă mereu dinţii / unele vase au aripi / unii şerpi scuipă otravă Viaţa cotidiană în lumea antică Adevărul despre… copii / stres / mămici / tătici Cronicile Spiderwick – Fereşte-te de Bogart! *Cronicile Spiderwick – Misiunea lui Thimbletack Cronicile Spiderwick – Mallory stă de pază Cronicile Spiderwick – Povestea filmului Narnia – Prinţul Caspian / Lupta pentru tron / Călătoria lui Lucy /Aceasta e Narnia / Prinţul Caspian Povestea filmului / Carte de activităţi Harry şi găletuşa cu dinozauri / Harry şi dinozaurii merg la şcoală / Harry şi dinozaurii se bălăcesc Harry şi dinozaurii salvează animalele Puiul-de-Mlaştină Mica balerină / Prinţesa perfectă Basme clasice repovestite şi ilustrate Domnul Intuneric se strecoară Spiriduşii zăpezii găsesc o scrisoare Fancy Nancy / Fancy Nancy şi Căţeluşul fiţoşel*

Basmele copilăriei

Aladdin şi lampa fermecată / Cenuşăreasa/ Cartea Junglei /Frumoasa-din-Pădurea-Adormită /Iepurele şi broasca ţestoasă / Cei 3 purceluşi /Motanul încălţat /Scufiţa-Roşie / Hanselşi Gretel/TomDegeţel

Cărţi de activităţi

O LOGICO RONDO – ÎNVĂŢĂMJUCÂNDU-NE *Primăvara, vara, toamna şi iarna / Copiii se joacă /Cum ne îmbrăcăm / La grădina zoologică / O zi cu Ioana şi Vlad / Sărbătorile copiilor / La circ / La circ* (set) / *Privim şi vorbim / Privim şi vorbim* (set) / *Ne distrăm şi cumpărăm /Ne distrăm şi cumpărăm* (set) / *Animale de casă* (*set*) / În *camera copiilor* (*set*) / *La fermă* /

Jocuri de calcul (1, 2) / *Să gândim logic / Jocuri cu*

numere | Să circulăm corect | Noi jocuri de concentrare | Sudoku peste 6 ani | Sudoku peste 8 ani | Seria Ferestre magice – În ocean – În junglă – La drum – Gângănii

O FIONNA WATT

Artă şi imaginaţie | Artă şi îndemânare

O MOIRA BUTTERFIELD

Leul mănâncă lăptuci | Hipopotamul stă în casă? *| Broasca zboară*? *| Vaca face miau*? *Mă joc şi învăţ culori | Mă joc şi învăţ animale | Mă joc şi învăţ numere În 3 dimensiuni – Corpul uman În 3 dimensiuni – Dinozaurii Carte cu abţibilduri*

Aeronave | Corpul uman | Creaturi mitice | Spaţiul Animale de companie | Animale sălbatice De la A la Z

În culori | Natura | Oameni în mişcare

Scăderea, înmulţirea, împărţirea

Ozmo. Metodă de învăţare a limbii engleze, BBC

Cărţi interactive

Prima mea carte Snappy

De Crăciun | Numere | Forme | Culori | Contrarii | În vacanţă

Cărţi eveniment

Cum să creşti şi să îngrijeşti un dragon | Pinguinul şi prietenii lui | Piraţii | Ursuleţul şi prietenii lui

Rao junior

Insula comorii

Ocolul Pământului în 80 de zile Robin Hood Robinson Crusoe Vrăjitorul din Oz

Alice în Ţara Minunilor Călătorie spre centrul pământului Călătoriile lui Gulliver Colindă de Crăciun Colţ-Alb Heidi

Rao pentru tineri

O BLUE BALLIETT

Pe urmele lui Vermeer | Codul Wright O CLIVE BARKER – seria „Abarat”.

Cărţile Abaratului | Zile de magie O HOLLY BLACK

Jertfa | Curajul | Ţinutul fierului O JOHN BOYNE

Băiatul cu pijamale în dungi O ANN BRASHARES

— Seria „Frăţia Pantalonilor Călători” *Pantalonii Călători | A doua vară a Pantalonilor Călători | Mereu în albastru O* HERBIE BRENNAN

Războaiele împărăţiei de purpură | împăratul de purpură | Stăpânul tăramului O ANDY BRIGGS

Hero.com | Villain. net O MAITE CARANZA

Războiul vrăjitoarelor | Clanul lupoaicei O EOIN COLFER – seria „Artemis Fowl” *Artemis Fowl |Incidentul din Arctica | Codul infinitului | Aventuri cu Opal | Lista cu dorinţe*

Supranaturaliştii O JAMES FENIMORE COOPER

Ultimul mohican O NANCY FARMER

Casa scorpionului | Marea Trolilor O ALEX FLINN *Bestia*

O MARK DAVID HEATWOOD

Întâlnirea lui Marcello O ALICE HOFFMAN

Aquamarine O PAUL HOFFMAN

Mâna stângă a lui Dumnezeu O ERIK L’HOMME – seria „Cartea Stelelor” *Vrăjitorul Qadehar | Seniorul Sha | Chipul Umbrei*

O ANTHONY HOROWITZ – seria „Alex Rider, superspionul adolescent” *Stormbreaker |Academia Point Blanc | Insula rechinilor |Lovitura vulturului | Hotelul spaţial Ark Angel | Scorpionul O* MAUREEN JOHNSON

Fata şi *marea O* CYNTHIA KATOHATA

Kira-Kira O BRUCE LANSKY

Bătrâneţe, haine grele |Bolnav de dragoste La bine şi *la rău o* gemmă malley

Declaraţia O MELISSA MARR *Fascinaţie, Obsesie O* STEPHENIE MEYER

Amurg |Lună nouă |Eclipsa | Zori de zi | Gazda | Noua şi *scurta viaţă a lui Bree Tanner O* HENRY H. NEFF

Tapiseria – Dulăul din Rowan |Al doilea asediu

O ALYSON NOËL Evermore

O GARTH NIX – Trilogia Vechiului Regat

Sabriel / *Lirael O* CHRISTOPHER PAOLINI – Trilogia „Moştenirea” *Eragon* /*Eragon II*: *Cartea primului născut* / *Eragon III*: *Brisingr O* MICHELLE PAVERseria „Cronici din Ţinuturi întunecate”.

Frăţia lupilor / *Spiritul călător* /*Devoratorulde-Suflete* /*Proscrisul* /*Legământul încălcat O* TAMORA PIERCE

Magia lui Sandry / *Magia lui Tris O* CAROLINE PITCHER

Prăjitura de la ora 11 O ANNE ROBILLARD – seria Cavalerii de smarald

Sub semnul stelei de foc / *Dragonii împăratului negru O* STATON ROBIN *Napoleon* şi *Betsy*

O ANTOINE DE SAINT EXUPÉRY

Micul prinţ O MICHAEL SCOTT

Alchimistul, secretul nemuritorului Nicholas Flamel

O JONATHAN STROUD

— Trilogia „Bartimaeus”.

Amuleta din Samarkand / *Ochiul Golemului* / *Poarta lui Ptolemeu O* TUI T. SUTHERLAND

Avatar – Deci aşa se sfârşeşte totul O KATHERINA TAIKON

Katitzi O G.P. TAYLOR

Stăpânul Umbrelor /*Absintos* / *Tersias O* LICIA TROISI

— Seria „Cronicile Lumii Pământene” *Nihal de pe Pământul Vântului* / *Misiunea lui Sennar* / *Talismanul puterii*

O CAT WEATHERILL

Snowbone / *Barkbelly* / *Magie dezlănţuită*

CLUBUL CÂRTII

w

CLUBUL CĂRŢII RAO are un regulament de funcţionare mai modern, mai eficient şi mai adaptat nevoilor dumneavoastră, pus la dispoziţia membrilor odată cu fisa de înscriere. Pentru detalii vă puteţi informa din broşurile noastre sau scriindu-ne pe adresa: CPCE – CP 23

Bucureşti e-mail: *clubraobooks.com* sau accesând site-urile: *www.raobooks.com*; www.*rao.ro*

Tiparul executat de R.A. „Monitorul Oficial” Bucureşti, România

Fix două ore mai târziu, Watson, Ozzie, Wiggins, Rohan, Elliot şi Carlos se ghemuiră în ascunzătoarea lor şi priviră cum o trăsură luxoasă intră pe porţile conacului lui Konstantine. Când vizitiul coborî şi deschise uşa, din ea ieşiră un bărbat solid, cu tenul măsliniu şi cu o mustaţă bine tunsă; o femeie atrăgătoare cu un şal negru de dantelă şi un văl asortat pe cap; şi o fetiţă îmbrăcată similar, care îi semăna. Wiggins îşi scoase binoclul şi le examină feţele.

— Ei sunt. Watson spuse:

— Hai să-i dăm drumul.

„Lui Alfie îi va părea rău că pierde toate astea”, se gândi Wiggins. De când fusese izgonit ieri, flăcăul fusese foarte deprimat şi în dimineaţa asta plecase de la Castel fără să ia micul dejun. „O să îl împac cu un festin diseară”, se gândi Wiggins când el, Ozzie, Rohan şi Elliot îi conduseră pe Watson şi pe Carlos la intrarea în tunele.